

Φεύγω πικραμένη και ο' αφήνω
ακυβέρνητη στη θάλασσα σανίδα
δεν μπορώ το αίμα μου να δίνω
σε μίαν άρρωστη συνέχεια πατρίδα

Μιχάλης Μπουρμπούλης

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 41 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2019 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Πλέξε ζωή ένα μαγικό στεφάνι και δώσ' μου
να το βάλω στο λαμό του μαγιάτικου αυτού κόσμου,
ζέενα την άνοιξη με μάγια.
Γιόμισέ μου τη σελήνη, κάνε τ' άστρα ασκέρι,
στεύε μου λίγο αλμύρα να ποτίσω καλοκαίρι
σα μαχαίρι στη φωτιά τη λεχώνια,
να πυρώσω για να βγάλω το χειμώνα.

Sadahzinia

Υπάρχει ζωή χωρίς πατρίδα χωρίς αφεντικά, & κράτος & κεφάλαιο

2019
10

2009
ΧΡΟΝΙΑ
άπιστα
απάτριά
& αναρχικά

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

▶ Για την αντιφασιστική απάντηση στην
εθνικιστική επιχείρηση εντάσεων στα
σχολείασελ.7

▶ Ζώντας στα περίχωρα - για την οικονομία του
διαμοιρασμού, το αίτημα και τα κινήματα για την
στέγησελ.8

▶ 40 χρόνια απ' το Stonewall -
Τα γεγονότα που οδήγησαν στην εξέγερσησελ.17

▶ Ιχθυοκαλλιέργειες - Μια βαριά βιομηχανία κρυμμένη
σε θολά νεράσελ.19

▶ Βενεζουέλα- Πώς φτάσαμε μέχρι εδώ σελ.29

▶ Πού είναι η μικρή φλογίτσα που σας δώσαμε; σελ.30

▶ Για τη φασιστική δολοφονία του Petrit Zifile σελ.34

Κεντρικό:

Εθνική ιδεολογία,
εθνικισμός,
γεωπολιτική
και η Συμφωνία
των Πρεσπών
..... σελ. 22

▶ Ενθετο: το κίνημα
των κίτρινων γιλέκων

apatris.info

editorial

«Τελικά ουτοπιστές ήταν όσοι πίστεψαν – πως όλα θα μείνουν ως έχουν»
εφημερίδα δρόμου Απατρис – φύλλο #01 – Γενάρης 2009

Πέντε Δεκέμβρη 2008, μέρα Παρασκευή, μια μέρα ακριβώς πριν τη δολοφονία του Αλέξη. Μία ετερόκλητη ομάδα συντρόφων συναντιόμαστε στην Κατάληψη Ευαγγελισμού στο Ηράκλειο για να συζητήσουμε μία ιδέα που προς το παρόν κυκλοφορούσε αφηρημένα στα κινηματικά καφενεία. Αυτή η σκέψη που μας βασάνιζε ήταν απόρροια ενός νικηφόρου αγώνα που είχε δοθεί λίγους μήνες πριν, μετά την απειλή εκκένωσης της κατάληψης Ευαγγελισμού από τον τότε πρότανη Παλλήκαρη. Το τελεσίγραφο που είχε δοθεί μας βρήκε όλους μαζί, συντρόφους και συντρόφισσες στο Ηράκλειο αλλά και από την υπόλοιπη Ελλάδα αποφασισμένους/ες να υπερασπιστούμε τους χώρους μας πάση θυσία. Το διάστημα που μεσολάβησε από το θερμό καλοκαίρι του 2008 μέχρι και τις 5 Δεκέμβρη μας βρήκε προβληματισμένους για την υπάρχουσα κινηματική κουλτούρα και τις υποδομές μας, καθώς αντιλαμβανόμασταν ότι ήταν άμεση ανάγκη να ανοιχτούμε πιο αποτελεσματικά στον χώρο, στα μυαλά και στις καρδιές των ανθρώπων που απευθυνόμασταν.

Η μεγάλη αναλαμπή ήταν όταν, κόντρα στη λογική, αποφασίσαμε να στήσουμε έντυπο σε μορφή εφημερίδας χωρίς να υπάρχει ούτε τεχνογνωσία, ούτε συντακτική ομάδα και φυσικά ούτε απόθεμα ή οικονομική δυνατότητα. Ο πήχης μπήκε ψηλά καθώς συμφωνήσαμε στην ισοτιμία όλων των μελών του εντύπου, την από κοινού σύνταξη και το μηδενικό αντίτιμο, καθώς δεν θέλαμε στη σχέση μας με το αναγνωστικό κοινό να μεσολαβεί το χρήμα, αλλά η ελεύθερη κυκλοφορία ακόμα και των αντικρουόμενων ιδεών μέσα από κείμενα που φέρουν την υπογραφή και την ευθύνη του συντάκτη και έχουν στόχο αναγνωστικό, όχι τους αναρχικούς και τους κινηματικά μνημένους, αλλά την ευρύτερη κοινωνία με τις αντιφάσεις, τις εκπλήξεις και τις απογοητεύσεις που αυτό συνεπάγεται.

Τα γεγονότα του Δεκέμβρη ήταν αυτά που έδωσαν την ώθηση, καθώς λίγο πριν είχαμε

ανοίξει τα πανιά του εγχειρήματος προς άγνωστη βέβαια κατεύθυνση. Τον Μάρτη του 2009, δέκα χρόνια από τώρα και τρεις μήνες έπειτα από την ιδρυτική συνέλευση, καταφέραμε να έχουμε στα χέρια μας το πρώτο τεύχος. Δεκαεξασέλιδο με τιράζ 3.000 αντίτυπα. Φυσικά το πιάσαμε στα χέρια μας με θρησκευτική ευλάβεια καθώς ενσωμάτωνε τον κόπο και τις ικανότητες πολύ διαφορετικών ανθρώπων που κατάφεραν να συνεργαστούν αρμονικά χωρίς καμία πρότερη εμπειρία. Την αρχική έκπληξη, καθώς το φύλλο εξαντλήθηκε σε χρόνο μηδέν, ακολούθησε η συνειδητοποίηση του πόσο διψούσε ο κόσμος να διαβάσει τις ιδέες μας χωρίς τις μεσολάβηση των μέσων μαζικής παραπληροφόρησης.

Αυτό το πρώτο βήμα ακολούθησε το άνοιγμα του εντύπου σε κυκλοφορία στην υπόλοιπη Ελλάδα ο πολλαπλασιασμός της ύλης και του τιράζ, αλλά και η μετατροπή της εφημερίδας από Ηρακλειώτικη αρχικά, σε παγκρήτια και στη συνέχεια σε πανελλαδική όπως και οι εκδόσεις. Ταυτόχρονα η εξωστρέφεια εντός, με τη δημιουργία συντακτικών ομάδων αποκεντρωμένα και πανελλαδικά, αλλά και εκτός, με ανοίγματα και δράσεις στο εξωτερικό μαζί με την αλληλεπίδραση με αγωνιστές ποινικούς και πολιτικούς κρατούμενους, έκανε την άπατρικς ένα δίαυλο επικοινωνίας και πεδίο ανταλλαγής απόψεων που βρισκόταν παντού και πάντα.

Τα συνταρακτικά γεγονότα που ζούμε τα τελευταία χρόνια σε εθνικό αλλά και διεθνές επίπεδο, δημιουργούν όλο και περισσότερο την ανάγκη να προσπαθήσουμε να τα κατανοήσουμε ενώ ταυτόχρονα είμαστε δρώντες. Ο αντιφασισμός σαν απάντηση στον εξελισσόμενο κοινωνικό και πολιτικό ζόφο, τα κοινωνικά κινήματα με τις αδυναμίες αλλά και τα χαμόγελα που μας έχουν φέρει, οι αγώνες, κοινωνικοί-περιβαλλοντικοί-δικεδικητικοί, οι αντιδομές και τα κινηματικά εγχειρήματα, αποτελούν τα κομμάτια από ένα παζλ για το οποίο δεν έχουμε πλήρη εικόνα, αλλά το ψηλαφίζουμε και το ενώνουμε, κάνοντας μερικές φορές το σωστό αλλά και πολλές φορές το λάθος. Ο νέος κόσμος δημιουργείται μέσα στο κέλυφος του παλιού και θα συνεχίσουμε να προχωράμε ακόμη και εάν στα πέντε βήματα μπροστά, κάνουμε δύο πίσω.

Ίσως στόχοι που είχαμε βάλει, στα δέκα χρόνια να μην έχουν επιτευχθεί. Ίσως ακόμα να υπάρχει μια πικρή γεύση σε συντρόφους/ισσες που με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο ενεπλάκησαν και αποχώρησαν από το εγχείρημα. Μάλλον όμως η άπατρικς με τα καλά της και τα κακά της, κατάφερε να είναι αυτό που επιζητούσε από την αρχή. Ένας καθρέφτης του κινήματος.

✎ *Συντακτική Ομάδα Ηρακλείου*

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

Dura lex, sed lex

Η καταδίκη με ελαφριά ποινή και αναστολή πρώην βουλευτή Ν. Γεωργιάδη, δεξί χέρι του Κ. Μητσοτάκη για ασέλγεια σε ανηλίκους κατά εξακολούθηση έναντι αμοιβής, έγινε με κορυφαία στελέχη της ΝΔ παρόντα ως μάρτυρες υπεράσπισης ή στο ακροατήριο.

Αντιστοίχως τα δεκαπέντε χρόνια ποινή χωρίς αναστολή για την καθαρίστρια με το παραποιημένο πτυχίο δημοτικού δείχνουν ότι η αμερόληπτη δικαιοσύνη είναι το ίδιο σκληρή για όλους.

Η Απατρικς είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού οχτώ συντακτικών ομάδων καταμετρημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 15.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.info

★ Ψηφιακή έκδοση: issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris@espiv.net
ή apatris.news@gmail.com

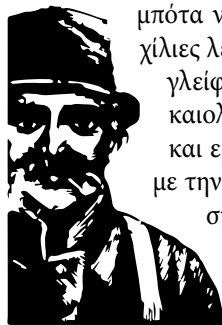
Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια,
ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα
της εφημερίδας, να συμβάλλετε
στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική
ή περιληπτική ή κατά παράφραση
ή διασκευή απόδοση του περιεχομέ-
νου της εφημερίδας με οποιονδήποτε
τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτο-
τυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς
προηγούμενη γραπτή άδεια
του εκδότη.

Κανίβαλοι αυτού του κόσμου. Έχουμε ανοιχτούς λογαριασμούς μαζί σας.

η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
**Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.**

Τη στιγμή που τυπώνεται το φύλλο αυτό, τίποτα τριγύρω δεν φαίνεται να μας ξαφνιάζει. Την ίδια στιγμή τα πάντα μοιάζουν ξαφνικά σοκαριστικά. Αυτή η τεράστια αντίφαση ανάμεσα στις εκκωφαντικές σιωπές και στις αιμοδιψείς κατάρες που ξερνάει η κοινωνία, μιλά ήδη μια γλώσσα παγκόσμια και περιγράφει με τον καλύτερο τρόπο αυτό που κάποτε έγραφε ο Όργουελ: «Αν θέλεις μια εικόνα από το μέλλον, φαντάσου μια μπότα να συνθλίβει ένα ανθρώπινο πρόσωπο». Κι εφόσον μια εικόνα είναι χίλιες λέξεις, τόσα ακριβώς είναι και τα πρόσωπα του φασισμού που μιλούν, γλείφουν και φτύνουν δηλητήριο με τη γλώσσα αυτή. Για πολύ καιρό, η δικαιολογία του «χαμένοι στη μετάφραση» χάιδευε συνειδήσεις, αναλύσεις και ερμηνείες. Όμως η «αποκρουστική» κοινωνική δικαιοσύνη, η εμμονή με την καθαρότητα, η λαιμαργία για εξουσία, η διαπόμευση της αντίστασης, η ποινικοποίηση της αλληλεγγύης και η επικρότηση του μίσους δεν χρειάζονται πλέον κανέναν κανόνα γραμματικής για να αναγνωστούν. Έχουν πρόσωπο και δεν χρειάζονται καμία μάσκα για να κρυφτούν. Τη στιγμή που τυπώνεται αυτό το φύλλο, περήφανα χουντογλέντια οργανώνονται στη Θεσσαλονίκη και ως «εθνικά ζητήματα» ανακηρύσσονται οι απαγορεύσεις μετακίνησης των μεταναστών που «άλλο δεν αντέχουμε» από τον σταθμό Λαρίσης με προορισμό τον ξυλοδαρμό τους στα Διαβατά. Ο τίτλος αυτού του πιεστηρίου έχει γραφτεί σε πανό, σε τοίχους και αφίσες. Τώρα γράφεται και σε εφημερίδα. Αναρχικές, απάτριδες και εξεγερμένες γροθιές λοιπόν... «Έχουμε ανοιχτούς λογαριασμούς με τους κανίβαλους αυτού του κόσμου».

✎ *ManoRoco*

Στη μάχη του «πεζοδρομίου» της ΑΣΟΕΕ, είμαστε με τους καταπιεσμένους

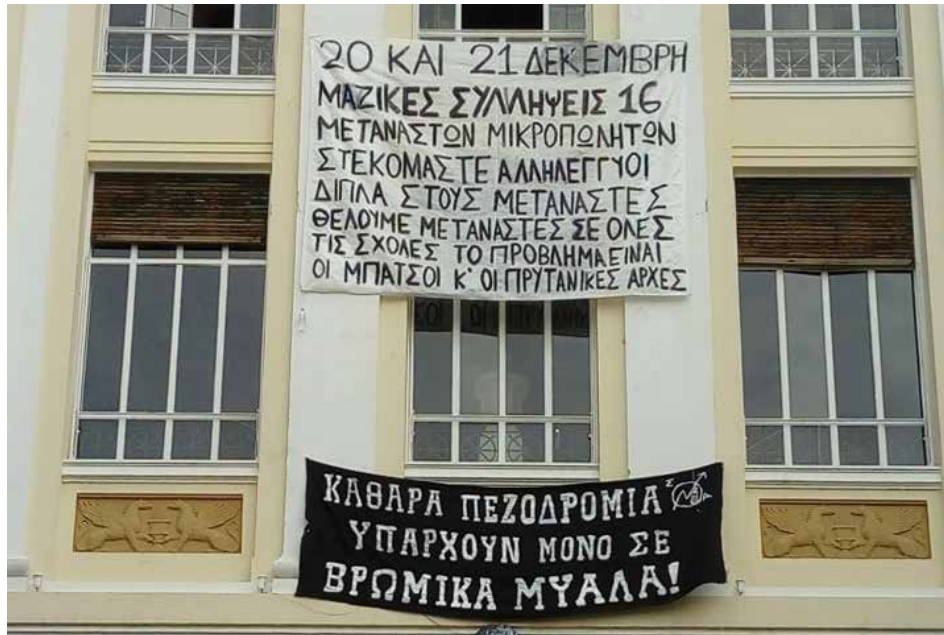
Την 20η και 21η Δεκέμβρη πραγματοποιούνται επιχειρήσεις της ΕΛΑΣ εναντίον μεταναστών σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Πολλές συλλήψεις γίνονται κάτω από σπίτια μεταναστών, αλλά και σε στενά γύρω ή κοντά στο κτήριο της ΑΣΟΕΕ, σημείο που είναι γνωστό ότι εργάζονται μετανάστες μικροπωλητές.

Αμέσως, στήνεται ένα σκηνικό, το οποίο μιλά για εξάρθρωση μεγάλης εγκληματικής οργάνωσης, με επιπτώσεις στην οικονομία της χώρας που πουλούσε από «μαϊμού» προϊόντα μέχρι ναρκωτικά σε τοξικοεξαρτημένους στην οδό Αντωνιάδου (στο πλάι της ΑΣΟΕΕ). Επιχειρήθηκε λοιπόν να στηθεί ένα αφιλόξενο περιβάλλον για κάθε μετανάστη που πουλά την πραμάτεια του έξω από το κτήριο με βάση μία υπόθεση που έχει εμπλέξει πολλές μικρότερες υποθέσεις, οι οποίες μάλιστα δεν συνδέονται.

Έτσι, στέκια σχολών, συντρόφισσες και αλληλέγγυοι που έχουν σταθεί διαχρονικά στο πλευρό των μικροπωλητών έξω από την ΑΣΟΕΕ διοργάνωσαν και στήριξαν δράσεις για το ζήτημα και την πορεία αλληλεγγύης στους 16 μικροπωλητές-συλληφθέντες ώστε να μην περάσει ακόμη ένα κατασταλτικό σχέδιο από πάνω τους.

Η καταστολή του «πεζοδρομίου» της ΑΣΟΕΕ έχει μακρά ιστορία, με πεσίματα από κάθε λογής μπάτσους, μαζικά ή μεμονωμένα σε μετανάστες που αποχωρούσαν από το σημείο, μέχρι τη σημερινή κατασταλτική διαχείριση, εν μέσω προεκλογικής περιόδου, με την ένταξη ανθρώπων σε εγκληματική οργάνωση, ακόμη και λόγω πώλησης παπουτσιών.

Περαιτέρω πληροφορίες για τις κινήσεις αλληλεγγύης θα βρει κάποιος/α εδώ: <https://stekiasoe.eespivblogs.net/2019/01/19/kaioyme-se-poreia-allileggyis-stoys-metanastes-mikropolites-tis-asoeetin-paraskeyi-25-1-stis-18-00/>

Μια επιχείριση σκούπα ως εγκληματική οργάνωση. Προεκλογικές ιστορίες από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ

Τα ΜΜΕ μίλησαν μέσω αστυνομικών πηγών για το τέλος της εγκληματικότητας μετά από αυτή την επιτυχή εξάρθρωση της εγκληματικής οργάνωσης που απαριθμεί πάνω από 210 μέλη στην Αττική. Μέσα σε αυτή την είδηση, εισήχθησαν όλα τα σημεία κλειδιά: Εξάρχεια, μετανάστες, καταλήψεις, ιστορικό κέντρο της Αθήνας, εγκληματικότητα.

Πιο συγκεκριμένα, την 28η Φλεβάρη, πραγματοποιείται επιχείρηση των μπάτσων στην Αττική και εισβάλλουν και στην κατάληψη μεταναστών του κτηρίου στην Αραχώβης 44. Από εκεί συλλαμβάνονται 45 άτομα ενώ κάποια εξ' αυτών συμμετέχουν ενεργά και σε δο-

μές άλλων καταλήψεων όπως η εκμάθηση αγγλικών ή ελληνικών.

Βλέπουμε, ότι και πάλι ενώνονται πολλές μικρές υποθέσεις, χωρίς απαραίτητα να υπάρχει κάποια σύνδεση μεταξύ τους, που σκοπό έχουν να δημιουργήσουν τη συνθήκη αυτή, που οι μετανάστες/τριες θα είναι εύκολα διαχειρίσιμος πληθυσμός, που η αντιπολίτευση θα σταματήσει να ζητά περισσότερο έλεγχο και καταστολή (έστω για λίγο πολύτιμο προεκλογικό χρόνο), που θα χαρτογραφηθεί ένας πληθυσμός κλεισμένος ουσιαστικά μέσα σε γειτονιές, που προεκλογικά θα λειτουργήσει το πλάνο της καθαρής πόλης, που οι ΜΚΟ και ο κρατικός μηχανισμός θα φανούν ως οι μόνοι δύο εγγυητές. Όλο αυτό το συνονθύλευμα, παρέα με τους φασίστες και τους παρακρατικούς, τους μπάτσους φονιάδες μέσα στα ΑΤ, μας κάνουν να εμπεδώσουμε τα διαφορετικά πρόσωπα της καταστολής και διαχείρισης.

Χωρίς να μπαίνει το ζήτημα της «αθώοτητας» ή της «ενοχής» το μόνο σίγουρο είναι ότι όταν στήνονται τέτοια κατηγορητήρια στις πλάτες υποκειμένων -μόνο και μόνο λόγω της ιδιότητάς τους ως μετανάστες πχ- τότε η απάντησή μας πρέπει να είναι εκτός των κριτηρίων των από τα πάνω. Να σταθούμε αλληλέγγυοι η μία στον άλλον, απέναντι σε κράτος, ΜΚΟ, φασίστες μαζί με τους/τις καταπιεσμένους/ες.

Επιχειρήσεις σκούπα από τα παλιά, με νέα μέσα

Τις πρώτες ημέρες του Μάρτη και τις ημέρες των Χριστουγέννων είδαμε να διαδραματίζονται μιντιακά δύο σημαντικά κατασταλτικά γεγονότα, που φαίνεται να αγνοούμε τις προεκτάσεις τους, τόσο κοινωνικά, όσο και κινηματικά. Το μεν αφορά την επιχείρηση σκούπα σε μετανάστες που κινούνται στις περιοχές του κέντρου (Εξάρχεια, Μετάνδρου κτλ) και το δε την επιχείρηση περίξ του οικονομικού πανεπιστημίου Αθηνών (πρώην ΑΣΟΕΕ) και τη μετέπειτα δικαστική τους διαχείριση.

Τα κοινά των δύο διαφορετικών υποθέσεων είναι ότι έχουμε συλλήψεις μεταναστών, σε περιοχές που παίζονται πρωί-βράδυ ως γκέτο και απροσπέλαστες, οι κατηγορίες αφορούν και κακουφηματικό χαρακτήρα με βάση τον νόμο περί σύστασης εγκληματικής οργάνωσης (νόμος 187 του Π.Κ.), τα στοιχεία είναι συγκεχυμένα στο ποιος έκανε τι, αν και χρεώνονται όλοι τη σύσταση και συμμετοχή στην εγκληματική οργάνωση.

Ένα σημαντικό νέο εισαγόμενο στοιχείο πάνω στις διώξεις αυτές είναι η συλλογική κατηγορία με τον νόμο 187. Ο νόμος αυτός αφορά, παρά τη σοβαρότητα και τη διεύρυνση των κατηγοριών, αφορά ένα μεγάλο ποσοστό των φυλακισμένων στις ελληνικές φυλακές. Είναι ένας νόμος, ο οποίος θέτει ακόμη και πλημμελήματα να αναβαθμίζονται σε κακουργήματα με βάση τη «σύσταση συμμορίας» με σκοπό την ομηρία χωρίς όρια των ατόμων που δρούνε εκτός της νομιμότητας. Δεν θα επικαλεστούμε κάποιο δίπολο της ταξικής δικαιοσύνης περί «ενοχής» ή «αθωότητας», καθώς μέσα στους κατηγορούμενους βρίσκονται σίγουρα και άνθρωποι από κυκλώματα μαφίας, άνθρωποι που παρανομούν με μόνο κριτήριο τον πλουτισμό οι οποίοι πολλές φορές στέκονται εχθρικά ακόμη και σε προτάγματά μας, όπως η αλληλεγγύη, η αυτό οργάνωση

κα. Παρόλα αυτά, η βολική και νεφελώδης δομή του νόμου, επιτρέπει στους μπάτσους και τους εισαγγελείς να τον φέρουν και να τον ράψουν στα μέτρα οποιασδήποτε υπόθεσης πρέπει να αντιμετωπιστεί με μεγαλύτερη πυγμή, επιβάλλοντας μεγάλες ποινές, πιο σοβαρούς περιοριστικούς, παραδειγματισμό και μήνυμα προς άλλους/ες.

Η επιχείρηση σκούπα ονομάζεται, εξάρθρωση του κυκλώματος παρεμπορίου και ναρκωτικών γύρω από το ΟΠΑ ή εξάρθρωση της μεγαλύτερης εγκληματικής οργάνωσης ληστειών και διακίνησης ναρκωτικών στην αττική.

Νέα κατασταλτική πολιτική και αλλαγή της φύσης των επιχειρήσεων σκούπα

Στις δύο υποθέσεις αυτές έχουμε να κάνουμε με επιχειρήσεις σκούπα. Πως όμως θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν επιχειρήσεις σκούπα από μία εξελεγμένη και «αριστερή» κυβέρνηση

ΣΥΡΙΖΑ; Η απάντηση βρίσκεται στο φούσκωμα του αισθηματός ανασφάλειας. Ακόμη και αν αποτελεί αντιπολιτευτικό χαρτί, ο σύριζα εκμεταλλεύεται το αίσθημα, δίνει λύσεις τέτοιου τύπου και προκαλεί την αντιπολίτευση σε νέο γύρο αψιμαχιών.

Η επιχείρηση σκούπα ονομάζεται, εξάρθρωση του κυκλώματος παρεμπορίου και ναρκωτικών γύρω από το ΟΠΑ ή εξάρθρωση της μεγαλύτερης εγκληματικής οργάνωσης ληστειών και διακίνησης ναρκωτικών στην αττική. Το αποτέλεσμα όμως είναι, να έχουν συλληφθεί συνολικά γύρω στα 250 άτομα (στις δύο υποθέσεις) και μάλιστα με διογκωμένο κατηγορητήριο.

Έτσι, ελέγχονται οι μάζες των μεταναστών στην Αθήνα (αλλά και αλλού). Μετά τη σύλληψη, ανεξάρτητα «αθωότητας» ή «ενοχής» οι μετανάστες μπαίνουν σε κικεόνα δυσκολιών, αν για παράδειγμα δεν έχουν χαρτιά ή εάν δεν έχουν λεφτά για παράβολα ή δικηγόρο με σκοπό τη διευκόλυνση στη διαχείριση του πληθυσμού. Ενός πληθυσμού που φαίνεται να είναι πλεονάζων.

Μικροπαραβατικότητα και συλλήψεις σε επικοινωνιακό επίπεδο

Το κέντρο της Αθήνας είναι πόλεμος. Τα στενά γύρω από την ομόνοια, τα Εξάρχεια, η Αθηναίος στενάζουν υπό το βάρος της κατάρρευσης της μητρόπολης. Οι μετανάστες ζούνε μέσα στα συντρίμια που αφήνει πίσω της η τελευταία δεκαετία και παραπάνω.

Η παραβατικότητα στο κέντρο μιας μητρόπολης είναι λίγο-πολύ δεδομένη. Ακόμη και οι πτυχές του θεάματος, όπως το σινεμά, οι τηλεοπτικές σειρές, κάποιοι μουσικοί, έχουν

δει, έχουν αφουγκραστεί και έχουν ασχοληθεί με το ζήτημα αυτό. Η διακίνηση ναρκωτικών (ήπιων ή και όχι), οι κλοπές, τα σπασίματα για ραδιόφωνα, οι τσάντες και τα πορτοφόλια, αναδεικνύουν το τοπίο των υποβαθμισμένων γειτονιών του κέντρου. Στο ζήτημα της παραβατικότητας, καλούμαστε να απαντήσουμε με ερωτήσεις.

Τι μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος για να επιβιώσει στη σημερινή μητρόπολη; Προτείνουμε σε μετανάστες να δουλεύουν σε γαλέρες, ως το πιο υποβαθμισμένο εργατικό δυναμικό, με λεφτά που δεν φτάνουν για επιβίωση; Τους συμβουλευόμαστε να γίνουν εργάτες γης, με όσα συνέβησαν και συμβαίνουν στην κάθε λογής Μανωλάδα; Συζητάμε μαζί τους τη διαφορά μεταξύ της επιβίωσης και του πλουτισμού; Τη διαφορά του πουλάω «πρέζα» με το πουλάω λαθραία τσιγάρα; Αναλύουμε μεταξύ μας τη διαφορά του να έχουμε ελληνική ταυτότητα-και ότι αυτό συνεπάγεται- με την αδυναμία ανθρώπων να βγούνε από συγκεκριμένα όρια, όπως το παράδειγμα των Εξαρχείων; Αναγνωρίζουμε τη διαφυγή ανθρώπων μέσω κυκλωμάτων μαφίας, πουλώντας χασίς ή καταναλώνοντάς το για να την «παλεύουν»;

Όλα αυτά τα ερωτήματα θέτονται γιατί όντως δεν έχουμε απαντήσεις. Δεν είμαστε υπερασπιστές του κάθε μικρό παραβατικού, αλλά ούτε θα βουτηχτούμε στην καθαρότητα μακριά από ό,τι συμβαίνει ουσιαστικά δίπλα στα σπίτια μας, δίπλα στους δρόμους που δρούμε και κινούμαστε καθημερινά.

Όπως και να έχει, αυτό που μπορούμε να υπερασπιστούμε είναι η διάθεσή μας να μην παίζουμε το παιχνίδι της επικοινωνιακής διαχείρισης των μεταναστών, της παραβατικότητας και των γειτονιών μας.

Οι συλλήψεις αυτές (με τις διαφορές του ΟΠΑ και των Εξαρχείων) χρησιμοποιούνται από όλο το φάσμα της αντίδρασης και του καθεστώτος. Από τη χρυσή αυγή με τη ρητορεία που έχει για τους μετανάστες και το τι κάνουν, μέχρι τον σύριζα ο οποίος ψάχνει τρόπους να διαχειριστεί τον μεταναστευτικό πληθυσμό. Από τη νέα δημοκρατία και το αντιπολιτευτικό της χαρτί που είναι το δόγμα «τάξη και ασφάλεια», μέχρι τις ΜΚΟ που θρέφονται από τα ευρωπαϊκά κονδύλια για το μεταναστευτικό, ο πληθυσμός των μεταναστών και μεταναστριών πρέπει να παραμένει εγκλωβισμένος και εύκολα διαχειρίσιμος.

Με τις επιχειρήσεις σκούπα και μάλιστα σε αυτή τη νέα μορφή με αναβαθμισμένα κατηγορητήρια, οι μετανάστες γίνονται εύλωτοι και έτσι πιο εύκολα διαχειρίσιμοι για όλους

τους από πάνω.

Η μάχη του «πεζοδρομίου» έξω από την ΑΣΟΕΕ και η κίνηση των μεταναστών στο κέντρο της πόλης

Στην ΑΣΟΕΕ εδώ και πολλά χρόνια πραγματοποιείται υπαίθρια αγορά στο μπροστά πεζοδρόμιο, επί της Πατησίων. Διάφοροι μετανάστες πουλούν εκεί πράγματα με σκοπό την επιβίωση στην Αθήνα. Το κράτος επιχειρεί εδώ και πολλά

Ο σύριζα φέρνοντας νέες πρακτικές κρατικής διαχείρισης, συνέλαβε άτομα, τους έβαλε σε εγκληματική οργάνωση και τους χρέωσε με διακίνηση ναρκωτικών, παράνομη πώληση προϊόντων με κριτήριο τις παρακολουθήσεις των ιδίων των ασφαλιτών που είναι γύρω από το πανεπιστήμιο λόγω της γνωστής πιάτσας ναρκωτικών που μεταφέρεται από το πεδίο του Άρεως στην ΑΣΟΕΕ.

χρόνια, να τελειώσει το φαινόμενο αυτό. Έχει επιχειρήσει με πληθώρα επιθέσεων εναντίον των μικροπωλητών της ΑΣΟΕΕ, με συλλήψεις, με επιχειρήσεις σκούπα και πάντα υπό το βλέμμα των ΜΜΕ, αλλά μόνο τη σωστή στιγμή. Επιβολή και αποστέρηση. Παρόλα αυτά οι ίδιοι οι μικροπωλητές, αλλά και αλληλέγγυοι/ες έχουν σταθεί ανάχωμα στα σχέδια του κράτους και το πεζοδρόμιο συνεχίζεται.

Ο σύριζα φέρνοντας νέες πρακτικές κρατικής διαχείρισης, συνέλαβε άτομα, τους έβαλε σε εγκληματική οργάνωση και τους χρέωσε με διακίνηση ναρκωτικών, παράνομη πώληση προϊόντων με κριτήριο τις παρακολουθήσεις των ιδίων των ασφαλιτών που είναι γύρω από το πανεπιστήμιο λόγω της γνωστής πιάτσας ναρκωτικών που μεταφέρεται από το πεδίο του Άρεως στην ΑΣΟΕΕ.

Έτσι φτιάχτηκε ένα αφήγημα που λέει ότι, όποιος συνομιλεί με τον κάθε έναν γύρω από την ΑΣΟΕΕ, γίνεται αυτόματα ύποπτος και μπορεί να κατηγορηθεί ως μέλος μίας –όσο πρέπει θολής- εγκληματικής οργάνωσης.

Αντίστοιχα, οι μπάτσοι παρακολουθώντας το εμπόριο ναρκωτικών στο ευρύτερο κέντρο της Αθήνας, βρήκε διασυνδέσεις, τις οποίες ηθελήμενα και εντέχνως δεν αξιολόγησε ώστε η δεξαμενή «υπόπτων» να είναι μεγάλη, αλλά κυρίως να φανεί μεγάλη στο επικοινωνιακό πεδίο, ανεξάρτητα με τη βαρύτητα των πραγματικών γεγονότων.

Έτσι, φτάνουμε να μετράμε σε μία εγκληματική οργάνωση, που ουσιαστικά κινούνταν σε όλο το κέντρο, να έχει πάνω από διακόσια μέλη. Η λογική των διώξεων είναι να μπορέσει το κράτος να διαχειριστεί πληθυσμούς, ανεξάρτητα από το πόσο παράνομα κινούνται, να χαρτογραφήσει ανθρώπους, να σπείρει τον φόβο, ότι κάθε κουβέντα, κάθε νόημα ή επίσκεψη κάπου, μπορεί να σε οδηγήσει στη φυλακή.

Καταλήγοντας, δεν μπορούμε να μην ασχοληθούμε με τους πραγματικούς εχθρούς μας. Τα κεφάλια της μαύρης οικονομίας, με τις διασυνδέσεις τους με αυτά της νόμιμης οικονομίας. Τη δίωξη που δεν είδαμε ποτέ στα κεφάλια του Noor1 με τα κονέ του Μαρινάκη, τα λαθραία τσιγαράδικα του Σαββίδη μέσω ΣΕΚΑΠ δημιουργούν τη συνθήκη που κάνει τους από τα κάτω αναλώσιμους και τους από τα πάνω να συνεχίζουν τη συσσώρευση του πλούτου –νόμιμα ή παράνομα- ασταμάτητα. Και πόσοι άλλοι «επιφανείς επιχειρηματίες» είναι μπλεγμένοι σε ατελείωτες ιστορίες σύμπλεξης και σύμπλευσης μαύρης και νόμιμης οικονομίας. Η θέση μας είναι με τους καταπιεσμένους, απέναντι σε αφεντικά, κράτος και κάθε λογής επίδοξο διαχειριστή ανθρώπων.

Φωτογραφία από τις συγκρούσεις μπάτσων και μεταναστών στα Διαβατά

✎ **καρόσι**

Δομή Σχοδείου στην Δ56

Όποιος/α ενδιαφέρεται για διδασκαλία ή αν γνωρίζετε κάποιον/α που θα ήθελε να μάθει ελληνικά μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στα: d56library@espiv.net / refsc@espiv.net ή να μας βρείτε στην κατάληψη τις ώρες μαθημάτων:

Πέμπτη στις 20:00 και Σάββατο στις 19:00

Εμπουκά Μαμασουμπέκ δολοφονημένος από μπάτσους στο ΑΤ Ομονοίας

Να μην αφήσουμε καμία κρατική δολοφονία αναπάντητη

Ο Εμπουκά Μαμασουμπέκ από τη Νιγηρία ήταν 34 ετών, πατέρας δύο παιδιών. Δούλευε πουλώντας χρωματιστά βραχιόλια στην Ομόνοια. Προσήχθη στις 11.30 το πρωί της Παρασκευής 8 Φεβρουαρίου, στο ΑΤ Ομονοίας, με το γνωστό πρόσχημα της εξακρίβωσης στοιχείων. Λίγη ώρα αργότερα δικυκλιστής του ΕΚΑΒ που κλήθηκε επιβεβαίωσε τον θάνατό του. Η εξακρίβωση στοιχείων αποτελεί μια πάγια τακτική απαγωγής ανθρώπων από ένστολους στο μητροπολιτικό πεδίο. Ο έλεγχος ανθρώπων, και κατά προέκταση των δημόσιων χώρων, είναι ένα διαρκές στοιχείο για το κράτος εδώ και δεκαετίες. Φρικιά, πανκς, «άγριοι» νεολαίοι/ες, φτωχοδιάβολοι, τοξικοεξαρτημένοι/ες, σεξεργάτριες βρίσκονται διαχρονικά στο στόχαστρο των δυνάμεων καταστολής. Αποτελούν εμπόδιο στην ομαλή εμπορευματοποίηση του δημόσιου χώρου και τη μετατροπή της πόλης σε αποστειρωμένο χώρο αναπαραγωγής της καπιταλιστικής κανονικότητας. Όταν από τη δεκαετία του 1990, οι ελληνικές πόλεις άρχισαν να φιλοξενούν και μετανάστες/ριες, ο έλεγχος του δημόσιου χώρου «διανθίστηκε» και από έναν κρατικό ρατσισμό όπως αυτός εκδηλώνεται μέσα από τις «επιχειρήσεις σκούπα», τις μαζικές προσαγωγές, τα πογκρόμ από μπάτσους και φασίστες, τη «μηδενική ανοχή», τους ξυλοδαρμούς, τις απαγωγές (με δικαιολογία πάντα την εξακρίβωση στοιχείων), τις δολοφονίες ή τις εξαφανίσεις μεταναστών και μεταναστριών, μερικές από τις οποίες δεν είδαν ποτέ το φως της δημοσιότητας. Και η δολοφονία του Εμπουκά Μαμασουμπέκ στην αφάνεια θα έμενε αν δεν ήταν κάποιοι/ες που την κοινοποίησαν σε εναλλακτικά μέσα ενημέρωσης.

**Οι μετανάστες είναι της γης οι κολασμένοι
στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι**

Έχει σημασία να αναφερθούμε στο ιδιαίτερο μένος του κράτους στους μετανάστες μικροπωλητές. Αφού αρχικά τους αφαίρεσε τη δυνατότητα να εργαστούν νόμιμα (2006), νομοθετώντας τη ρατσιστική διάταξη μέσω του υπ. εμπορίου, που θεωρεί ως υπ' αριθμόν ένα προϋπόθεση για την εργασία κάποιου σε λαϊκή αγορά την ελληνική υπηκοότητα ή την ιδιότητα του ομογενή, εγκαθίδρυσε στο αστικό πεδίο ένα ιδιότυπο καθεστώς απαρτχάιντ, με διώξεις και κυνήγι μικροπωλητών στους δρόμους της μητρόπολης. Στις 18 Αυγούστου 2007, ο Νιγηριανός Τόνυ Ονούα, πωλητής CD στην Καλαμαριά Θεσσαλονίκης, στην προσπάθειά του να γλιτώσει από ασφαλίτες, επιχείρησε να βγει από ένα παράθυρο καφετέριας, με αποτέλεσμα τη θανάσιμη πτώση του, πιθανόν από σπρώξιμο των διωκτών του. Δείγμα του αυξανόμενου ρατσισμού ήταν η επίθεση κλιμακίου της ΧΑ σε πάγκους μεταναστών μικροπωλητών στη λαϊκή αγορά του Μεσολογγίου τον Σεπτέμβριο του 2012. Ταυτόχρονα, τα τελευταία δέκα χρόνια σε εβδομαδιαία βάση στοχοποιούνται από τα καθεστωτικά μίντια, και δέχονται αλλεπάλληλες επιθέσεις από ένστολες συμμορίες διαφόρων ειδών οι μικροπωλητές μετανάστες έξω από την ΑΣΟΕΕ. Στις 20 και 21 Δεκέμβρη 2018, μπάτσοι πραγματοποιούν σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη επιχείρηση εναντίων μεταναστών μικροπωλητών, οι οποίοι βιοπορίζονται πουλώντας τηνπραμάτεια τους έξω απ' την ΑΣΟΕΕ και μέσα στο ΑΠΘ.

Συνολικά, συλλαμβάνονται και διώκονται 36 άτομα, ενώ οι μπάτσοι άρπαξαν όλο το εμπόρευσό τους. Τον Οκτώβριο του 2018, μπάτσοι εισέβαλαν στην κατοικία Πακιστανών μικροπωλητών τσιγάρων, κι αφού τους έδεσαν με πλαστικά δεματικά και τους φίμωσαν, τους άρπαξαν ποσότητα τσιγάρων.

Είναι προφανές ότι ο κρατικός μηχανισμός επιδιώκει τη διατήρησή τους σε ένα καθεστώς παρανομίας μιας και αυτό τους καθιστά περισσότερο εκμεταλλεύσιμους από τα αφεντικά. Η δεξαμενή άντλησης μικροπωλητών είναι

απεριόριστη. Όποιος κουραστεί από τα κυνηγητά και το μηδαμινό κέρδος και αποχωρήσει ή συλληφθεί, αντικαθίσταται αμέσως από κάποιον άλλο, που απλά θα βρίσκεται σε πιο αδύναμη θέση. Ταυτόχρονα, κράτος και αφεντικά επιδιώκοντας να διατηρήσουν τα προνόμιά τους και να αυξήσουν τα κέρδη τους εν μέσω σφοδρής καπιταλιστικής κρίσης, κατέστησαν υπεύθυνους των οικονομικών δεινών της ελληνικής κοινωνίας τους αδύναμους κρίκους της. Χιλιάδες μετανάστριες/ες, οι οποίες/οι ξεριζώθηκαν από τους τόπους τους, συνέπεια οικονομικών και στρατιωτικών πολέμων, αντιμετωπίζονται ως ο νέος «εσωτερικός εχθρός», στοιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και στοχοποιούνται συνεχώς ως υπαίτιοι της φτωχοποίησης και της εξαθλίωσης. Το κυνήγι των μεταναστών είναι κυνήγι μαγισσών που εξυπηρετεί την κρατική δημαγωγία και τις παρακρατικές-φασιστικές συμμορίες, που επιδιώκουν να επιβάλλουν με κάθε μέσο έναν εμφύλιο μεταξύ των φτωχών.

Μπάτσοι-γουρούνια-δολοφόνοι

Απότοκο της διαχρονικής στοχοποίησης και απαξίωσης των μεταναστών/τριων είναι και η διευρυμένη βία και το δεδηλωμένο μίσος ενάντια σε οτιδήποτε δεν ταιριάζει στην πατριαρχική, ορθόδοξη, εθνοετεροκανονικότητα. Και η βία αυτή εκφράζεται με αιματηρό τρόπο στο μητροπολιτικό πεδίο. Στη σύγχρονη εποχή, η αναβάθμιση της «δημόσιας τάξης» μετρά θύματα με ονοματεπώνυμο. Από τους «praetores urbanus» και τις ζαρτινιέρες, στους ειδικούς φρουρούς με νεύρα, στις τοξικοεξαρτημένες ομάδες ΔΕΛΤΑ, μέχρι τα τάγματα εφόδου της ΧΑ και την αυτοδικία των αφεντικών, ενδεχομένως να συνηθίσαμε στη βία και τον θάνατο. Με αυτά και με αυτά, προσθέτουμε άλλο

ένα όνομα στη σύγχρονη και επώνυμη μακάβρια λίστα που συγκροτεί το μονοπώλιο στη βία του κράτους και των φασιστικών εφεδρειών του: Αλέξης Γρηγορόπουλος, Λάμπρος Φούντας, Σαχτζάτ Λουκμάν, Παύλος Φύσσας, Ζακ Κωστόπουλος/Zackie oh!, Petrit Zifile, Αγγελική Πέτρου, Εμπουκά Μαμασουμπέκ.

Ποιος/α όμως ξεχνά τους πνιγμένους μετανάστες από έλληνες λιμενικούς στο Φαρμακονήσι; Ποιος/α γνωρίζει το όνομα του 46χρονου από το Μπαγκλαντές που «έχασε τη ζωή» τον Νοέμβρη του 2011 μέσα στο ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα; Ποιος/α θυμάται τον νεαρό μετανάστη από την ακτή του Ελεφαντοστού που «απαγχονίστηκε» στο ΑΤ Γρεβενών τον Ιούλιο του 2013; Πώς να έλεγαν άραγε τους δύο πιτσιρικάδες που έφερε στη δημοσιότητα βίντεο που έδειχνε τον εξευτελισμό τους από μπάτσους του ΑΤ Ομονοίας τον Ιούνιο του 2007; Τι να απέγιναν εκείνα τα παιδιά της παιδικής θεατρικής ομάδας της κατάληψης στέγης «2ο Φιλοξενείο» (5 παιδιά ηλικίας 12 έως 14 χρονών και δύο ενήλικες 20 και 22 ετών) που προσήχθησαν και βασανίστηκαν στο ΑΤ Ομονοίας το 2016; Ποιος/α θυμάται τα δύο ανήλικα πιτσιρίκια που ξυλοκοπήθηκαν στο

ΑΤ Νέου Κόσμου τον Αύγουστο του 2016; Ποιος/α άραγε θυμάται τον πρώην κρατούμενο Pëllumb Marnikollaj, 29 χρονών αλβανικής καταγωγής, ο οποίος παρουσιάστηκε στο αστυνομικό ΑΤ Πατησίων για να δώσει το καθιερωμένο «παρών», και εκεί βασανίστηκε και δολοφονήθηκε το 2016; Γνωρίζουμε ότι ο Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ δολοφονήθηκε τον Οκτώβριο του 2009, μετά από βασανιστήρια στο ΑΤ Νίκαιας; Γνωρίζουμε ότι στις 8 Φεβρουαρίου 2019 στη Λάρισα δύο εργάτες από το Πακιστάν χτυπήθηκαν βάνουσα από το αφεντικό τους και δύο μπράβους φασίστες, επειδή ζήτησαν τα δεδουλευμένα τους; Γνωρίζουμε ότι το βράδυ της 18ης Φεβρουαρίου 2019, πραγματοποιήθηκε εμπρηστική επίθεση σε σπίτι προσφύγων από το Ιράκ στην Θεσσαλονίκη; Και πόσες άλλες ιστορίες για κρατικές δολοφονίες, βασανισμούς και φασιστικές επιθέσεις δεν θα μάθουμε ποτέ!

Θυμόμαστε τη δολοφονία του/της Ζακ Κωστόπουλος/Zackie Oh από αφεντικά και μπάτσους, ως την απόδειξη απόλυτης νίκης της «πολύτιμης» ιδιοκτησίας απέναντι στην ευτελή ανθρώπινη ζωή. Θυμόμαστε τον βιασμό και δολοφονία της Ελένης Τοπαλούδη στην Ρόδο, επειδή αρνήθηκε να συνευρεθεί ερωτικά με τους βιαστές της. Θυμόμαστε τη δολοφονία του Αλβανού εργάτη γης, Petrit Zifile, από σφαίρα χρυσαυγίτη στα Δραγωνικά Λευκίμης, γιατί τόλμησε να αμφισβητήσει το εθνικιστικό παραλήρημα του δολοφόνου. Θυμόμαστε την δολοφονία της Αγγελικής Πέτρου από τον πατέρα της, επειδή δεν ακολούθησε τις «προσταγές» του, και επέλεξε για σύντροφο της ζωής της έναν Αφγανό μετανάστη. Και πόσοι/ες ακόμη μετανάστες/στριες, γυναίκες, εργάτες/τριες, μέλη της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας έχουν γευτεί τη «δημόσια τάξη» και τον φασισμό

► που παράγεται και επιβάλλεται από την εξουσία, και διαχέεται στο μητροπολιτικό πεδίο.

Οι δολοφονίες από μπάτσους ή φασίστες δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά, και σίγουρα το ΑΤ Ομόνοιας δεν αποτελεί κάποια εξαίρεση. Η αστυνομία ως ένας από τους κύριους κρατικούς μηχανισμούς επιβολής και καταστολής αποτελούσε ανέκαθεν έναν δολοφονικό μηχανισμό και τα αστυνομικά τμήματα χώρους εξουτελισμών και βασανιστηρίων. Ο Εμπουκά Μαμασουμπέκ έχει σήμερα όνομα γιατί η Οργάνωση Ενωμένων Γυναικών Αφρικής κινητοποιήθηκε και τον αναζήτησε, σε πείσμα των προσπαθειών των μπάτσων να συγκαλύψουν την «εξαφάνιση» και τη δολοφονία του. Όμως είναι πολλοί και πολλές που δεν θα μάθουμε ποτέ το όνομά τους, που δολοφονήθηκαν στα σύνορα, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα αστυνομικά τμήματα.

Και όμως δεν είναι οι αριθμοί και η συχνότητα που προκαλούν αίσθηση, αλλά η αλαζονεία της εξουσίας που διακατέχει κάθε ένστολο ή μη σκουπίδι, και του επιτρέπει να αφαιρεί με χαρακτηριστική ευκολία μια ζωή. Ο εκμηδενισμός της ανθρώπινης υπόστασης πορώνει τον κάθε φασί-

Στη σύγχρονη εποχή, η αναβάθμιση της «δημόσιας τάξης» μετρά θύματα με ονοματεπώνυμο. Από τους «praetores urbanus» και τις ζαρτινιέρες, στους ειδικούς φρουρούς με νεύρα, στις τοξικοεξαρτημένες ομάδες ΔΕΛΤΑ, μέχρι τα τάγματα εφόδου της ΧΑ και την αυτοδικία των αφεντικών, ενδεχομένως να συνηθίσαμε στη βία και τον θάνατο.

στα, ρατσιστή, βιαστή, αφεντικό, μπάτσο.

Οφείλουμε να διατηρήσουμε στη συλλογική μνήμη τα

ονόματα των θυμάτων. Οφείλουμε να αντισταθούμε στον θάνατο που κράτος, κεφάλαιο, πατριαρχία, ρατσισμός μας προσφέρουν απλόχερα. Οφείλουμε να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας έμπρακτα στους μετανάστες/ριες, να διεκδικήσουμε και να απελευθερώσουμε τον αστικό χώρο από τον έλεγχο και την εμπορευματοποίηση, να παλέψουμε για γειτονιές πολυπολιτισμικές και σχολές ανοικτές, κόντρα στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Γιατί η μάχη για τον αστικό χώρο, είναι άλλη μια έκφανση του ταξικού ανταγωνισμού!

Να αγωνιστούμε μέσα από συλλογικές και αυτοοργανωμένες διαδικασίες, να εμπιστευτούμε τις δυνάμεις μας, να ορθώσουμε το αναστήμά μας, να σπάσουμε τους επίπλαστους διαχωρισμούς που μας επιβάλλει η εξουσία, να απαντήσουμε με βία στη βία που δεχόμαστε και να παλέψουμε όλοι και όλες μαζί για ένα κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης, δικαιοσύνης και ελευθερίας.

Να μην συνηθίσουμε τον θάνατο – Να μην αφήσουμε καμία κρατική δολοφονία αναπάντητη.

■ **αναρχική συλλογικότητα** *Vogliamo tutto e per tutti*

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

✱ Στις 2 Μάρτη ξέσπασε φωτιά σε θάλαμο του 4ου ορόφου του νοσοκομείου ΚΑΤ. Οι πυροσβέστες εντόπισαν νεκρό στο δωμάτιο έναν 53χρονο που νοσηλευόταν για ορθοπεδικό περιστατικό. Πληροφορίες, οι οποίες θάβονται από τα κυρίαρχα μίντια, αναφέρουν ότι ο 53χρονος πιθανόν να βρήκε τραγικό θάνατο δεμένος στο κρεβάτι του, έπειτα από τη φωτιά που ξέσπασε από άγνωστη μέχρι στιγμής αιτία. Είναι γεγονός πως παρόμοια περιστατικά εξαναγκαστικής καθήλωσης/δεσίματος σε νοσοκομεία και άλλες δομές υγείας έχουν καταγγελλθεί και στο παρελθόν, φανερώνοντας τον άθλιο τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζονται ασθενείς με ψυχιατρικά προβλήματα ή τοξικοεξαρτημένοι. Επίσης, παρότι κάποιοι θα αναφέρουν ως αιτία του δεσίματος τυχούσα ύπαρξη στερητικού συνδρόμου του ασθενή, οφείλει να γίνει κατανοητό ότι η αντιμετώπισή τέτοιων περιστατικών (πόσο μάλλον αν είχε προηγηθεί εγχείρηση) απαιτεί τη χρήση δυνατών αναλγητικών ή υποκατάστατων, κάτι το οποίο σύμφωνα με καταγγελίες δεν συμβαίνει για διάφορους λόγους (ελλείψεις φαρμάκων κ.ά.). Όμως είναι πασιφανές ότι συγκεκριμένες κατηγορίες ασθενών αντιμετωπίζονται ως πολίτες δεύτερης και τρίτης κατηγορίας και η ευθύνη για αυτή τη συμπεριφορά βαρβαίνει όχι μόνο τη διοίκηση και τα υπουργεία αλλά μέχρι και τον τελευταίο γιατρό και νοσοκόμο, ο οποίος αρνείται να δείξει στοιχειώδη φροντίδα σε έναν άρρωστο άνθρωπο, οδηγώντας (στην καλύτερη περίπτωση) με την αμέλεια του έναν άνθρωπο στον θάνατο.

Περισσότερες πληροφορίες:

http://daphnechronopoulou.blogspot.com/2019/03/blog-post_39.html

✱ Ένας 31χρονος που δεν είναι οπαδός του Παναθηναϊκού ή του Ολυμπιακού βρέθηκε με την παρέα του στο γήπεδο για να παρακολουθήσει το ντέρμπι των «αιωνίων» στις 17 Μάρτη. Σύμφωνα με όσα καταγγέλλει, όταν ξεκίνησε η ένταση εντός του γηπέδου αποχώρησαν από τη θύρα του γηπέδου και βγαίνοντας έξω ήρθαν αντιμέτωποι με αστυνομική βία και έντονη χρήση χημικών, για την οποία ένα φίλος του (ο οποίος συνόδευε τον ανήλικο γιο του) προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί. Τότε, τρεις άνδρες των ΜΑΤ χτύπησαν τον τελευταίο στο κεφάλι μπροστά στον γιο του και τον συνέλαβαν. Ήταν μάλιστα στις πρώτες 8 συλλήψεις που έγιναν γνωστές ήδη από το βράδυ της Κυριακής, ενώ τη Δευτέρα παρουσιάστηκε στον εισαγγελέα και αφέθηκε ελεύθερος. Παρόμοια αντιμετώπιση είχε και άλλος φίλος που έτρεξε προς υπεράσπιση ο οποίος δέχτηκε χτύπημα με γκλοπ στο πρόσωπο και το σώμα με αποτέλεσμα να του σπάσουν τέσσερα δόντια και να υποστεί κάταγμα στο χέρι. Μετά και από αυτό κινήθηκε προς το σημείο και ο 31χρονος, όπου ματατζής τον χτύπησε με το γκλοπ του στο πρόσωπο. Το αποτέλεσμα ήταν να μεταφερθεί με ασθενοφόρο του ΕΚΑΒ στον Ερυθρό Σταυρό, όπου διαπιστώθηκαν τα τραύματα στο μάτι του, κάταγμα στη μύτη και την κάτω γνάθο. Μετά από χειρουργικές επεμβάσεις στις οποίες υποβλήθηκε, δεν κατέστη δυνατό να σωθεί το αριστερό του μάτι με αποτέλεσμα, σύμφωνα με τους γιατρούς, να χάσει οριστικά την όρασή του από αυτό.

✱ Μάρτη του 2019 και εξαγούμε καθαρόαιμο ελληνικό πολιτισμό. Στη Θεσσαλονίκη 4 ακροδεξιοί πληρώνουν εισιτήριο και σε κάποιο σημείο που θεωρούν πολύ «βλάσφημο» διακόπτουν με φωνές τη θεατρική παράσταση «Πυρκαγιές» γιατί δήθεν προσβάλλονται επειδή «βλασφημούνται τα Θεία» και δεν αντέχουν να ακούν τέτοιες βρισιές που «προσβάλλουν την πίστη τους». Παράλληλα, δεν αμελούν να ρωτήσουν αν ο

συγγραφέας του έργου «βρίζει και τον Αλλάχ» ή αν θα μπορούσε να το κάνει χωρίς να τον σκοτώσουν στις χώρες που κυριαρχεί το ισλάμ (αδυνατώντας προφανώς να καταλάβουν πόσο ίδιοι είναι στην πραγματικότητα με τους φονταμενταλιστές μουσουλμάνους που συγκρίνουν). Ίδιες μέρες στην Πάτρα, χρυσαυγίτες επισκέπτονται εισαγγελέα και μητρόπολη για να υπερασπιστούν το έθνος από την συναυλία του μέταλ συγκροτήματος "Rotting Christ". Οι αντιδράσεις φτάνουν μέχρι τον Δήμο Πατρέων (με δήμαρχο του ΚΚΕ), σε χώρο του οποίου είχε προγραμματιστεί να γίνει το live, ο οποίος επίσημα δηλώνει ότι δεν μπορεί να γίνει η συναυλία γιατί υπάρχουν τεχνικά προβλήματα τα οποία δεν προλαβαίνουν να διορθωθούν... Παρ' όλα αυτά στον ίδιο χώρο την επόμενη μέρα δεν θα υπήρχε κανένα τεχνικό πρόβλημα να γίνει συναυλία του Γιάννη Αγγελάκα, ο οποίος όμως αντιδρώντας σε αυτό το φιάσκο δεν πραγματοποιεί ούτε τη δικιά του συναυλία. «Απολύτως σωστή και επιβεβλημένη η ματαίωση της συναυλίας του μουσικού συγκροτήματος με την ονομασία «Σάπιος Χριστός» γιατί η πραγματοποίησή της θα προσέβαλε βάνουσα την πίστη όλων των χριστιανών της πόλης» αναφέρει η ανακοίνωση της τοπικής ΝΔ, την ώρα που στο ΚΚΕ προφανώς μετράνε ψήφους που μπορούν να κερδίσουν από τα κυριακάτικα κηρύγματα στις εκκλησίες.

✱ Ρατσιστική επίθεση πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 17 Μάρτη σε ανήλικους ασυνόδευτους πρόσφυγες την ώρα που έπαιζαν μπάσκετ σε τοπικό γήπεδο στην Κόνιτσα. Ομάδα ακροδεξιών με κουκούλες τους επιτέθηκε με σιδερολοστούς, τραυμάτισαν μετανάστες και έσπασαν το χέρι ενός, ενώ κατά την διάρκεια της επίθεσης πληροφορίες αναφέρουν ότι ο επικεφαλής τους επόπτευε την επίθεση κρατώντας περιστρεφόμενο. Οι τραυματίες απευθύνθηκαν στο τοπικό τμήμα όπου αρχικά χλευάστηκαν και δεν έγιναν πιστευτοί. Επίσης το Σάββατο 16 Μάρτη, 80 μετανάστες δέχθηκαν επίθεση σε ξενοδοχείο στα Βίλια Αττικής, όπου μεταφέρθηκαν για να μετεγκατασταθούν στα πλαίσια προγράμματος του Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης. Μερικές δεκάδες ρατσιστές κάτοικοι, παρουσία της αστυνομίας, πέταξαν πέτρες και άλλα αντικείμενα προς το χώρο που ήταν οι μετανάστες, έσπασαν την πόρτα του ξενοδοχείου και γενικά αντιδρούν στην παρουσία τους στην περιοχή. Το απόγευμα της Τρίτης 19 Μαρτίου πραγματοποίησαν παρέμβαση στο δημοτικό συμβούλιο της Μάνδρας πάνω από 30 αντιφασίστες και αντιφασίστριες στέλλοντας ένα ξεκάθαρο μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση πως οποιοδήποτε πογκρόμ ή ενέργεια ενάντια στους πρόσφυγες δε θα μείνουν αναπάντητα, στεκόμενοι απέναντι και σε όσους (όπως και η δήμαρχος Κρικεούκη) κάνουν «πλάτες» στους ακροδεξιούς και στις ρατσιστικές κραυγές τους.

✱ Χιλιάδες κάτοικοι διαδήλωσαν το Σάββατο 16 Μάρτη στον Βόλο, ενάντια στην καύση σκουπιδιών και άλλων υλικών, που πραγματοποιείται στο εργοστάσιο της ΑΓΕΤ-Lafarge, και το μέγεθος της οποίας οι καπιταλιστές προσπαθούν να επεκτείνουν, χρησιμοποιώντας την ως ενέργεια για τη λειτουργία του εργοστασίου. Πάνω στο βωμό της κερδοφορίας των αφεντικών, τα οποία δε θέλουν να απουσιάσουν προφανώς ούτε από τη χρυσοφόρα μπίζνα της διαχείρισης αποβλήτων, θυσιάζεται τόσο το φυσικό περιβάλλον όσο και η υγεία των ανθρώπων που βλέποντας την πόλη τους να μετατρέπεται σε έναν τεράστιο θάλαμο αερίων, δεν προβλέπεται να κάτσουν με σταυρωμένα χέρια.

Για την αντιφασιστική απάντηση στην επιχείρηση εθνικιστικών εντάσεων στα σχολεία

**«Είμαστε άτομα τα οποία στη γειτονιά μας είμαστε με πολνεθνικές παρέες και τα ρατσιστικά συνθήματα μας προκαλούν οργή»
μαθητική κατάληψη του 1ου ΓΕΛ Παπάγου, 5.2.19**

**«Η παιδεία σας βρωμάει εθνικισμό. Έξω οι φασίστες από τα σχολεία.»
μαθητική κατάληψη του 1ου ΓΕΛ Βύρωνα, 29.11.18**

Οι προσπάθειες φασιστών και πατριωτών - κυρίως δεξιών αλλά και κάποιων αριστερών - να δημιουργήσουν ψευδαισθήσεις ότι υπάρχει τάχα ένα μαζικό εθνικιστικό μαθητικό ρεύμα, την περίοδο Οκτωβρίου 2018 - Φεβρουαρίου 2019, αντιμετωπίστηκε με διαφορετικούς τρόπους από αντιφασίστες και αντιφασίστριες, μέσα και έξω από τα σχολεία.

Την περίοδο αυτή, κάποιοι σύλλογοι γονέων, εθνικιστικοί πολιτιστικοί σύλλογοι, εκκλησιαστικές οργανώσεις, μπάτσοι, κάποιοι εθνικιστές εκπαιδευτικοί, караβανάδες, δημοσιογράφοι και σύσσωμη η ελληνική δεξιά (από τους νεοναζί μέχρι κάποιες τοπικές ΔΑΚΕ) χαιρέτησαν κάποια φασιστικά κλεισίματα των σχολικών κάτεργων. Οι επιχειρήσεις αυτές εθνικιστών μαθητών και γονέων είχαν πλαίσιο τη στρατιωτική προώθηση του ελληνικού επεκτατισμού στην Αλβανία και τη γειτονική Μακεδονία και μια συνθηματολογία που είχε από τη γνωστή ψεκασμένη συνωμοσιολογία των ρατσιστών, μέχρι το ζόμπι Κατσίφα και τη γοργόνα του Αλέκου. Παρά την προσπάθεια των ΜΜΕ να φουσκώσουν τα γεγονότα, τα εθνικιστικά κλεισίματα σχολείων έμειναν μειοψηφικά και έχαναν σχεδόν πάντα όποτε έπρεπε να περάσουν από μαθητικές γενικές συνελεύσεις. Συχνά, τα γεγονότα οδηγούσαν σε αντιστροφή και γινόντουσαν καταλήψεις με αντιφασιστικά χαρακτηριστικά ενώ σε σχολεία που ομάδες εθνικιστών προσπαθούσαν να αιφνιδιάσουν ή να παρακάμψουν τις συνελεύσεις, εκεί έπαιρναν τις ανάλογες απαντήσεις από μαθητές και μαθήτριες που δεν γουστάρανε εθνικιστικές μαλακίες για κανέναν λόγο.

Με εξαίρεση συγκεκριμένα σημεία στη Β. Ελλάδα, που-

θενά οι καταλήψεις αυτές δεν είχαν διάρκεια και πουθενά δεν βρήκαν μαζικό αντίκρισμα στους μαθητές. Αρκετές και αρκετοί αδιαφόρησαν, αλλά πολλοί ήταν και αυτοί που συγκρούστηκαν με κάθε τρόπο με τους εθνικιστές. Σημαντικό ρόλο στο αντιφασιστικό μπλόκο έπαιξαν οι αντιφασιστικές μαθητικές κοινότητες με τα διαφορετικά τους πολιτικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά και τις καταγωγές, σε διαφορετικές γειτονιές οι μαθητές της δεύτερης και της τρίτης γενιάς μεταναστών, όπως και όποιοι σύλλογοι εκπαιδευτικών είχαν αντιφασιστικά χαρακτηριστικά. Ως προς τους εκπαιδευτικούς, σε κάποια σχολεία παρατηρήθηκε και το φαινόμενο τις φιλοπόλεμες καταλήψεις να τις κάνουν οι... διευθυντές ή οι διευθύντριες και να κατεβάζουν αναγκαστικά τους μαθητές σε εθνικιστικές πορείες, με την απειλή απουσίας.

Στο ίδιο προεκλογικό πολιτικό περιβάλλον όλοι έπαιξαν το παιχνίδι τους. Έτσι, από την πλευρά της κυβέρνησης παρουσιάστηκε σχεδόν ως... ειρηνική η ΝΑΤΟϊκή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ στα Βαλκάνια, όπως και ο σχετικός τσαμπουκάς της εξωτερικής πολιτικής του ελληνικού κράτους που είχε και μπόλικο φιλοπόλεμο αντιτουρκικό πρόλογο. Ο εξαναγκασμός από το ελληνικό κράτος σε αλλαγή ονόματος της γειτονικής Μακεδονίας παρουσιάστηκε ως... διεθνισμός. Συνεχίζοντας να πουλάει τρέλα λοιπόν, ο ΣΥΡΙΖΑ υπερθεμάτισε ως προς τα φασιστοκλεισίματα σχολείων και επένδυσε σε αυτά προεκλογικά ώστε να παρουσιάσει την κυβέρνηση που συνεχίζει να φυλακίζει και να βασανίζει πρόσφυγες ως... αντιφασιστική. Πέρα από κάποιες αναρχικές ή αυτόνομες αντιφασιστικές ομάδες, όπως ήταν φυσικό, πουθενά δεν έγινε αναφορά στην επέκταση της εκμετάλλευσης φτηνής εργασίας στη Μακεδονία από επιχειρήσεις του ελληνικού κεφαλαίου. Επίσης, τα προφανή ζητήματα της μακεδονικής γλώσσας και τα δικαιώματα επιστροφής των οικογενειών των μακεδόνων προσφύγων του εμφυλίου δεν απασχόλησαν ιδιαίτερα, ακόμα και το αντιφασιστικό κίνημα, πέρα από κάποιες μειοψηφίες. Σε μια επίδειξη πολιτικής αλητείας, και σε αντίφαση με τη μαθητική της βάση, η ηγεσία του ΚΚΕ κράτησε ακραία εθνικιστική στάση και χαρακτήρισε ανύπαρκτα τα ζητή-

ματα της μακεδονικής γλώσσας και των προσφύγων του εμφυλίου. Όσο ο ΣΥΡΙΖΑ χαίδευε το δεξί αυτί του πατριώτη ψηφοφόρου πουλώντας του «ισχυρή ΝΑΤΟϊκή δύναμη στο Αιγαίο», η ηγεσία του ΚΚΕ χαίδευε το αριστερό αυτί του πατριώτη ψηφοφόρου ταυτόχρονα, πουλώντας αριστερή εθνική ενότητα («ένας είναι ο εχθρός και δεν βρίσκεται εδώ») και αντιμακεδονισμό.

Η προσπάθεια δημιουργίας εθνικιστικών εντάσεων στα σχολεία δεν ήταν «κεραυνός εν αιθρία». Τα προηγούμενα δύο χρόνια η (άκρα) δεξιά - κάθε λογής φασίστες δηλαδή και οι κοινωνικές ομάδες που τους υποστηρίζουν - είχαν συγκεκριμένη ατζέντα και καμπάνιες στα σχολεία που ηττήθηκαν μέσα από αντιφασιστικές κινητοποιήσεις. Αν και τα φαινόμενα αυτά έμειναν περιθωριακά, είχαν αναπτύξει σε κάποιες περιοχές - αποκλειστικά σχεδόν μέσω κάποιων συλλόγων γονέων - στρατηγικές δημιουργίας εντάσεων στα σχολεία με εθνικιστικά και μισαλλόδοξα περιεχόμενα: Οι βασικές τους κινητοποιήσεις είχαν να κάνουν με το να μπλοκάρουν την εγγραφή των παιδιών των προσφυγικών οικογενειών στα σχολεία και τη λειτουργία τμημάτων υποδοχής προσφύγων, όπως και με την παρεμπόδιση λειτουργίας τμημάτων εκμάθησης της αλβανικής γλώσσας στα παιδιά δεύτερης και τρίτης γενιάς.

Μέχρι στιγμής, οι διαφορετικές αντιφασιστικές κινήσεις αντιμετωπίζουν σχετικά αποτελεσματικά τα φασιστικά εγχειρήματα στον ελλαδικό χώρο. Όμως, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως συχνά απαντάμε, ως άμυνες, σε μία διακρατική ατζέντα καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης προνομιακή για τους φασίστες και τους милитарιστές. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι και τα γεγονότα με τα φασιστικά συλλαλητήρια για το μακεδονικό και τα φασιστικά κλεισίματα σχολείων που ακολούθησαν των κεφαλαιοκρατικών - ΝΑΤΟϊκών συμφωνιών του ελληνικού κράτους με το μακεδονικό. Σημαντικό ρόλο σε μια αντιστροφή αυτής της κατάστασης θα μπορούσε να παίξει η περαιτέρω ανάπτυξη της διεθνούς επικοινωνίας και της διεθνούς κοινής αλληλέγγυας δράσης αντιφασιστών/ αναρχικών, ιδίως σε περιοχές όπως τα Βαλκάνια. Τότε ίσως, το αντιφασιστικό κίνημα θα βρεθεί σε πολύ καλύτερη θέση απέναντι στις κρατικές προτεραιότητες του εκάστοτε πολιτικού προσωπικού του κεφαλαίου, όπως και των караβανάδων.

■/ Σ.Κ.Α.

■ Εκεί στον δήμο ακούστε το καλά, θέλουμε γήπεδο για όλα τα παιδιά

Ο Αδέσποτος Αθηνών είναι ένας αυτοοργανωμένος αθλητικός σύλλογος. Τα δύο τελευταία χρόνια, προσπαθώντας να αναδείξουμε τον αθλητισμό σε πεδίο χαράς, συνεργασίας, αλληλεγγύης, και όχι ανταγωνισμού, κέρδους και διακρίσεων κάθε μορφής, έχουμε δημιουργήσει την ακαδημία ποδοσφαίρου για παιδιά 5-12 χρόνων. Η ακαδημία δεν απαιτεί «συνδρομή», αλλά με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά όλα ανεξαιρέτως τα παιδιά μπορούν να συμμετέχουν σε αυτήν, και να γνωρίσουν το ποδόσφαιρο ως άθλημα και κυρίως ως παιχνίδι.

Επιλέξαμε να δραστηριοποιηθούμε στον χώρο του Θησείου, και να χρησιμοποιήσουμε το δημοτικό γήπεδο της γειτονιάς, το οποίο όμως βρισκόταν σε πολύ άσχημη κατάσταση. Οι εκκλήσεις για επισκευή προς την αρμόδια υπηρεσία του Δήμου Αθηναίων και

την Περιφέρεια ήταν συνεχείς, και οι απαντήσεις-υποσχέσεις για την άμεση κατασκευή του κατηγορηματικές. Κάτι τέτοιο τελικά δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ, με αποτέλεσμα το γήπεδο να έχει μετατραπεί σε έναν άκρως επικίνδυνο χώρο που πολλές φορές δεν έχει καν επαρκή φωτισμό. Προπονήσεις ακυρώνονται ή διεξάγονται υπό αντίξοες συνθήκες και σίγουρα όχι με τον τρόπο που αρμόζει σε παιδιά.

Στέρεψε η υπομονή μας, δεν θα ανεχτούμε άλλες υποσχέσεις. Η κοροϊδία της δημοτικής αρχής δεν απευθύνεται μόνο απέναντι στον «Αδέσποτο». Είναι κοροϊδία και εμπαιγμός των κατοίκων όλης της γειτονιάς, των κατοίκων του Δήμου Αθηναίων, οποιουδήποτε ανθρώπου θέλει να αθληθεί ελεύθερα, μην πληρώνοντας συνδρομές σε ιδιωτικά γυμναστήρια και χώρους. Η υποβάθμιση του δημόσιου χώρου, για

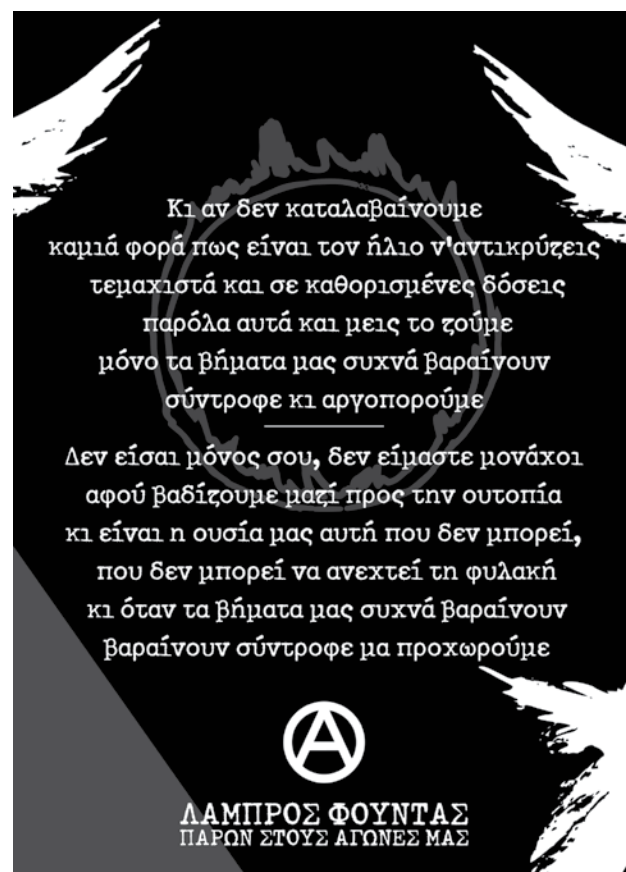
τον οποίο άλλωστε στο Δήμο Αθηναίων πληρώνουμε ουκ ολίγα τέλη, είναι υποβάθμιση της ζωής μας. Δε θα δεχτούμε τίποτα λιγότερο από όσα μας ανήκουν.

► Άμεση επισκευή του γηπέδου του Θησείου, ώστε αυτό να είναι ασφαλές και ικανό να φιλοξενήσει τις προπονήσεις. Συγκεκριμένο σχέδιο και χρονοδιάγραμμα του έργου

► Σε ενδεχόμενη απομάκρυνσή μας εξαιτίας των επισκευών, απαιτούμε την παραχώρηση αθλητικών εγκαταστάσεων σε κοντινή περιοχή εντός του Δήμου Αθηναίων σε ώρες και ημέρες που επιτρέπουν τη διεξαγωγή προπονήσεων μαθητών.

Καλούμε τους φίλαθλους του Αδέσποτου, τους κατοίκους της γειτονιάς, όλους τους δημότες να συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις που θα ακολουθήσουν.

■/ Ακαδημία Ποδοσφαίρου
Αδέσποτου Αθηνών

Ζώντας στα περίχωρα

Μερικές σημειώσεις για την οικονομία του διαμοιρασμού, το airbnb και τα κινήματα για τη στέγη

σχολιασμός πάνω στον εξευγενισμό των Εξαρχείων, με μεγάλες δόσεις airbnb, Αραχώβης και Μπενάκη γωνία

Το γνωστό σε όλους πλέον “airbnb”, ή αλλιώς η βραχυπρόθεσμη ενοικίαση ακινήτων, όπως λέγεται επίσημα η πρακτική τουριστικής εκμετάλλευσης της κατοικίας, έχει απασχολήσει ενδελεχώς τον δημόσιο λόγο, τις εφημερίδες και τα πανεπιστήμια, αλλά και όλους εμάς που θέλουμε πρόσβαση στην κατοικία. Έτσι λοιπόν εμείς από τη μεριά μας δεν θα σταθούμε τόσο στη μεταβολή του αστικού τοπίου, την αλλοίωση του χαρακτήρα της πόλης, την παραγωγή νέων κουλτουρών κατανάλωσης, αλλά στην αύξηση των ενοικίων και των εξώσεων ή και αντίστροφα.

«Ποια είναι η λειτουργία της κατοικίας σε μια καπιταλιστική κοινωνία; Θα μπορούσε κανείς να διακρίνει τρεις διαφορετικές λειτουργίες. Καταρχάς είναι ένα εμπόρευμα σαν όλα τα άλλα. Ακόμα, μέσα στις πόλεις είναι μια χρήση γης, η οποία βρίσκεται σε ανταγωνισμό με άλλες, πιθανώς πιο κερδοφόρες, τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Τέλος, είναι ίσως το σημαντικότερο, μετά την

τροφή και την ένδυση, απαραίτητο στοιχείο για την αναπαραγωγή της εργατικής τάξης. Όλες οι λειτουργίες μας φέρνουν αντιμέτωπους και με την έννοια της γαιοπροσόδου!»

Sharing economy ή οικονομία του διαμοιρασμού

Η ιδεολογία του sharing economy, ή της οικονομίας του διαμοιρασμού σε ελληνική μετάφραση, καθώς και του peer to peer, ως το μεταφράσουμε διαμοιρασμός/οικονομία άτομου προς άτομο, είναι η ιδεολογία πάνω στην οποία βασίστηκε η πλατφόρμα του airbnb και έκτοτε την υιοθέτησε. Η οικονομία του διαμοιρασμού προσπαθεί να μας πείσει ότι είναι δίκαιη, επειδή ο καθένας και η καθεμία είναι ελεύθεροι να βάλουν τα σπίτια τους προς ενοικίαση, και από την άλλη η καθεμία και ο καθένας είναι ελεύθεροι να νοικιάσουν ένα προσβάσιμο σπίτι για τις δικές τους. Η παραπάνω όμως λογική, θα λέγαμε, παραβλέπει ότι αυτή η διαδικασία αναπαράγει τις υπάρχουσες σχέσεις εκμε-

τάλλευσης. Στην ουσία μιλάει για την ελευθερία πάνω σε μια συναλλαγή, που κάποιος πουλάει κάτι και κάποιος άλλος το αγοράζει, κάτι που συμβαίνει από αρχαιοτάτων χρόνων, αγνοώντας το ποιος όμως κατέχει τα μέσα παραγωγής και αναπαραγωγής στην περίπτωσή μας.

Airbnb και gentrification

Το airbnb είναι και αυτό μια νέα μέθοδος gentrification αλλά και μια αναμφίβολα πολύ μεγάλη καινοτομία: Μόνο με τη χρήση ενός σάιτ έχει τη δυνατότητα να διαχειρίζεται τους ιδιοκτήτες, δηλαδή την προσφορά, αλλά και τους ενοικιαστές, δηλαδή τη ζήτηση. Δίνει τη δυνατότητα εκτίναξης της γαιοπροσόδου και άντλησης υπεραξίας στους ιδιοκτήτες καθώς μια απλή καταχώρηση σε ένα σάιτ, αρκεί, για την αλλαγή χρήσης από κατοικία σε τουριστικό κατάλυμα και την παραγωγή υπεραξίας. Χωρίς μάλιστα να χρειάζεται περεταίρω επένδυση κεφαλαίου, όπως συναντάμε στις παραδοσιακές

προσπάθειες gentrification², που το κράτος ή οι ιδιωτικές εταιρίες χρειάζεται να καταβάλουν μεγάλα κεφαλαία για αναπλάσεις, αλλά και την ασφάλεια των επενδύσεων και γενικότερα της περιοχής.

Παράλληλα, κοιτώντας τις κατηγορίες των ιδιοκτητών μπορούμε να διακρίνουμε τις εξής: α) αυτοί που βάζουν προς ενοικίαση ένα δωμάτιο στο σπίτι που κατοικούν και οι ίδιοι, με σκοπό να συμπληρώσουν το εισόδημά τους, β) αυτοί που εκμεταλλεύονται, νοικιάζοντας ένα ή και παραπάνω σπίτια πέραν της κατοικίας τους, και γ) οι εταιρίες που είτε έχουν στην κατοχή τους είτε διαχειρίζονται σπίτια άλλων προς εκμετάλλευση.

Κράτος

Καθοριστικό παράγοντα στην επέκταση του φαινομένου έπαιξε αρχικά το κράτος αφήνοντας το πεδίο της ανάπτυξης της βραχυπρόθεσμης ενοικίασης τελείως ελεύθερο, με μηδενική φορολογία και κανενός είδους

νομικό πλαίσιο, απολαμβάνοντας τα οφέλη του. Αλλά και σήμερα παρά τις όποιες εξαγγελίες δεν διαφαίνεται καμιά προοπτική αποτροπής του φαινομένου, παρά μόνο μια προσπάθεια αφομοίωσης στην οικονομία με τις λιγότερες δυνατές απώλειες, που σε καμία περίπτωση δεν το περιορίζει αλλά στην καλύτερη το διαχειρίζεται. Βεβαία η τεράστια αποδοχή που υπάρχει στην «ελληνική κοινωνία» συνδέεται άμεσα και με την αυξημένη μικροϊδιοκτησία, με αποτέλεσμα αυτός που σε βγάζει από το σπίτι σου να μην είναι κάποια μεγάλη γερμανική εταιρία, απαραίτητα, αλλά και ο ιδιοκτήτης της διπλανής πόρτας.

Ιδιοκτησία

Η ιδιαίτερη συνθήκη της Ελλάδας, σχετικά με την ιδιοκτησία, έγκειται στο, ότι μπορεί να είναι προνόμιο και των καταπιεσμένων τάξεων που μπορεί να έχουν κάποιο σπίτι για να μείνουν. Στην κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση που θέλουμε να φτιάξουμε όμως, θα πρέπει είναι προϋπόθεση και η κατάργηση της ιδιοκτησίας.

Βεβαία, στις σημερινές συνθήκες πρέπει να είμαστε αρκετά προσγειωμένοι, ώστε να την αναγνωρίσουμε στο πλαίσιο της χρηστικής της αξίας για την αναπαραγωγή της εργατικής τάξης. Παρολαυτά, αυτό δεν δικαιολογεί σε καμία περίπτωση τη συσσώρευση της ιδιοκτησίας και την εκμετάλλευση αυτής.

Κίνημα

Μετά από κάθε καπιταλιστική αναδιάρθρωση, το κεφαλαίο επεκτείνεται όλο και περισσότερο και εντείνει την εκμετάλλευση των ανθρώπων και των πόρων σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό. Η συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους, η μείωση του έμμεσου και του αμέσου μισθού είναι απλά παραδείγματα της επιθετικής πολιτικής σε καιρούς κρίσεις, ενώ τα τελευταία χρόνια πλήττεται και το δικαίωμα στη στέγη, τόσο από την κρατική πολιτική (βλ. εξώσεις), όσο και από την ιδιωτική πρωτοβουλία (βλ. Airbnb). Το πρόβλημα

μα βεβαία είναι γνωστό: η εκμετάλλευση που συντελείται με την ενοικίαση ενός σπιτιού από τους ιδιοκτήτες του, και η προσπάθεια ακόμα μεγαλύτερης εκμετάλλευσης μέσω του Airbnb, μάς αναγκάζουν να δουλεύουμε περισσότερο και να μένουμε σε όλο και χειρότερες συνθήκες στέγασης. Αυτό όμως που απασχολεί εμάς είναι η διερεύνηση των αντιστάσεων. Μπορεί λόγω της κατάστασης της ιδιοκτησίας, που αναλύσαμε παραπάνω, να μην έχουμε μεγάλη εμπειρία σε κινήματα υπεράσπισης της στέγασης και της αντίστασης στις εξώσεις, αλλά από τις γειτονικές περιοχές της Ιταλίας και της Ισπανίας έχουμε να διδαχτούμε πολλά.

Και οφείλουμε να το κάνουμε, αν θέλουμε να δώσουμε την πρώτη μάχη, να αντισταθούμε στις εξώσεις από τους ιδιοκτήτες λόγω της τουριστικής εκμετάλλευσης της κατοικίας, άρα και στην αύξηση των ενοικίων - πριν χαθεί αυτός ο αγώνας οριστικά. Ταυτόχρονα, με τις σχέσεις αγώνα να μην έχουν οικοδομηθεί, η αναγκαία αναβάθμιση του αγώνα μας όπως οι καταλήψεις κτιρίων – μια πολύ άμεσα αναγκαία λύση – βρίσκεται πολύ μακριά.

Στη γειτονική Ιταλία συγκεκριμένα, και ακόμα πιο συγκεκριμένα στο Τορίνο, αναπτύχθηκε ένα πολύμορφο κίνημα χρησιμοποιώντας, αλλά και δημιουργώντας νέα εργαλεία αντιστάσεων στον αγώνα για τη στέγη, που ο πιο πρόσφατος κύκλος του μετράει περίπου μια δεκαετία. Οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι από Ιταλία φυσικά αξιοποίησαν τις σχέσεις, τις εμπειρίες, αλλά και τη ζύμωση που είχαν δημιουργηθεί σε προϋπάρχοντες αγώνες, αλλά στην πραγματικότητα ο αγώνας γεννήθηκε μέσα από την κοινή δράση, τα πρακτικά ζητήματα αλλά και τις ανάγκες. Επικεντρώθηκαν στο σύνολο των πρακτικών, αλλά και των θεωρητικών ζητημάτων που ενέκυπταν μέσα από τον αγώνα τους. Και κάπως έτσι, μέσα από μια τυχαία γνωριμία των συντρόφων με κάποια οικογένεια που αντιμετώπιζε τον κίνδυνο της έξωσης λόγω της αδυναμίας

καταβολής του ενοικίου, ξεκίνησε ο αγώνας. «Και έτσι η επιτυχημένη αντίσταση αυτής της οικογένειας ήταν το έναυσμα για να αρχίσει ο κόσμος να συνειδητοποιεί πως υπήρχε η δυνατότητα να αντισταθεί στις εξώσεις, και να κρατήσει το σπίτι του αν οργανωνόντουσαν μαζί με τους γείτονες και τους συντρόφους τους.»

Παρόλα αυτά οι σύντροφοι πολύ νωρίς αντιμετώπισαν το ζήτημα της ντροπής του κόσμου στο να αναγνωρίσει την επισφάλεια της κατοικίας του, και να μπει στη διαδικασία να το συζητήσει, πράγμα που έχει φανεί και στην Ελλάδα ήδη από το ζήτημα των πλειστηριασμών.

Και κάπως έτσι ξεκίνησαν, από το μπλοκάρισμα των εξώσεων, τις πορείες στις γειτονίες των εξώσεων μετά το περάς των παρεμβάσεών τους, που κοινωνικοποιούσαν το ζήτημα, ενώ παράλληλα δεν εφησυχάστηκαν από τις πρώτες νίκες και από τα άμεσα υλικά επίδικα, όπως το να καταφέρει μια οικογένεια να κρατήσει το σπίτι της. Αλλά προετοιμάζονταν για τις ενδεχόμενες αποτυχίες που μπορεί να συναντούσαν, και έτσι μελέτησαν εναλλακτικές που θα απαντούσαν στο ζήτημα της στέγασης, καταλήγοντας στις καταλήψεις στέγης.

«Χρειάζονται πολλά τον κόσμο για ν' αλλάξεις: Οργή κι επιμονή, Γνώση κι αγανάχτηση. Γρήγορη απόφαση, στόχαση βαθιά. Ψυχρή υπομονή, κι ατελείωτη καρτερία. Κατανόηση της λεπτομέρειας και κατανόηση του συνόλου. Μονάχα η πραγματικότητα μπορεί να μας μάθει πώς την πραγματικότητα θ' αλλάξουμε». ~Μπέρτολτ Μπρέχτ

foreign_voice

Βασική βιβλιογραφία:

- Airbnb και βραχυπρόθεσμες πόλεις | Η περίπτωση του κουκακίου
- Κομπρεσέρ | τεύχος 6 | για την πόλη και την κατοικία
- Οι αγώνες για τη στέγαση στις γειτονίες του Τορίνο | ασύμμετρη απειλή
- «Εξευγενίζοντας» τους πληβείους | Τα παιδιά της γαλαρίας

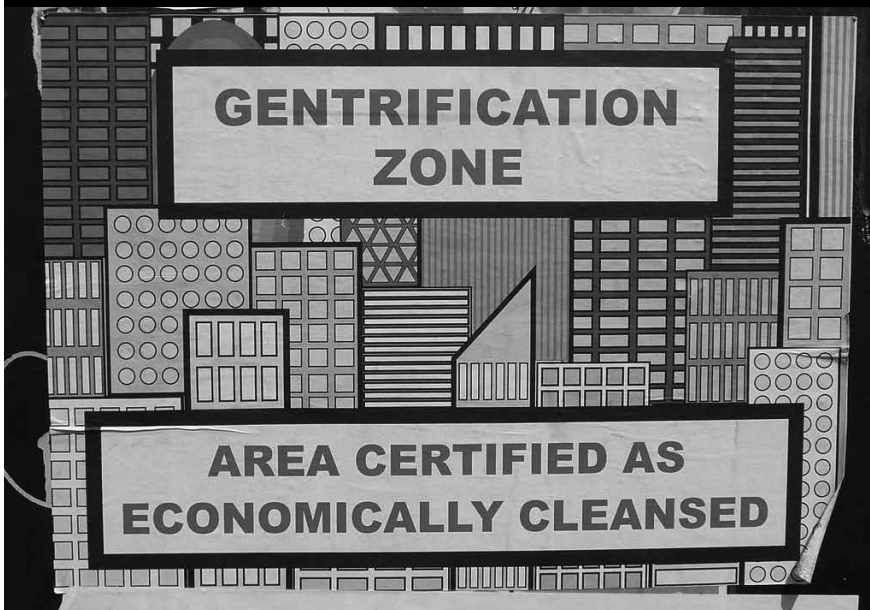
Υποσημειώσεις:

1) **Γαιοπρόσδος:** Το άθροισμα της αξίας της κατοικίας και της κεφαλαιοποιημένης γαιοπροσόδου. Επηρεάζεται από εξωτερικούς παράγοντες της αγοράς. Βλέπε π.χ. ένα «ερειπωμένο» σπίτι στα Εξάρχεια, που όμως λόγω τουρισμού, μόδας, τοπικής κουλτούρας κ.λπ., μπορεί να νοικιαστεί σε τουρίστες, να αύξησει κατακόρυφα την αξία του σε σχέση με την ενοικίαση του, έτσι ακόμα και φθαρμένο, να έχει πολλαπλάσιο ενοίκιο για όλους εμάς ακόμα και από ένα πολύ καλύτερο σπίτι σε κάποια άλλη γειτονία. Το χάσμα γαιοπροσόδου είναι η διαφορά της δυνητικής γαιοπροσόδου και της πραγματικής, δηλαδή αυτής που ορίζεται βάσει της τωρινής χρήσης του ακινήτου. Δημιουργείται όταν οι αγοραίες αξίες των ακινήτων πέφτουν είτε λόγω φυσικής φθοράς είτε λόγω απαξίωσης του δομημένου περιβάλλοντος της γειτονιάς, ενώ την ίδια στιγμή υπάρχει δυνατότητα κεφαλαιοποίησης μεγαλύτερου ποσού υπό τη λειτουργία νέων χρήσεων. Σύμφωνα με τον συγγραφέα N. Smith, όταν η διαφορά αυτή μεγιστοποιείται, εμφανίζεται το gentrification, δηλαδή υπάρχουν ευνοϊκές συνθήκες επένδυσης που επιτρέπουν τις αγοραπωλησίες σε χαμηλό κόστος και καταλήγουν σε κερδοφορία. Την ίδια στιγμή οι χρήσεις της γης αλλάζουν και η γειτονία ανακυκλώνεται, μπαίνει σε νέο κύκλο ζωής.

2) **gentrification:** Μεταφράζεται ευρέως στα ελληνικά ως «εξευγενισμός», ή όπως το μετέφρασαν τα «παιδιά της γαλαρίας» το '96 «κυριοποίηση». Θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι μια διαδικασία καπιταλιστικής «επανοικοποίησης». Ξεκινάει από γειτονίες με παλιό ή καθόλου συντηρημένο κτιριακό απόθεμα, και υποβαθμισμένο αστικό περιβάλλον. Περιοχές δηλαδή που προσφέρονται για επενδύσεις και αγορά ακινήτων σε χαμηλές τιμές. Έπειτα συνεχίζεται με την παρέμβαση του κράτους, όπως έχουμε συνηθίσει στην Ελλάδα, ή και με ιδιωτικές πρωτοβουλίες, αλλά και με συνδυασμό των παραπάνω. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν αυτό της Πλάκας, που μιλάμε για μια κατεχοχρήν κρατική πρωτοβουλία, την περιοχή του Ψυρρή και του Ικαζιού, όπου πάλι η διαδικασία κινήθηκε από το κράτος αλλά στηρίχτηκε σε ιδιώτες, ενώ στην περίπτωση του Μεταξουργείου μιλάμε μάλλον για μια ιδιωτική πρωτοβουλία που στηρίχτηκε απ' το κράτος αλλά δεν κατάφερε να ολοκληρωθεί ποτέ, ακόμα τουλάχιστον. Οι παρεμβάσεις αυτές περιλαμβάνουν από αλλαγές χρήσης των κτιρίων, πεζοδρομήσεις, αναστηλώσεις διατηρητέων κτιρίων, στέγαση δημοσίων υπηρεσιών και πολιτιστικών ιδρυμάτων μέχρι τη φιλοξενία πολιτιστικών εκδηλώσεων, ακόμα και την οικειοποίηση και ενσωμάτωση εθνικ κουλτούρας, όπως διεθνείς κουζίνες. Και έχει ως αποτέλεσμα εν τέλει τη μεγάλη αύξηση των τιμών τόσο των σπιτιών όσο και της ζωής στην περιοχή και την εκδίωξη των προηγούμενων κατοίκων.

Αφίσες από τους δρόμους του Λονδίνου

ζώνη εξευγενισμού
πιστοποιημένη περιοχή ως οικονομικά εκκαθαρισμένη

ζώνη εξευγενισμού
παρακαλούνται οι φτωχοί να αποχωρήσουν ήσυχα

Άντρας στρατιωτικός και καλός πολίτης, αυτός βιάζει και η κοινωνία τον ξεπλένει

Αθώς λόγω «αμφιβολιών» κατά πλειοψηφία κρίθηκε πριν μερικές μέρες από το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Λάρισας, ο πρώην στρατιωτικός που βίαζε επί σειρά ετών την κόρη του. Η όλη ιστορία ξεκίνησε πριν από ενάμιση περίπου χρόνο με την καταγγελία της κοπέλας, η οποία αποφάσισε μετά από πολλά χρόνια να γνωστοποιήσει τον επαναλαμβανόμενο για χρόνια βιασμό που υπέστη από τον πατέρα της, οριακά πριν τη νομική παραγραφή των περισσότερων από τις πράξεις του. Σε πρώτο βαθμό ο πατέρας είχε κριθεί ένοχος και καταδικάστηκε σε 12 χρόνια κάθειρξης, χωρίς να του αναγνωριστεί κάποιο ελαφρυντικό. Αφέθηκε, όμως ελεύθερος, με πρόφαση την αναστέλλουσα δύναμη της έφεσης, μέχρι να εκδικαστεί η υπόθεση από το μικτό ορκωτό εφετείο. Πριν μερικούς μήνες ξεκίνησε εκ νέου η εκδίκαση της υπόθεσης όπου τελικά οι τέσσερις ένοχοι δικαστές (πολίτες δηλαδή) πλειοψήφησαν έναντι των τριών τακτικών δικαστών, οι οποίοι είχαν ταχθεί υπέρ της καταδίκης του βιαστή, όπως και είχε προτείνει ο εισαγγελέας. «Υπάρχει θεός» φώναζαν διαρκώς τα συγγενικά πρόσωπα, καθώς δεν έλειψε και η δήλωση από τον δικηγόρο του βιαστή: «Αναδείξαμε τα κίνητρα και τις σκοπιμότητες που υποκρύπτονταν στην καταγγελία της κόρης κατά του γονέα της. Η απόφαση του

δεν είναι η πρώτη και σίγουρα όχι και η τελευταία φορά που η δικαστική εξουσία και όλοι αυτοί που την υπηρετούν (δικαστές, εισαγγελείς, δικηγόροι, ακόμη και η κοινωνία η ίδια στη θέση του ένορκου), κάθε φορά που έρχεται στην επιφάνεια μια καταγγελία βιασμού ή σεξουαλικής παρενόχλησης, δρουν υπέρ του βιαστή βασιζόμενοι σε ισχυρισμούς τύπου «ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΡΚΕΤΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ», «ΑΘΩΩΣΗ ΛΟΓΩ ΑΜΦΙΒΟΛΙΩΝ», και πολλές φορές επικαλούμενοι την ΨΥΧΙΚΗ ΑΣΤΑΘΕΙΑ της καταγγέλλουσας, με αποτέλεσμα την αθώωση τις περισσότερες φορές του βιαστή. Από την άλλη πλευρά, δεν είναι λίγες οι φορές που γυναίκες έχουν κληθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου ή ακόμη και καταδικαστεί σε περιπτώσεις αυτοάμυνας, καταργώντας τους το δικαίωμα της υπεράσπισης του ίδιου τους του σώματος. Χαρακτηριστικό

Στο συγκεκριμένο περιστατικό ο βιαστής δεν είχε μόνο την ταυτότητα του «φιλήσυχου» πολίτη, αλλά και εκείνη του στρατιωτικού.

παράδειγμα αποτελεί το περιστατικό στην Κόρινθο, όπου μια κοπέλα υπερασπιζόμενη αυτή και την φίλη της από έναν βιαστή, καταδικάστηκε για ανθρωποκτονία, χωρίς να της αναγνωριστεί ότι βρισκόταν σε φυσική άμυνα, ενώ ταυτόχρονα καταδικάστηκε και η φίλη της σαν ηθικός αυτουργός σε δολοφονία.

Την ίδια στιγμή οι χρονοβόρες και κοστοφόρες δίκες σε περιπτώσεις βιασμών, αναγκάζουν το θύμα να έρχεται αντιμέτωπη με τον ίδιο της το βιαστή, αλλά και να αναβιώνει συνέχεια το συμβάν σε συνδυασμό με την κοινωνική κατακραυγή και τον στιγματισμό που δέχεται. Το σύστημα με αυτό τον τρόπο καταφέρει να αποτρέψει πολλές γυναίκες από το να γνωστοποιήσουν περιστατικά βιασμού, αντιλαμβανόμενες και την ψυχοφθόρα διαδικασία την οποία θα υποστούν, αλλά εξηγεί και πληθώρα των περιστατικών που βγαίνουν στην επιφάνεια μήνες ή ακόμη και χρόνια αφότου συνέβησαν. Για μας η καθυστέρηση της γνωστοποίησης ενός τέτοιου περιστατικού είναι απόλυτα κατανοητή, διότι αναγνωρίζουμε ότι πολλά από τα άτομα που έχουν υποστεί βιασμό δεν είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν το ζήτημα (επιβαρυνμένη ψυχολογία, φόβος, ντροπή, κοινωνική κατακραυγή, στιγματισμός) σε αντίθεση με την δικαστική εξουσία η οποία τη χρησιμοποιεί για να βασίσει «αμφιβολίες», οι οποίες εν τέλει θα αθώωσουν το βιαστή. Όπως και έγινε στην προκειμένη από τους ενόρκους.

Βέβαια όλα τα παραπάνω ισχύουν στη περίπτωση που ο θύτης-βιαστής καλύπτει το κοινωνικό status του ευνόληπτου πολίτη, του λευκού cis straight άντρα, του «καλού παιδιού», από «καλή οικογένεια», κάτι το οποίο δεν συμβαίνει στην περίπτωση που ο βιαστής είναι μετανάστης, τοξικοεξαρτημένος, ή ανήκει σε οποιαδήποτε περιθωριοποιημένη-καταπιεσμένη κοινωνική ομάδα. Τότε είναι που τόσο το δικαστικό σύστημα όσο και η κοινωνία αποφασίζουν να «ταχθούν» στο πλευρό του ατόμου που υπέστη βιασμό, ξερνώντας ακατάπαυστα τον ρατσιστικό οχετό τους.

Στο συγκεκριμένο περιστατικό ο βιαστής δεν είχε μόνο την ταυτότητα του «φιλήσυχου» πολίτη, αλλά και εκείνη του στρατιωτικού. Ο στρατός σαν θεσμός καλλιεργεί τον εθνικισμό και άλλες εξουσιαστικές συμπεριφορές, συμπεριλαμβανομένης της πατριαρχίας-ετεροκανονικότητας και

της νοοτροπίας του μάτσο έλληνα λεβέντη «προστάτη της πατρίδας του». Είναι γνωστό ότι στην πόλη της Λάρισας υπάρχουν πάρα πολλές στρατιωτικές βάσεις και μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού αποτελείται από караβανάδες. Αυτό εκ των πραγμάτων, δεδομένου της αντίληψης που κυριαρχεί ότι ενισχύουν την τοπική οικονομία, αλλά και το αίσθημα της «εθνικής ασφάλειας» που παρέχουν στην «φιλήσυχη» πόλη της Λάρισας, κάνει τους στρατιωτικούς όχι μόνο αποδεκτούς, αλλά και επιθυμητούς δίνοντάς τους πολλές φορές το χαρακτηριστικό του καταξιωμένου. Το γεγονός αυτό αντικατοπτρίζεται στην προκειμένη, όπου ενώ παραδόξως η δικαστική εξουσία προτείνει την καταδίκη του βιαστή, οι ένοχοι (άτομα που απαρτίζουν κομμάτια της κοινωνίας), ήταν αυτοί που αποφάσισαν την αθώωσή του. Να τονίσουμε επίσης, ότι το κοινωνικό status και του ατόμου που έχει υποστεί βιασμό, παίζει σημαντικό ρόλο στην έκταση που θα πάρει το συμβάν αλλά και στην τελική απόφαση του δικαστηρίου. Θα είχε γίνει άραγε τόσο μεγάλος σάλος αν η Ελένη (από τη Ρόδο) ήταν μετανάστρια, τρανς ή τοξικοεξαρτημένη;

Καταλήγουμε, λοιπόν, να αναγνωρίζουμε την αστική δικαιοσύνη ως ταξική, βαθιά σεξιστική, πατριαρχική-ετεροκανονική και ρατσιστική, και καμία εμπιστοσύνη δεν έχουμε σε αυτή. Την αναγνωρίζουμε ως ακόμη μια εξουσία που προσπαθεί να διαφεντεύει τα σώματά μας, τις ζωές μας και τις επιθυμίες μας.

Να μην ξεχνάμε, όμως, ότι η ίδια η κοινωνία είναι αυτή που θρέφει και συντηρεί την κουλτούρα του βιασμού. Πέραν του στιγματισμού που δέχεται το υποκείμενο που υπέστη βιασμό, η κοινωνία είναι αυτή που δημιουργεί ερωτήματα αμφισβήτησης όπως, «τι ρούχα φορούσε;», «αφού γαμιέται με πολλούς;», «λέει ψέματα;», είναι «μυθομανής» καταδικάζοντας έτσι το υποκείμενο, και επιρρίπτοντάς του την ευθύνη του βιασμού της, ενώ παράλληλα απενοχοποιεί τον βιαστή.

Ο βιασμός δεν αποτελεί απλά μη συναινετικό σεξ, αλλά επιβολή δύναμης πάνω στα σώματά μας. Το μετατραυματικό στρες και η επιβαρυνμένη ψυχολογία είναι ζητήματα που πρέπει να διαχειριστεί ένα υποκείμενο που υπέστη βιασμό. Ο βιασμός όμως, αποτελεί το αποκορύφωμα μιας κουλτούρας που δεν μας είναι άγνωστη. Τη βιώνουμε καθημερινά, από τα ενοχλητικά «ψιτ-ψιτ» στο δρόμο που σε καμία δεν προκαλούν κολακεία, αντιθέτως εκνευρισμό, τις παραβιαστικές συμπεριφορές στη δουλειά, στο σχολείο, στο δρόμο, στο μπαρ, τα μάτσο μισογυνιστικά σχόλια και βλέμματα. Η κουλτούρα αυτή δημιουργεί έτσι ένα πλαίσιο κανόνων στα άτομα τα οποία δεν εμπίπτουν στα κανονιστικά πρότυπα που θέτει η πατριαρχία, προσφέροντάς τους έναν «οδηγό» για το πώς να αποφύγουν έναν επικείμενο βιασμό, όπως να «μην ντύνονται προκλητικά», τι ώρα θα κυκλοφορήσουν, ενώ ταυτόχρονα ανατρέπει άντρες «κυνηγούς», τοξικά αρρενωπούς, που πρέπει να διεκδικούν, χωρίς να αναγνωρίζουν το ΟΧΙ σαν απάντηση. Οι βιαστές, λοιπόν, δεν είναι μια ειδική ράτσα, αλλά άντρες που παράγει καθημερινά η πατριαρχία!!!

Στεκόμαστε ενάντια στη κουλτούρα του βιασμού και σε όλες της εκφάνσεις της ετεροκανονικότητας και της πατριαρχίας. Είμαστε τσουζες, πουστάρες, λεσβίες, αμφί, ανώμαλα, φρικιά, αντικανονικά ετερόφυλα, και θα τσακίσουμε κάθε βιαστή, φασίστα, ομοφοβικό, σεξιστή, τρανσφοβικό και κάθε λογής εξουσιαστική που καταδυναστεύει τα σώματά και τις ζωές μας.

🏳️🌈 *Queer ομάδα βλαχοντάνες, τα ανώμαλα του κάμπου*

δικαστηρίου, μετά από μια εξαντλητική ακροαματική διαδικασία, ήταν ορθή. Τέτοιες υποθέσεις αφήνουν τραύματα στην κάθε πλευρά, που δεν θεραπεύονται με μια δικαστική απόφαση».

Αυτές οι δηλώσεις δεν μας προκαλούν έκπληξη διότι

Μανωλάδα: Η θεσμική παγίωση ενός θύλακα εκμετάλλευσης

Η είδηση της αίτησης αναίρεσης στον Άρειο Πάγο της δικαστικής απόφασης για τη δολοφονική επίθεση σε μετανάστες εργάτες γης το 2013, στα φραουλοχώραφα της Μανωλάδας, συνοδεύτηκε από εκτεταμένα άρθρα πανηγυρικού χαρακτήρα στα φιλοκυβερνητικά μέσα και μικρές αναφορές στα υπόλοιπα καθεστωτικά ΜΜΕ. Βεβαίως, ουδεμία ποινική συνέπεια θα επιφέρει η αναμενόμενη απόφαση στον Βαγγελάτο και τους επιστάτες του, οι οποίοι τον Απρίλη του 2013 πυροβόλησαν με καραμπίνες και τραυμάτισαν δεκάδες εργάτες γης που ζητούσαν τα δεδουλευμένα τους. Το ζητούμενο σήμερα είναι να αναιρεθεί το αθωωτικό σκέλος της απόφασης που αφορά στο αδίκημα της εμπορίας ανθρώπων (trafficking), ώστε η ελληνική δικαιοσύνη να ξεπλύνει μέρος της ντροπιαστικής απαλλακτικής πρωτόδικης απόφασης και να συμμορφωθεί στις ευρωπαϊκές υποδείξεις. Ας μην ξεχνάμε ότι για αυτή την υπόθεση το ελληνικό κράτος καταδικάστηκε από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Τι έχει αλλάξει στη Μανωλάδα σήμερα, σχεδόν έξι χρόνια μετά και έπειτα από τέσσερα χρόνια διακυβέρνησης από το κόμμα που έκανε σημαία του τα ανθρώπινα δικαιώματα και την εξάλειψη των φαινομένων «Μανωλάδας»; Προς το καλύτερο, σίγουρα τίποτα. Τέσσερις με πέντε χιλιάδες μετανάστες θα κατακλύσουν από το Γενάρη μέχρι τον Ιούνη τη Μανωλάδα για να προστεθούν στους μόνιμους 700 που ζουν εκεί, ώστε να προσφέρουν αδήλωτη, φτηνή εργασία, σε αντίξοες και εξαιρετικά ανθυγιεινές συνθήκες. Η πλειοψηφία αυτών θα μείνουν σε αυτοσχέδιους οικισμούς από νάυλον, σαν αυτόν στην άκρη του χωριού που καταστράφηκε ολοσχερώς από πυρκαγιά τον Ιούνη του 2018, αφήνοντας εκατοντάδες Μπανγκλαντεσιανούς και Πακιστανούς χωρίς τις οικονομίες τους, τα έγγραφά τους, την όποια απόδειξη μάζευαν επί χρόνια για να υπαχθούν σε κάποιο καθεστώς προσωρινής και «κατ' εξαίρεση» νομιμοποίησης.

Οι «παράτυπα διαμένοντες» μετανάστες/ριες δεν ανησυχούν για αστυνομικούς ελέγχους όσο μένουν και δουλεύουν στη Μανωλάδα. Μια άτυπη κοινωνική συμφωνία είναι σε ισχύ εδώ και χρόνια. Οι μετανάστες/ριες¹ κυκλοφορούν και κοινωνικοποιούνται ελεύθερα εντός του χωριού, η αστυνομία δεν ελέγχει ποτέ, παρά επεμβαίνει μόνο σε περιστατικά βίας, οι ντόπιοι/ες θησαυρίζουν από το εμπόριο φράουλας χωρίς κίνδυνο να ελεγχθούν από οποιονδήποτε κρατικό φορέα. Μοναδική ανάγκη των παραγωγών της Μανωλάδας, όπως και των υπόλοιπων ελλήνων αγροτών, υπήρξε αυτή της εμφάνισης κάποιου εργατικού κόστους στη φορολογική τους δήλωση. Η ανάγκη καλύφθηκε από μια «ανθρωπιστική» τροπολογία του Σύριζα, το λεγόμενο άρθρο 13α ή «τροπολογία Μπαλαούρα», το 2016.

Το 13α προβλέπει τη χορήγηση 6μηνης άδειας εργασίας σε μετανάστες/ριες που έχουν χάσει το νόμιμο δικαίωμα παραμονής στη χώρα ή και σε νεοεισελθόντες «παράτυπα διαμένοντες», για να δουλέψουν αποκλειστικά σε κάποια επαγγέλματα στον αγροτικό τομέα. Πριν χορηγηθεί αυτή η ειδική άδεια εκδίδεται απόφαση διοικητικής απέλασης, ταυτόχρονα με μια εξαμηνιαία αναστολή της απέλασης. Η πληρωμή των εργατών/ριών γίνεται με εργόσημο, το οποίο καθιστά ανέφικτο τον -ήδη ανύπαρκτο- έλεγχο γύρω από τις συνθήκες εργασίας. Παράλληλα, δεν προβλέπεται κοινωνική ασφάλιση ή άλλα δικαιώματα (επιδόματα κλπ.) για τους εργαζόμενους υπό το 13α, οι οποίοι/ες κρέμονται από την ανανέωση της 6μηνης αδειάς τους, ώστε να μην εκπέσουν εκ νέου σε «παράνομο» στάτους και θεωρηθούν απελάσιμοι/ες. Έτσι, ενισχύεται φυσικά η πολλαπλή εξάρτηση των μεταναστών/ών από τα αφεντικά τους.

Είναι αξιοσημείωτο ότι αυτή η νομοθετική πρωτοβουλία δεν αποτελεί ούτε μνημονιακό προαπαιτούμενο ούτε μέσο αντιμετώπισης μιας κατάστασης εξαίρεσης. Είναι σαφής πολιτική επιλογή της πρώτης κυβέρνησης της αριστεράς για να αντιμετωπίσει δομικά το ζήτημα της αδήλωτης εργασίας των «παράτυπα διαμένωντων/ουσων», με όρους εργασιακά, ηθικά και κοινωνικά απαράδεκτους, όρους που παραβιάζουν μέχρι και την ίδια την νομοθεσία της ΕΕ (μια νομοθεσία που ως γνωστόν δε φημίζεται για τα φιλομεταναστευτικά χαρακτηριστικά της). Ταυτόχρονα, το 13α είναι άλλο ένα βήμα στην αυξανόμενη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων ντόπιων και μεταναστών/ριών.

Η τροπολογία παρουσιάστηκε από την κυβερνητική ρητορική ως «νομιμοποίηση» των αόρατων μεταναστών εργατών γης, ως επιτυχία που θα εξαλείψει τις «Μανωλάδες της Ελλάδας». Κι όμως, στην ίδια τη Μανωλάδα μόλις το 5% των εργατών που επιθυμούν να εργαστούν με το 13α προσλαμβάνονται επίσημα από τα ντόπια αφεντικά. Το υπόλοιπο 95% δουλεύει και πληρώνεται μαύρα, αφού έτσι συμφέρει τους φραουλοπαραγωγούς. Μάλιστα, πολλοί από τους μετανάστες που πληρώνονται με εργόσημο και εξασφαλίζουν μια άδεια εργασίας είναι οι ενδιάμεσοι, τα «κουμάντα» ή οι «μάστοι» (από το μάστορας) στη μεταναστευτική αργκό, οι οποίοι -άλλοτε τσάμπα κι άλλοτε με προμήθεια- κανονίζουν συμβάσεις διαμεσολάβησης μεταξύ των παραγωγών και κάποιων δεκάδων εργατών. Οι φραουλοπαραγωγοί της περιοχής έρχονται σε συνεννόηση μόνο με τα «κουμάντα», ποτέ δεν διαπραγματεύονται σε ατομικό επίπεδο με τους εργάτες. Αυτές οι ιεραρχίες εξασφαλίζουν την σχετικά απρόσκοπτη λειτουργία της τοπικής αγοράς εργασίας.

Έτσι, κάθε πρωί οι μετανάστες φορτώνονται κατά δεκάδες σε κλειστά φορτηγά ή καρότσες, οδηγούνται σε θερμοκήπια και χωράφια για 7ωρη -και υπερωριακή στη φουλ σεζόν-

εργασία, συχνά χωρίς διάλειμμα ούτε για κατούρημα, υπό το άγρυπνο βλέμμα επιστατών και παραγωγών που πιέζουν για εντατικοποιημένα αποτελέσματα. Μετά το μεροκάματο, που γνωρίζουν ότι θα το πληρωθούν με μεγάλη καθυστέρηση, επιστρέφουν στοιβαγμένοι μες στα φορτηγά σε καταυλισμούς χωρίς τρεχούμενο νερό, με πάτωμα το χώμα, για τους οποίους πληρώνουν και ενοίκιο στους γαιοκτήμονες! Οι συνθήκες λοιπόν είναι απαράλλαχτες και η εκμετάλλευση, μέχρι κι ο θάνατος, περνούν απαρατήρητα και στα ψιλά των ειδησεογραφικών σάιτ και εφημερίδων: Η ληστεία με ξυλοδαρμό δύο μεταναστών από τρεις νεαρούς ντόπιους, το Φλεβάρη του 2018 για να τους κλέψουν κερδισμένα χρήματα από το ΚΙΝΟ αλλά και μεροκάματα, η επίθεση εργοδότη με αξίνα σε Πακιστανό που ζήτησε πέντε μηνών δεδουλευμένα τον Ιούλη του 2018, η μη απόδοση χαρτιών στα θύματα της πυρκαγιάς του Ιούνη (που τα υποσχέθηκε η ίδια η Αχτσιόγλου την επομένη της πυρκαγιάς μπροστά στις κάμερες)² δεν κινητοποιούν πια σχεδόν κανέναν. Αποκορύφωμα όλων το εργατικό ατύχημα της 17ης Ιούνη, όπου ένας μετανάστης σκοτώθηκε και πέντε τραυματίστηκαν, όταν άνοιξε εν κινήσει η καρότσα του φορτηγού που τους μετέφερε από το χωράφι. Οι μετανάστες δούλευαν στα χωράφια του Κυριαζή, ενός από τους σημαντικότερους παραγωγούς της περιοχής. Κι αυτή η είδηση πέρασε στα ψιλά, σαν να επρόκειτο για ένα καθημερινό τροχαίο δυστύχημα και όχι για μια παγιωμένη πρακτική επικίνδυνης μεταφοράς ανασφάλιστων εργατών. Αυτό συμβαίνει όταν σιγά σιγά συνηθίζουμε στην εκμετάλλευση και στο θάνατο...

Η Μανωλάδα εξάλλου δεν είναι παρά άλλος ένας κρίκος της αλυσίδας της παγκοσμιοποιημένης βιομηχανίας παραγωγής και επεξεργασίας τροφίμων, η οποία βασίζεται στην εκμετάλλευση φτηνών (μεταναστευτικών) εργατικών χεριών και πόρων, όχι μόνο στον παγκόσμιο Νότο αλλά και στην καρδιά της Ευρώπης. Η εκμετάλλευση μεταναστών/ριών στα φραουλοχώραφα της Μανωλάδας, στα κρεμμυδοχώραφα της Βοιωτίας, στον καταυλισμό των Αφρικανών στα Φιλιατρά είναι η ίδια που παράγει βιολογικά κηπευτικά στο Ελ Εχίδο της Ισπανίας, μανιτάρια στην Ιρλανδία ή φτηνή σάλτσα ντομάτας στην Φότζα του ιταλικού νότου. Στη Φότζα, σε δυο αντίστοιχα εργατικά ατυχήματα μεταφοράς «μαύρων εργαζομένων» με φορτηγάκια στις αρχές Αυγούστου σκοτώθηκαν 16 μετανάστες. Εκεί, μια στοιχειώδης κινητοποίηση από οργανώσεις μεταναστών/ριών σε συνεργασία με τοπικές κινήσεις αλληλεγγύης, έφερε ξανά στην επιφάνεια τις άθλιες συνθήκες ζωής και δουλειάς και την πολυεπίπεδη μαφιακή εκμετάλλευση των εργατών/ριών στη βιομηχανία της τομάτας.

Είναι προφανές ότι στην εποχή της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού αυτή η εκμετάλλευση όλο και θα εντείνεται. Δεν αρκεί όμως να αντιμετωπίζουμε αυτά τα φαινόμενα με συνθήματα και να ευαγγελιζόμαστε ότι με την ανατροπή του καπιταλισμού θα διορθωθούν όλα τα επιμέρους κακώς κείμενα. Η Μανωλάδα και οι υπόλοιπες Μανωλάδες του ελλαδικού χώρου βρίσκονται πλάι μας και μικρά βήματα προόδου και αμφίδρομης συνειδητοποίησης μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο με τη δημιουργία κοινοτήτων αλληλεγγύης ντόπιων και μεταναστών, όπως και με την ίδια τη θέληση των μεταναστών να δημιουργήσουν δίκτυα αλληλεγγύης πέρα από τις εθνικές τους ταυτότητες και την εντοπιότητα του χώρου εργασίας τους. Μέχρι η κινηματική πρωτοβουλία μεταναστών και ντόπιων να μας οδηγήσει σε μια τέτοια εξέλιξη, καλό είναι τουλάχιστον να αναγνωρίζουμε και να αντιμαχόμαστε τους κρατικούς σχεδιασμούς στη μεταναστευτική και εργατική πολιτική και να θυμόμαστε τις εργασιακές συνθήκες στις μονοκαλλιέργειες του ελλαδικού χώρου, της Ευρώπης και του παγκόσμιου Νότου κάθε φορά που ψάχνουμε στα ράφια των σούπερ μάρκετ για τρόφιμα. Και πάνω απ' όλα να μη συνηθίζουμε την εικόνα της εκμετάλλευσης και του θανάτου.

✍ *gil*

¹ Η γυναικεία παρουσία στο μεταναστευτικό εργατικό δυναμικό της περιοχής περιορίζεται στις βαλκανικές εθνότητες, κυρίως από Βουλγαρία, Αλβανία και Ρουμανία. Οι Βαλκάνιοι/ες δεν μένουν στους μαζικούς καταυλισμούς, οι οποίοι στήνονται συνήθως από Πακιστανούς και Μπανγκλαντεσιανούς. Στα περασμένα χρόνια έχει σημειωθεί σε αυτές τις εθνικότητες -και στους καταυλισμούς- μόνο μία γυναικεία παρουσία και μόνο για μία σεζόν.

² Ενώ το άρθρο είχε ήδη γραφτεί, στα μέσα Μάρτη 2019 οι εισαγγελικές αρχές -μετά από μήνυση της Επιθεώρησης Εργασίας- εισηγήθηκαν την απόδοση άδειας διαμονής για ανθρωπιστικούς λόγους σε όλους τους πυρόπληκτους μετανάστες. Αυτό έγινε επειδή οι μετανάστες δεν είχαν ένσημα και θεωρήθηκε ότι δούλευαν με ιδιαίτερα καταχρηστικούς όρους εργασίας. Ανθρωπιστική ενέργεια ή προεκλογική απόπειρα παλινδρόησης του καταποντισμένου «ηθικού πλεονεκτήματος» της αριστεράς;

When the city is burning...

Αθήνα

Καταδρομική επίθεση στη Διεύθυνση Αστυνομικών Επιχειρήσεων ΜΑΤ-ΥΜΕΤ

Αυτές τις μέρες, οι δυνάμεις των μονάδων καταστολής ετοιμάστηκαν για να χτυπήσουν ακόμα μια φορά το συλλογικό ξέσπασμα οργής και την ανάγκη για βίαιη σύγκρουση. Στα γραφεία, τις κλούβες και τα καφενεία που αράζουν, τράφηκαν με την ιδέα να καταχωνιάσουν εξεγερμένους ώστε να μπορέσουν να τους ξεφτιλίσουν, να τους βασανίσουν και να τους φυλακίσουν. Τις ίδιες αυτές μέρες τους επιτεθήκαμε στην κεντρική βάση τους. Τους ξαφνιάσαμε, και εκθέσαμε την αδυναμία και την αποτυχία τους μπροστά στην ατελείωτη επιθυμία που υπάρχει να καταστραφούν. Οι ίδιοι μπάτσοι που περήφανα περιπολούν την πόλη, πεπεισμένοι για την δυνατότητά τους να τρομοκρατούν τον πληθυσμό, αναγκάστηκαν να τραπούν σε φυγή, γεμάτοι φόβο, το βράδυ, στις 2 Δεκεμβρίου, μπροστά στον ίδιο τον σταθμό τους.[...]

Η επίθεση μας είναι μια συνεισφορά στο διεθνιστικό κάλεσμα και ένα πύρινο σινιάλο στους συντρόφους και συντροφισσες από την Χιλή για ένα μαύρο Δεκέμβρη. Ένα μήνυμα στους εξεγερμένους και εξεγερμένες ανά τον κόσμο. Στη μα-

χόμενη μνήμη όλων των φίλων, συντρόφων συντροφισσών και άγνωστων δολοφονημένων και φυλακισμένων από το κράτος.

Αναρχικές-Αναρχικοί ενάντια στην λήθη

Εμπρησμός σε οχήματα μαστροπών

Ξημερώνοντας Πέμπτη 20/12/2018 μια δυσάρεστη έκπληξη σήκωσε στο πόδι όλη την οικογένεια του Άγγελου Γιαννακόπουλου, αφεντικού των φούρνων «Το Χωριάτικο» και «Αττικοί Φούρνοι», στην οικογενειακή πολυκατοικία της λεωφόρου Ηρακλείου 29, στα Άνω Πατήσια. Τρία από τα αυτοκίνητα της οικογένειας είχαν τυλιχτεί στις φλόγες, η πρόσοψη είχε υποστεί ζημιές και τα τζάμια του ισογείου είχαν σπάσει. Η εν λόγω εστία είναι το ίδιο κτήριο όπου πριν χρόνια οι Γιαννακόπουλοι φυλάκιζαν, εκβίαζαν και εκπόρνευαν γυναίκες από το ανατολικό μπλοκ, στα επίσης ιδιόκτητα στριπτιτζάδικά τους, σε κατ' ιδίαν ραντεβού, αλλά και σε «κωλόμπαρα» σε όλη την Ελλάδα. [...]

Κάνοντας τη μεγαλύτερη νύχτα μέρα

Τα σουρτα-φέρτα των Γιαννακόπουλων μας είχανε κάνει να ξενυχτάμε. Έτσι, αργά το βράδυ της 19ης προς 20 Δεκεμβρίου πήγαμε ακάλεστοι στο πρώην κολαστήριο της λεωφόρου Ηρακλείου, αφήσαμε τρεις απλούς εμπρηστικούς μηχανισμούς (κεράκι, βενζίνη, ταινία) σε μερικά από τα οχήματά τους, τα παραδώσαμε στις φλόγες και φωτίσαμε τη νύχτα.

Για την κάθε Ναστάζια, Όλγα, Μαρία.

Για όλες.

ΟΥΤΕ ΣΠΙΘΑΜΗ ΓΗΣ ΣΕ ΝΤΑΒΑΤΖΗΔΕΣ - ΒΙΑΣΤΕΣ.
Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ
ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΣΑΣ!

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΙΣ ΝΟΜΙΜΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΔΟΜΕΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Πυρήνας "Sophia Perovskaya", Γενάρης 2019

Ανάληψη ευθύνης για ΣΚΑΪ & Καθημερινή

Ξημερώματα Δευτέρας 17/12 τοποθετήσαμε εκρηκτικό μηχανισμό μεγάλης ισχύος έξω από τις εγκαταστάσεις που συστεγάζονται ο ΣΚΑΪ και η Καθημερινή. [...]

Για ποια «ελευθερία της έκφρασης» θα μας μιλήσουν λοιπόν; Αυτοί έχουν όση ελευθερία έκφρασης θέλουν, προπαγανδίζουν τα επιχειρηματικά και πολιτικά τους συμφέροντα 24 ώρες το 24ωρο και 365 ημέρες το χρόνο. Αντίθετα, οι μόνοι που στερούνται την ελευθερία της έκφρασης είναι οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι αποκλεισμένοι, η νεολαία, οι μετανάστες, οι διαφορετικοί από τον κόσμο της εκμεταλλευτικής κανονικότητας. [...]

Τα ΜΜΕ δεν δημιουργήθηκαν για να «ελέγχουν» την εξουσία, όπως μας πλασάρει η αστικοδημοκρατική μυθολογία. Ως «τέταρτη εξουσία» είναι βασικός πυλώνας της αναπαραγωγής της αστικής εξουσίας, είναι κρατικός ιδεολογικός μηχανισμός, είναι μηχανισμός προστασίας των καπιταλιστικών συμφερόντων και εσχάτως είναι το ίδιο το κεφάλαιο αυτοπροσώπως. [...]

Αν δεν παλέψουμε, αν δεν αντισταθούμε στην παρακμή, αν δεν οργανωθούμε, αν δεν στραφούμε σε έναν συγκεκριμένο επαναστατικό προσανατολισμό τότε θα γίνουμε μάρτυρες του ίδιου μας του χαμού. Να ακονίσουμε ξανά και ξανά τις σκέψεις μας και τα όνειρά μας, πριν μας αλέσει η πολεμική κρεατομηχανή του κεφαλαίου. Να γίνουμε ο χειρότερος εφιάλτης των εκμεταλλευτών και των πολεμικών γερακιών τους,

ΑΛΗΤΕΣ-ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ-ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Καταδικάζουμε την τρομοκρατία
κράτους και αφεντικών
από όπου και αν εκπορεύεται

ανοίγωντας το δρόμο για το χτίσιμο μιας νέας κοινωνίας, που θα βασίζεται στις αρχές της ισότητας, της αλληλεγγύης και της κοινοκτημοσύνης, πέρα από τον ασφυκτικό κόσμο της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Ομάδα Λαϊκών Αγωνιστών

Επίθεση στη ΔΑΕΑ και έδρα των ΥΜΕΤ

Εμείς που γράφουμε αυτήν την ανακοίνωση οργανώσαμε και φέραμε εις πέρας την επίθεση στη Διεύθυνση Αστυνομικών Επιχειρήσεων Αττικής και έδρα των ΥΜΕΤ, το απόγευμα της Τρίτης 11 Δεκεμβρίου. Στον ίδιο ακριβώς αστυνομικό σταθμό που εννέα ημέρες πριν σύντροφοι και συντρόφισσες μας πραγματοποιούσαν επίθεση με τη δική τους φωτιά και τα δικά τους λόγια αντίστασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΤΟΥ 2008 ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΡΩΤΗΣΗ,

ΗΤΑΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Ήταν απάντηση στη δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξη Γρηγορόπουλου από το ελληνικό κράτος. Ήταν απάντηση στους μπάτσους του, που δολοφονούν, βασανίζουν και εκβιάζουν τους εχθρούς του σε καθημερινή βάση στις διαδηλώσεις και στις συγκρούσεις, στα αστυνομικά τμήματα και στα κέντρα κράτησης μεταναστών. Οι μπάτσοι δεν είναι ψυχρός μηχανισμός. Στελεχώνεται και αυτός από ανθρώπους που έχουν την ευθύνη των πράξεων τους. Στελεχώνεται από επαγγελματίες δολοφόνους. Ήταν απάντηση των καταπιεσμένων απέναντι στην καθημερινή εκμετάλλευση και καταπίεση που βιώνουμε άλλοτε ως εργάτες και άλλοτε ως άνεργες, ως μετανάστες, ως γυναίκες, ως έγκλειστοι μαθητές και μαθήτριες στα σχολεία-φυλακές. Ήταν απάντηση όλων αυτών των ρόλων ενάντια στην ίδια τους τη φύση: μια καταστροφική επίδειξη δύναμης ενάντια στις ταυτότητες που μας εγκλωβίζουν και που παλεύουμε καθημερινά να καταργήσουμε, προκειμένου να ζούμε ως άνθρωποι, ελεύθερες. [...]

Απέναντι στη δομική, φανερή ή αόρατη, βία που δεχόμαστε ο Δεκέμβρης απάντησε με εξέγερση και καταστροφή. Μια καταστροφή όμως που εμπειρείχε έναν άλλον κόσμο, διαφορετικό από τον κυρίαρχο κόσμο της εξουσίας. Ήταν ένας μήνας δημιουργίας, αγώνα και συνάντησης που ως βίωμα και εμπειρία μας άλλαξε ριζικά και επηρέασε καθοριστικά την καθημερινή ζωή εκατοντάδων ανθρώπων. Είναι στο χέρι των ιδίων των εξεγερμένων να μετουσιώνουν το αυθόρμητο της εξέγερσης σε σταθερές δομές και κοινότητες αγώνα, ενάντια σε ειδικούς και κόμματα. Σε τέτοιου είδους κινήσεις βρίσκεται η δική μας ελπίδα. Στις εξεγέρσεις που απαιτούνται στο εδώ και στο τώρα. Εξάλλου, ένα από τα βασικά μαθήματα του Δεκέμβρη είναι πως

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΤΡΩΤΟΣ -

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΦΙΚΤΟ.

αναρχικές- αναρχικοί

Εμπρηστική επίθεση στα γραφεία της Χ.Α. στον Ασπρόπυργο

Ξημερώματα Δευτέρας 11/2 ανεβήκαμε στον πρώτο όροφο του κτηρίου και περιλούσαμε με αρκετά λίτρα βενζίνης, συννεπικουρούμενα από 8 γκαζάκια, το εσωτερικό των γραφείων της Χρυσής Αυγής στον Ασπρόπυργο (Τ.Ο. Δυτικής Αττικής), προκαλώντας σε αυτά εμφανείς υλικές ζημιές. [...]

Επειδή από όποια θέση τελικά τους ζητηθεί, είτε από τη θέση των ταγμάτων εφόδου, είτε από τις καρέκλες του αστικού κοινοβουλίου, οι ναζιστές-φασίστες έχουν στόχο να τσακίσουν όλες τις μορφές οργάνωσης της εργατικής τάξης, τις ενώσεις των γυναικών και να ρίξουν στον καιάδα τους μετανάστες και τους ομοφυλόφιλους.

Έχουμε όλους τους λόγους του κόσμου να τους ξανανικήσουμε στα ίσα στα πεδία των μαχών.

Έχουμε όλους τους λόγους του κόσμου να τους τσακίσουμε.

Με τα αλφαβητάρια των αγωνιστών στις καρδιές μας, με τα σφυριά, τη βενζίνη και τις σφιγμένες μας γροθιές.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ,

ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Ταξιαρχία Petrit Zifle

Για τις διώξεις του προηγούμενου διαστήματος στην Ιταλία

Για όλους αυτούς τους λόγους την περασμένη Πέμπτη η ομάδα μας επισκέφθηκε την Ιταλική Αρχαιολογική Υπηρεσία που βρίσκεται στην περιοχή της Ακρόπολης. Αφού γράψαμε συνθήματα αλληλεγγύης στην μαρμάρινη πρόσοψη του νεοκλασικού όπου στεγάζεται η υπηρεσία αυτή, πυρπολήσαμε φορτηγό βαν της που ήταν σταθμευμένο απ' έξω. Στο κτίριο της Ιταλικής Αρχαιολογικής Υπηρεσίας όλη την προηγούμενη εβδομάδα [Δευτέρα έως Παρασκευή] έλαβε χώρα σεμινάριο φύλαξης αρχαιολογικών χώρων από την ιταλική Καραμπινιερία στους έλληνες ομολόγους τους, τα γουρουνία της ελληνικής αστυνομίας. Τι καλύτερη ευκαιρία λοιπόν για μας, ώστε να δείξουμε από κοντά στους ιταλούς μπάτσους που βρέθηκαν στο χώρο για την τελευταία μέρα του σεμιναρίου, πως τα «κατορθώματά» τους δε μένουν αναπάντητα. [...]

Εδώ από την πόλη της Αθήνας τους υπενθυμίζουμε πως ανάλογο ζήλο, αλλά για αγώνα, έχουμε και εμείς όπως και μίσος στα ύψη για την αστυνομία ανεξαρτήτως χώρας προέλευσης.

Ας μη το ξεχάσουν, δεν αφήνουμε ΠΟΤΕ μόνους μας τους συντρόφους μας.

Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας στους συλληφθέντες, τις διωκόμενες του ASILO OCCUPATO και της επιχείρησης Renata, καθώς και σε όσες βρίσκονται στα μπουντρούμια του ιταλικού κράτους.

Δηλώνουμε, έμπρακτα, πως είμαστε μαζί τους εξίσου συνένοχοι με κάθε τρόπο.

Κείμενα, αφίσες, παρεμβάσεις και επιθέσεις είναι τα δικά μας μέσα αγώνα.

Άλλωστε η αλληλεγγύη [όπως και ο αγώνας ευρύτερα], ή θα είναι πλήρης ή δε θα είναι τίποτα, παραμένοντας μερική και ακίνδυνη ...

Ομάδα για την Ανασυγκρότηση

του μεσογειακού αναρχικού τριγώνου

Επίθεση στο Α.Τ. Ακροπόλεως

Ο Λάμπρος ζει μες τις φωτιές

Ο σύντροφος μας Λάμπρος Φούντας είχε πέσει νεκρός σε ένοπλη μάχη με μπάτσους, κατά την απαλλοτρίωση οχήματος στη Δάφνη. Γνωρίζοντας τον Λάμπρο γνωρίζαμε και τη συνολικότητα των επιλογών του ως επαναστάτη. Γνωρίζοντας τον Λάμπρο γνωρίζαμε πως η στέρεη του συγκρότηση, η έλλειψη ιδεοληψιών, το βαθύ ανθρώπινο ήθος του, τον έκαναν να αντιλαμβάνεται την επαναστατική του στράτευση με τρόπο διαχωριστό και συνολικό. Τον είχαμε γνωρίσει στις συνελεύσεις, τις καταλήψεις, τις πορείες, τις περιφρουρήσεις, τις αφισοκολλησεις, τις συνωμοτικές συναντήσεις, τις εξεγερτικές συγκρούσεις, την αντιφασιστική δράση, τους νυχτερινούς εμπρησμούς. Και δεν μας ξάφνιασε όταν με τον θάνατο του μάθαμε πως οι επαναστατικές του επιλογές περιελάμβαναν και τη συμμετοχή του στην ένοπλη οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας.

Πατί αυτό ακριβώς ήταν ο Λάμπρος. Ένας ολοκληρωμένος άνθρωπος, ένας ολοκληρωμένος επαναστάτης. Μέχρι το τέλος.

Τιμώντας την μνήμη του συντρόφου μας, το βράδυ του Σαββάτου στις 2 Μαρτίου επιτεθήκαμε στο Α.Τ. στο κουκάκι, ένα ακόμα άνδρο δολοφόνων και βασανιστών.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Θεσσαλονίκη

Σπάσιμο μεσιτικού γραφείου «ΟΝΕΙΡΟ»

[...] Μιλώντας λοιπόν για καθημερινή σεξιστική βία, έχουμε πρόσφατα παραδείγματα στην πόλη της Θεσσαλονίκης με ανοικτές καταγγελίες για σεξιστικές συμπεριφορές. Από τον βαρύμαγκα του Silver Dollar, μέχρι τον γόη, καλοπροαίρετο Αντωνάκι που δουλεύει στο μεσιτικό «ΟΝΕΙΡΟ». Ο γόης αυτός λοιπόν, ψάξαμε και μάθαμε πως, εκμεταλλευόμενος την έλευση κοριτσιών για αναζήτηση σπιτιών, βρίσκει παράλληλα την ευκαιρία να βολτάρει μαζί τους, να τις δείχνει σπίτια το βράδυ, χωρίς ρεύμα με το φως του κινητού, να βρίσκει αστέιο να τις παρουσιάζει ως κοπέλες του σε φίλους, να το παίζει φιλαράκι όταν τους ρωτάει για τα προσωπικά τους και να γίνεται πιεστικός τηλεφωνώντας τους επανειλημμένα ζητώντας

τους να βγούνε.

Έτσι και εμείς, για του δικούς μας καλοπροαίρετους λόγους, ξημερώματα 24/01/2019, κάναμε μία επίσκεψη στην επιχειρησούλα που δουλεύει,ανακαινίζοντάς τη, σπάζοντας όλα τα τζάμια και πετώντας εκατοντάδες τρικάκια μέσα και γύρω από το μαγαζί,για να τον κάνουμε να αισθανθεί τον ίδιο φόβο που νιώθει μια κοπέλα. Την επόμενη φορά που θα σκεφτεί να προβεί σε αντίστοιχη πράξη, και το μάθουμε, δεν θα του σπάσουμε απλά το μαγαζί, αλλά το ίδιο του το κεφάλι.

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΕ ΣΕΞΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ, ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ,

ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΕ ΣΕΞΙΣΤΕΣ ΤΟΥ Α/Α ΧΩΡΟΥ

ΠΟΥ ΠΡΟΤΑΣΣΟΥΝ ΔΗΘΕΝ ΑΝΤΙΣΕΞΙΣΜΟ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΕΙΔΕΥΜΕΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΚΡΑ-

ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΝΑ ΜΑΣ ΥΠΟΤΑΞΟΥΝ

ΣΕ ΑΒΟΥΛΑ ΟΝΤΑ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ

Γραφείο Ανακινήσεων «Εφιαλτης»

Ανάληψη ευθύνης για την επίθεση στο στρατηγείο του ΝΑΤΟ

[...] Με τη λήξη της πρωινής πορείας μαχόμενες πρωτοβουλίες συντρόφων και συντροφισσών αποσπάστηκαν από το υπόλοιπο σώμα και αφού ανασυνταχθήκαμε κινηθήκαμε οργανωμένα στις εγκαταστάσεις του στρατηγείου του ΝΑΤΟ (NRDC-GR) μέσα στο 3ο Σώμα Στρατού στην οδό 3ης Σεπτεμβρίου. Ακολούθησε καταδρομική επίθεση με μολότοφ και εκρηκτικούς μηχανισμούς σε μέρος των εγκαταστάσεων, τα λεωφορεία των νατοϊκών και τα οχήματα του 3ου σώματος. [...]

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ

<https://apatris.info/ανάληψη-ευθύνης-για-την-επίθεση-στο-στρατη->

[γείο-του-νατο-στην-θεσσαλονίκη/](https://apatris.info/ανάληψη-ευθύνης-για-την-επίθεση-στο-στρατη-)

Επίθεση στο καφέ μπαρ «Λίθος»

Στις 9 Φεβρουαρίου ο Νίκος Τουτσίδης ιδιοκτήτης του καφέ – μπαρ «ΛΙΘΟΣ» στην Νέα Κρήνη Θεσσαλονίκης στην οδό Χανίων 6, φιλοξένησε στο μαγαζί του το πάρτι οικονομικής ενίσχυσης για τον Τζούλιο. Στο παρελθόν, το αντιφασιστικό κίνημα της Θεσσαλονίκης είχε προειδοποιήσει με παρεμβάσεις μαγαζιά της πόλης, όπου τα αφεντικά φλέρταραν με φασίστες, για τις συνέπειες μιας επικείμενης φιλοξενίας. Για εμάς είναι δεδομένο πως είτε είναι μικρά είτε μεγάλα αφεντικά, είτε το κάνουν για οικονομικούς είτε για φιλικούς λόγους από τη στιγμή που παραχωρούν τους χώρους τους σε φασίστες, θα μας βρίσκουν απέναντί τους.

Κάνοντας πράξη τον μαχητικό αντιφασισμό, την Τρίτη 12/3 τα ξημερώματα επισκεφτήκαμε και εμείς με τη σειρά μας το καφέ – μπαρ «Λίθος» καταστρέφοντας τον εσωτερικό και εξωτερικό του χώρο. Ας σκεφτούνε καλά όλοι οι ιδιοκτήτες σε ποιους θα δώσουν την επόμενη φορά τους χώρους τους καθώς δεν θα αποτελέσουν στόχο μόνο οι περιουσίες τους αλλά και οι ίδιοι.

ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ ΠΑΡΩΝ

<https://apatris.info/επίθεση-στο-καφέ---μπαρ-«λίθος»,-θεσσαλονίκη/>

Καβάλα

Επίθεση στα γραφεία της Χρυσής Αυγής

Τα ξημερώματα της Τετάρτης,27/2,οργανωθληκαμε και επιτεθήκαμε συντονισμένα με μια καταδρομική στα γραφεία της Χρυσής Αυγής στην Καβάλα.Ανεβήκαμε στον 4ο όροφο όπου στεγάζονται τα γραφεία,διαρρήξαμε τη θωρακισμένη πόρτα και εισβάλλαμε στο εσωτερικό τους καταστρέφοντας με μανία ότι βρήκαμε μπροστά μας.

Αποφασίσαμε να μη μείνουμε άπραγοι στον εθνικιστικό παροξυσμό που καλλιεργείται τα τελευταία χρόνια.Πήραμε μέρος στον πόλεμο που διεξάγεται γιατί δεν είμαστε πρόθυμοι να επιτρέψουμε στους νοσταλγούς του Χίτλερ να αλωνίζουν στην πόλη και να οργανώνονται.

Αντιφασίστες/Αντιφασίστριες

τα κείμενα είναι αναδημοσιεύσεις από το athens.indymedia.org

Ρόδα, κουτί και θάνατος, όχι άλλος νεκρός για τα κέρδη τους

Ανταπόκριση από Χανιά, Γενάρης '19

Για τους ντελιβεράδες, το περιβάλλον εργασίας είναι ο δρόμος. Η εντατικοποίηση της εργασίας προκαλεί συνεχώς εργατικά ατυχήματα, αρκετά από αυτά θανατηφόρα. Διανομή ακόμη και υπό αντίξοες καιρικές συνθήκες, υπο στρες, πίεση από πελάτες και αφεντικά, βιασύνη από την μια παραγγελία στην άλλη. Όσο για την εργασιακή εκμετάλλευση, δε χρειάζεται να αναφερθούμε στους πετσοκομμένους μισθούς, στα ελαστικά ωράρια, στα -ποια βαρέα και ανθυγιεινά;- μισά ένσημα. Φροντίζει η εργοδοσία ώστε τίποτε να μην ισχύει από τα παρακάτω της σχετικής εγκύκλιου:

«κάθε επιχείρηση πρέπει να διαθέτει γραπτή εκτίμηση του επαγγελματικού κινδύνου. Να περιγράφεται, δηλαδή, σε μία μελέτη ή σε ένα πόνημα ποιοι είναι οι κίνδυνοι που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι που δουλεύουν στο χώρο

της διανομής και τι μέτρα λαμβάνει η επιχείρηση, για να αντιμετωπίσει αυτούς τους κινδύνους και να κάνει πιο ασφαλή την εργασία του. Ο εργοδότης είναι υποχρεωμένος να παρέχει τα μέσα ατομικής προστασίας, τα οποία είναι απαραίτητα για την ασφαλή εκτέλεση του επαγγέλματος, εκτός από το κράνος που εμπίπτει στην υποχρέωση του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας»

Στα Χανιά, το βράδυ της παραμονής πρωτοχρονιάς κάτω από ακραία καιροκαίρια, 27χρονος ντελιβεράς χάνει τη ζωή του εν ώρα εργασίας. Λίγες μέρες μετά, 16/1 μεσάνυχτα, 24χρονος ντελιβεράς συγκρούεται με άλλο δίκυκλο και πέφτει επίσης νεκρός εν ώρα εργασίας.

Και στις δύο περιπτώσεις, τα αφεντικά φρόντισαν να αποκρύψουν από τα μμε το όνομα της επιχείρησής τους, και φρόντισαν να φορέσουν επίσημα κίτρινα γιλέκα(!)

στους διανομείς που απασχολούνται στην πόλη, έστω για τις πρώτες μέρες όσο ήταν νωπό.

Πάντως ήδη από το πρώτο γεγονός, βλέπουμε να ξεκινά η διαδικασία ίδρυσης σωματείου διανομέων, με προκήρυξη στην τοπική εφημερίδα Χανιώτικα νέα, ενώ στις 18-1 διοργανώθηκε συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία από αριστερές οργανώσεις και κομμάτια του αναρχικού χώρου που κατέληξε σε πορεία που πέρασε από τους κεντρικούς εμπορικούς δρόμους της πόλης.

Να μη συνηθίσουμε τον θάνατο

Ταξική αλληλεγγύη

Συλλογικές διεκδικήσεις στους χώρους εργασίας

μπίλιας

Ευλοδαρμός και τραμπουκισμοί εργαζομένων

ΨΗΤΟΠΩΛΕΙΟ «ΒΕΑΚΗ 56»:

Ο ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ Χ. ΣΑΛΜΑΣ ΕΥΛΟΚΟΠΕΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟ

Στις 23 Δεκεμβρίου τα ξημερώματα, ο Μοχάμετ, κατά τη διάρκεια παραπλανητικής παραγγελίας - παγίδας, για λογαριασμό του ψητοπωλείου στο οποίο εργαζόταν, δέχτηκε δολοφονική - ρατσιστική επίθεση από τον Σαλμά και έναν «φουσκωτό» μπράβο, ο οποίος κρατούσε σιδερογροθιά με ενσωματωμένη λεπίδα. Ο Μοχάμετ μεταφέρθηκε στο Αττικό νοσοκομείο όπου και νοσηλεύτηκε. Την επόμενη μέρα, βγαίνοντας από το νοσοκομείο, διαπίστωσε πως του έλειπαν 170€ τα οποία είχε μαζί του μέχρι και τη στιγμή του ξυλοδαρμού. Το χρονικό της επίθεσης έχει καταγραφεί από τους μπάτσους της περιοχής και ο εργαζόμενος έχει κάνει μηνύσεις κατά του Σαλμά και του μπράβου.

Ο Μοχάμετ, εργαζόταν ως διανομέας στο ψητοπωλείο «ΒΕΑΚΗ 56» για 375 ημέρες χωρίς ρεπό, για 7 και πλέον ώρες ημερησίως ενώ ήταν ασφαλισμένος μόνο για 8 ώρες την εβδομάδα, χωρίς δώρα, επιδόματα, νυχτερινές προσαυξήσεις και ό,τι άλλο προβλέπει η εργατική νομοθεσία. Στις 29 Σεπτέμβρη 2018, ο Μοχάμετ απολύθηκε όταν διεκδίκησε όσα δεν του κατέβαλε το αφεντικό του Χρήστος Σαλμάς και γι' αυτό το λόγο προσέφυγε στο ΙΚΑ και στην επιθεώρηση εργασίας Περιστερίου. Στη συνέχεια, έπιασε δουλειά στο ψητοπωλείο «TASTE... EAT» όπου ο νέος εργοδότης και φίλος του Σαλμά τον εκβίασε με απόλυση αν δεν απέσυρε την καταγγελία για το ψητοπωλείο «ΒΕΑΚΗ 56». Στην τριμερή συνάντηση της επιθεώρησης (6/12) ο Σαλμάς δεν αποδέχτηκε τις οφειλές ως προς τον εργαζόμενο και στις 7/12 απολύθηκε από το «TASTE... EAT» επειδή δεν απέσυρε την καταγγελία. Είναι ξεκάθαρη η συνεργασία των αφεντικών για τη διασφάλιση των συμφερόντων τους. Ο Μοχάμετ απευθύνθηκε ξανά στην επιθεώρηση εργασίας, αλλά και σε συνδικαλιστι-

κούς φορείς, όταν ο Σαλμάς τον απειλούσε μέσω μηνυμάτων να υπογράψει τα χαρτιά. Η προϊστάμενη της επιθεώρησης εργασίας, σε συνεργασία με τον Σαλμά, τον πίεσαν να αποδεχτεί την οικειοθελή αποχώρησή του, αλλά εκείνος δεν υπέκυψε! Δεν είναι η πρώτη φορά που η συγκεκριμένη επιθεώρηση εργασίας αποτελεί το φόβο και τον τρόπο των εργαζομένων για να διαφυλάξει τα συμφέροντα των αφεντικών.

Ανταπόκριση από την πορεία-παρέμβαση στο «Βεάκη 56»

Την Παρασκευή 18/01/19, μαζί με την Ανοιχτή Λαϊκή Συνέλευση Περιστερίου και πλήθος αλληλεγγύου κόσμου, συγκεντρωθήκαμε στην Πλ. Δημαρχείου στο Περιστερί και διαδηλώσαμε ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία. Η διαδήλωση, πέρασε μέσα από κεντρικούς δρόμους του Περιστερίου με κατεύθυνση το ψητοπωλείο «Βεάκη 56». Παραμείναμε στο ψητοπωλείο, περιφρουρώντας την στάση εργασίας που είχαμε προκηρύξει. Ο Χ. Σαλμάς, που απουσίαζε, μη έχοντας άλλη επιλογή, έδωσε εντολή να κλείσει το κατάστημα. Οι εργαζόμενοι αποχώρησαν και το κατάστημα παρέμεινε κλειστό όλο το βράδυ. Στη συνέχεια κατευθυνθήκαμε προς τη στάση μετρό «Αγ. Αντώνιος», όπου τερμάτισε η διαδήλωση. Στη διαδή-

λωση συμμετείχαν πάνω από 600 άτομα, είχε δυνατό παλμό, πετάχτηκαν τρικάκια και φωνάχτηκαν συνθήματα όπως: «Ξεφτίλες εργοδότες ακούστε το κι αυτό στη βία απαντάμε με μίσος ταξικό

– Σήμερα ο Μοχάμεντ αύριο θα 'σαι εσύ, καιρός να οργανωθούμε σε κάθε μαγαζί
– Η λύση δεν είναι φόβος και υποταγή καιρός για αυτοοργάνωση σε κάθε μαγαζί
– Αν θέλεις των αφεντικών το τσαμπουκά να σπάσεις, οργανώσου στα σωματεία βάσης

– Βία απειλές, τρομοκρατία, δεν σκύβουμε κεφάλι στην εργοδοσία, κ.α.

sveod.gr/2019/02/19/antapokrisi-apo-tin-poreia-paremvasi-sto-quot-veaki-56-quot/
Σ.Β.Ε.Ο.Δ

Παρέμβαση της Σ.Β.Ε.Ο.Δ σε 4 καταστήματα της αλυσίδας «Ο πρόεδρος»

Επειτα από της απειλές και τους τραμπουκισμούς από μπράβο της εργοδοσίας των ψητοπωλείων «Ο πρόεδρος», το σωματείο πραγματοποίησε εξόρμηση συνδικαλιστικών παρεμβάσεων σε 4 καταστήματα της αλυσίδας. Συγκεκριμένα, την 1 Δεκεμβρίου επισκεφτήκαμε τα καταστήματα του Μοσχάτου, του Αλίμου, της Γλυφάδας και της Ηλιούπολης, στέλλοντας το μήνυμα πως ο συνάδελφος δεν ήταν και δε θα είναι μόνος απέναντι στην εργοδοτική τρομοκρατία. Οι απειλές για σπασμένα χέρια ή πόδια και εκπαραθυρώσεις θα πρέπει να πάψουν οριστικά. Κάθε απειλή προς τον συνάδελφο είναι απειλή ενάντια σε όλους μας.

Σάββατο 10 Νοέμβρη 2018. Ο διανομέας Ν.Α επιστρέφει στο μηχανάκι του μετά από παράδοση παραγγελίας στο Κολωνάκι. Εκεί συναντά έναν «φουσκωτό» ο οποίος αρχικά προσπάθησε να του αφαιρέσει τα κλειδιά από το μηχανάκι όμως δεν τα κα-

τάφερε και συνέχισε με απειλές του στυλ «αν δεν είχαμε το δικαστήριο θα είχες φάει ξύλο» και «θα σε πετάξουμε από το μπαλκόνι σου, μόλις τελειώσει το δικαστήριο». Στο τέλος έριξε και μια κλωτσιά στο μηχανάκι καθώς ο συνάδελφος αποχωρούσε. Ο εν λόγω «φουσκωτός» μας είναι γνωστός. Πριν από περίπου ένα χρόνο, στις 17/10/17, μαζί με ακόμα έναν «άγνωστο» ίδιας σωματικής διάπλασης και τον Βασίλη Τσαρουχά, συνιδιοκτήτη στην αλυσίδα καταστημάτων «ο Πρόεδρος», τον είχε απειλήσει και πάλι. Αιτία, ήταν η αγωγή που έχει καταθέσει ο εργαζόμενος για οφειλόμενα δεδουλευμένα περίπου δύο ετών σε καταστήματα της αλυσίδας «Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ» στα Μελίσσια και στο Μοσχάτο. Ο συνάδελφος συνεχίζει να διεκδικεί δικαστικά τα δεδουλευμένα του και έχει καταθέσει μηνύσεις για τις απειλές που δέχτηκε.

sveod.gr/files/2018/12/proedros_keimen_12_2018.pdf

11 ΑΠΡΙΛΗ 2019

ΑΠΕΡΓΙΑ

courier-delivery-εξωτερικοί...
..δε βάζουμε κουτί!

*ΕΤΑΙΡΙΚΟ ΜΗΧΑΝΑΚΙ

*ΜΕΣΑ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

*ΕΝΣΗΜΑ ΒΑΡΕΑ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΑ

*ΕΝΙΑΙΑ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ

Μ.ΤΟΠΟΡΕΙΑ

12:00 ΠΕΔΙΟ ΑΡΕΩΣ

ΣΥΝΔΕΙΞΗ ΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΟΔΗΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

■ Για την απαγόρευση στην εργατική διαδήλωση της 16ης Φλεβάρη να κινηθεί στην Ερμού

Πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 16 Φεβρουαρίου 2019 στην Αθήνα η συγκέντρωση και η εργατική διαδήλωση που καλούσαμε δεκάδες κλαδικά και επιχειρησιακά σωματεία του ιδιωτικού τομέα, εκπαιδευτικά σωματεία και συντονισμοί, καθώς και πολλές εργατικές συλλογικότητες και κινήσεις του ταξικού – κοινωνικού κινήματος. Εκατοντάδες εργαζόμενοι και εργαζόμενες, άνεργοι και άνεργες, συγκεντρωθήκαμε στην Πλ. Κοραή και λίγο μετά τις 12.30 μ.μ. συγκρότησαμε διαδήλωση με πρώτη στάση το Υπουργείο Εργασίας, έξω από το οποίο φωνάξαμε τις διεκδικήσεις και γράψαμε τα συνθήματα της εργατικής διαδήλωσης για Αυξήσεις σε μισθούς και αμοιβές και Συλλογικές Συμβάσεις σύμφωνα με τις ανάγκες των εργαζομένων, ενάντια στις απολύσεις και την εργοδοτική και κρατική τρομοκρατία.

Η διαδήλωση, με πολλά μπλοκ και πανό των εργατικών σωματείων που καλούσαν και στήριζαν την κινητοποίηση καθώς και συλλογικοτήτων του κινήματος, συνέχισε προς το Σύνταγμα και την οδό Ερμού, όπου βρέθηκε αντιμέτωπη με μπλόκο-φραγμό των δυνάμεων καταστολής, με ΜΑΤ και ΥΜΕΤ παραταγμένα κάθετα στην Ερμού.

■ Εργατικές δολοφονίες και ατυχήματα

27 Δεκεμβρίου νεκρός 27χρονος ντελιβεράς αφού τραυματίστηκε θανάσιμα σε τροχαίο τραυματίστηκε σοβαρά σε τροχαίο στο ηράκλειο κρήτης. Ο 54χρονος ντελιβεράς όταν το μηχανάκι που οδηγούσε συγκρούστηκε με αυτοκίνητο το οποίο μετά το τροχαίο εγκατέλειψε αβοήθητο τον ντελιβερά στο σημείο.

Στις 13 Φεβρουαρίου διανομέας Δημήτρης Σερεβέτας, 24 ετών σκοτώθηκε εν ώρα εργασίας στη Λυκόβρυση Αττικής. Η μοτοσυκλέτα που οδηγούσε, ξετράπη της πορείας της –λόγω των αντίξοων καιρικών συνθηκών που επικρατούσαν (στην περιοχή έπνεαν άνεμοι έως και 9 μποφόρ) και προσέκρουσε σε τσιμεντένια κολώνα. Μάλιστα το περιστατικό καταγράφηκε ως τροχαίο κι όχι ως εργατικό δυστύχημα.

Στις 14 Φεβρουαρίου σε εργοστάσιο αλουμινίου στα Οινόφυτα, σκοτώθηκε 51χρονος εργάτης από το

Πακιστάν. Ο εργάτης καταπλακώθηκε από ράβδους αλουμινίου που μετέφερε, κατόπιν λάθους χειρισμού γερανοφόρου.

Στις 18 Φεβρουαρίου 32χρονος εργάτης έχασε τη ζωή του, πέφτοντας από μεγάλο ύψος σε λατομείο στην περιοχή Οχυρό της Δράμας.

Νεκρός ο 19χρονος συνάδελφος διανομέας όπου νοσηλεύονταν στη ΜΕΘ στο Ιπποκράτειο Θεσ/νίκης, από τις 12/2. Το μηχανάκι που οδηγούσε συγκρούστηκε πλαγιομετωπικά από διερχόμενο όχημα εν ώρα εργασίας.

20 Φεβρουαρίου στην εταιρεία κατεψυγμένων αλιευμάτων ΚΟΝΤΟΒΕΡΟΣ 2 εργατικά ατυχήματα που έγιναν την προηγούμενη εβδομάδα, στο εργοστάσιο του Ασπρόπυργου. σε ένα εργοστάσιο που όπως διαφημίζει η ίδια η εταιρεία έχει «υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις τελευταίας τεχνολογίας». Την

ίδια στιγμή η εργοδοσία, τρομοκρατεί, εκβιάζει, τους εργαζόμενους ώστε να επιβάλει την παραπέρα εντατικοποίηση στην εργασία, δηλαδή 10ωρο δουλειά το Σάββατο, υποχρεωτική εργασία την Κυριακή. Υπάρχουν περιπτώσεις συναδέλφων εργαζομένων που δουλεύουν χωρίς ρεπό, χωρίς Κυριακάτικη ξεκούραση. Με αυτούς τους τρόπους προσπαθεί να διατηρήσει η βιομηχανία ΚΟΝΤΟΒΕΡΟΣ το ηγετικό της μερίδιο (25%) που κατέχει στην εγχώρια αγορά και να αποκομίζει 39 εκατομμυρίων ευρώ.

26 Φεβρουαρίου 50χρονος δημοτικός υπάλληλος του Δήμου Τρικκαίων, ο οποίος, κατά τη διάρκεια εργασιών δενδροκομίας, χτυπήθηκε από ρεύμα υψηλής τάση.

1 Μαρτίου με πολλαπλά τραύματα, μεταφέρθηκε ένας 45χρονος εργάτης που έπεσε σε φρεάτιο οικοδομής, όπου εκτελούσε εργασίες στα Χανιά.

Οι διαδηλωτές και τα σωματεία απαιτήσαμε να ανοίξει ο δρόμος και να συνεχιστεί η διαδήλωση, φωνάζοντας συνθήματα κατά της καταστολής και της παρουσίας της αστυνομίας. Η απάντηση του επικεφαλής των αστυνομικών δυνάμεων είναι ότι έχει εντολή να μην αφήσει τη συνέχιση της πορείας επί της Ερμού, παρά μόνο αν γινόταν περικυκλωμένη από τα ΜΑΤ, κάτι που δεν έγινε αποδεκτό από την πλευρά μας.

Η διαδήλωση παρέμεινε για αρκετή ώρα στην είσοδο της Ερμού και το Σύνταγμα φωνάζοντας συνθήματα και συνέχισε συγκροτημένα με πορεία στη Βουλή και τα Προπύλαια. Καταγγέλλουμε την κυβέρνηση, το υπουργείο «προστασίας πολίτη» και τη ΓΑΔΑ για την προκλητική απαγόρευση συνέχισης μιας πορείας εργατικών σωματείων. Ο αυταρχισμός και η καταστολή απέναντι σε εργατικές κινητοποιήσεις, στην οδό Ερμού μάλιστα, πεζόδρομο στον οποίο όλο το προηγούμενο διάστημα έχουμε κάνει δεκάδες κινητοποιήσεις και πορείες, δείχνει ότι το κράτος και η κυβέρνηση φυλάνει και στηρίζουν τους εργοδότες, τα αφεντικά, την ίδια ώρα που εφαρμόζουν βάρβαρες πολιτικές απέναντι στους εργαζόμενους και τους άνεργους. Δείχνει ότι στέκονται απέναντι στις διεκδικήσεις των εργαζομένων, ότι φοβούνται την ανεξάρτητη δράση και τον οριζόντιο συντονισμό εργατικών σωματείων, τον αγώνα του ταξικού εργατικού και κοινωνικού κινήματος.

Οι αγώνες για πραγματικές αυξήσεις και Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας σύμφωνες με τις ανάγκες μας, η δράση των σωματείων και συλλογικοτήτων για να έρθουν μπροστά τα εργατικά συμφέροντα θα συνεχιστούν, με νέα βήματα και δράση από τα κάτω, με συντονισμό και μαχητικότητα.

Αθήνα, 16/2/2019

**Κλαδικά και Επιχειρησιακά Σωματεία που διοργάνωσαν
την εργατική διαδήλωση της 16ης Φλεβάρη 2019**

■ Χέρι που απλώνεται σε εργάτρια θα κόβεται

Στις 13/12/2018 και εν ώρα εργασίας, εργάτρια δέχτηκε σεξουαλική παρενόχληση από το αφεντικό της Κώστα Χαρκουτσάκη, στο μαγαζί «Ξενομπάτης» που βρίσκεται στην οδό Θεμιστοκλέους, στα Εξάρχεια. Η συναδέλφισσα παραιτήθηκε αμέσως μετά το συμβάν, ενώ με αφορμή αυτό παραιτήθηκαν και άλλες πέντε εργαζόμενες, με αποτέλεσμα το μαγαζί να παραμείνει κλειστό για τις επόμενες μέρες. Η εργαζόμενη δούλεψε εκεί 10 μήνες ως μαγείρισσα και αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά που ήρθε αντιμέτωπη με την παραβιαστική συμπεριφορά του εργοδότη της. Πιο συγκεκριμένα, καθ' όλο το διάστημα της εργασίας της δεχόταν τέτοιου είδους συμπεριφορές και είχε πει πολλά ΟΧΙ, τα οποία δεν λαμβάνονταν υπόψιν από μεριάς του, πάντα με το πρόσημα της «φιλικής» συνεργασίας τους. Ενημερωτικά, η συναδέλφισσα είχε αποχωρήσει ξανά από την βάρδια

της μετά από αντίστοιχο περιστατικό που είχε συμβεί το καλοκαίρι. Στις επόμενες μέρες μετά το τελευταίο συμβάν, το αφεντικό δεν αρνήθηκε την πράξη του και επιπλέον είχε το θράσος να παρουσιάσει το συγκεκριμένο περιστατικό ως μια φυσιολογική κατάσταση εντός των χώρων εργασίας. Παράλληλα, ισχυρίστηκε ότι δεν υπήρξε καμία σεξουαλική πρόθεση από πλευράς του, αλλά ότι οι προθέσεις του και η κίνησή του ήταν φιλικές, ενώ προσπάθησε να παρουσιάσει τον εαυτό του ως το θύμα της υπόθεσης όχι μόνο στις ίδιες τις εργαζόμενες, αλλά και στους πελάτες και τον κόσμο της γειτονιάς.

**Στις 26/1 πραγματοποιήθηκε μικροφωνική
ε- πορεία στην γειτονία των εξαρχειών.**

somateioserbitoronmageiron.blogspot.com/2019/01/261-1500.html

■ Να τελειώνουμε με τους μύθους για «άτυχες στιγμές» και «τέρατα»

Για τις δολοφονίες γυναικών από άντρες

Για τις αμέτρητες δολοφονίες γυναικών ας μιλήσουμε εμείς οι ίδιες. Για αυτή της Ελένης από τους βιαστές της στη Ρόδο, της Αγγελικής στην Κέρκυρα από τον πατέρα της, όπως και της Ειρήνης στην Πετρούπολη, της Μυρτούς Πετρίνας, Βασιλικής και Ελένης Χερουβείμ στους Αγίους Αναργύρους από τον σύζυγο της τελευταίας, της γυναίκας στην Καρδίτσα (που οι μιντιακοί μηχανισμοί, ίσως και οι συγγενείς της κράτησαν χωρίς όνομα) από τον σύζυγό της... Και για όλες εκείνες τις δολοφονίες που δεν δημοσιοποιήθηκαν. Ας μιλήσουμε για την ασφυκτική πραγματικότητα των ξυλοδαρμών, των βιασμών, για όλες εκείνες τις παραβιαστικές και κακοποιητικές πράξεις εναντίον των γυναικών από άντρες.

Όταν οι δολοφονίες αυτές κριθούν αξιοποιήσιμες για θεαματικούς λόγους, τίθεται σε εφαρμογή η γνωστή μιντιακή διαχείριση. Η ζωή των γυναικών μπαίνει στο μικροσκόπιο: φωτογραφίες, τηλεφωνικοί διάλογοι, λεπτομέρειες προσωπικής ζωής... για να ενοχοποιηθούν, τουλάχιστον έμμεσα, και οι ίδιες για ό,τι τους συνέβη. Χαρακτηρίζονται συνήθως ως «άτυχες» (λες και στραβοπάτησαν), η δολοφονία παρουσιάζεται ως τραγωδία ή μοιραίο γεγονός, οι άντρες δολοφόνοι ως «τέρατα» ή ψυχικά διαταραγμένοι. Κάπως έτσι, λοιπόν, αφήνεται να εννοηθεί ότι οι γυναίκες προκάλεσαν τον θάνατό τους, αθλώνοντας ουσιαστικά τους άντρες δράστες. Ο χαρακτηρισμός των δολοφονιών αυτών ως «εγκλήματα πάθους» αναγνωρίζει την κακοποίηση (από τις σκηνές ζηλοτυπίας ως τις δολοφονίες) ως δομικό στοιχείο των ερωτικών σχέσεων, τη νομιμοποιεί και την «ξεπλένει» ως «ανθρώπινο πάθος», αποκρύπτοντας αυτό που πραγματικά είναι: βασική έκφραση και πρακτική της αντρικής κυριαρχίας επί των γυναικείων σωμάτων. Για τα γεγονότα αυτά τοποθετούμαστε σε ρόλο θεατή που παρακολουθεί σίριαλ, με όρους κλειδαρότρυπας, αφού όλα παρουσιάζονται ως μεμονωμένες περιπτώσεις, ως «ιδιωτικές υποθέσεις», που λαμβάνουν χώρα πίσω από κλειστές πόρτες, ώστε να αποκτήσουμε την αναγκαία απόσταση από τα περιστατικά. Όστε να αναπαράγεται και να μην διασαλεύεται η κυρίαρχη συνθήκη: αυτή της αντρικής υπεροχής και των έμφυλων ανισοτήτων εις βάρος των γυναικών και όσων δεν ανταποκρίνονται στα πρότυπα των αρρενωποτήτων.

Οι υποθέσεις όμως αυτές είναι και δικές μας υποθέσεις, μιλάνε και για τη δική μας ζωή. Μιλάνε για τη συνθήκη διαρκούς υποτίμησής μας, για την επιβολή που ασκείται από άνδρες σε γυναίκες. Πρόκειται για έμφυλη βία, την οποία οι περισσότερες από εμάς γνωρίζουμε από πρώτο χέρι. Γι' αυτή τη βία τον λόγο έχουμε εμείς.

Να τελειώνουμε με τους μύθους για «άτυχες στιγμές» και «τέρατα»

Από την οικογένεια και τις ερωτικές σχέσεις μέχρι το σχολείο και τους εργασιακούς χώρους, οι σχέσεις εξουσίας και οι ρόλοι με βάση το δίπολο άντρας-γυναίκα διδάσκονται, εμπεδώνονται και αναπαράγονται, ώστε τελικά να αποτελούν όρο ζωής. Το να είσαι γυναίκα συνεπάγεται διάφορων ειδών υποχρεώσεις, αναμένονται από σένα συγκεκριμένες συμπεριφορές και βρίσκεσαι υπό μόνιμο έλεγχο και επιτήρηση: σύζυγοι, αφοσιωμένες μητέρες, επιθυμητές ερωμένες, υπάκουες κόρες. Τα αρρενωπά χαρακτηριστικά

αποτελούν συνώνυμα της δύναμης, της υπεροχής, της επιθετικότητας, ενώ τα θηλυκά κατασκευάζονται ως ταυτόσημα της αδυναμίας και της υποταγής. Η υποτίμηση των γυναικείων σωμάτων δεν αποτελεί σενάριο επιστημονικής φαντασίας ούτε αφορά σε μεμονωμένα, τυχαία περιστα-

Χαρακτηρίζονται συνήθως ως «άτυχες» (λες και στραβοπάτησαν), η δολοφονία παρουσιάζεται ως τραγωδία ή μοιραίο γεγονός, οι άντρες δολοφόνοι ως «τέρατα» ή ψυχικά διαταραγμένοι. Κάπως έτσι, λοιπόν, αφήνεται να εννοηθεί ότι οι γυναίκες προκάλεσαν τον θάνατό τους, αθλώνοντας ουσιαστικά τους άντρες δράστες.

τικά. Η σεξιστική βία, τα σεξιστικά σχόλια, οι επιθέσεις, λεκτικές και σωματικές, οι ξυλοδαρμοί, οι βιασμοί και οι δολοφονίες αποτελούν για τις γυναίκες καθημερινότητα. Κάθε τέτοιο γεγονός είναι μια ιστορία πατριαρχικής βαρβαρότητας. Και μας υπενθυμίζει πως τα γυναικεία σώματα θεωρούνται αντρική ιδιοκτησία, διαθέσιμα προς οικειοποίηση ανά πάσα στιγμή. Πως για ό,τι τους συμβεί φταίνε οι ίδιες οι γυναίκες, γιατί προκαλούσαν, γιατί δεν έκαναν τις σωστές επιλογές, γιατί δεν συμμορφώθηκαν. Είναι η ίδια συνθήκη που υποβιβάζει τα σώματα που δεν πειθαρχούν στα πρότυπα των αρρενωποτήτων και εκείνα που αρνούνται να υποταχθούν στους ρόλους υποτέλειας και τα έμφυλα στερεότυπα. Η ίδια συνθήκη που τα υποδεικνύει ως παραβατικά και αμφισβητούμενα, σώματα χωρίς σημασία, σε μια κατάσταση μόνιμης απειλής και αναιρέσης της ίδιας τους της ζωής.

Ας τελειώνουμε λοιπόν με τις αφηγήσεις της πατριαρχίας. Η βία είναι έμφυλη και ασκείται από συγκεκριμένα πρόσωπα, από άντρες «καθημερινούς», από συντρόφους, συζύγους, συγγενείς, πατεράδες, παλικαράδες, μάτσο, «καθωσπρέπει», ομοφοβικούς... Ασκείται για πολύ συγκεκριμένους λόγους, επιβολής και υπεράσπισης των αντρικών προνομίων, καθυπόταξης των σωμάτων που είναι και πρέπει να παραμείνουν υποτιμημένα, αντρική περιουσία, αντρικά τρόπαια. Και ασκείται εναντίον γυναικών, εναντίον όσων «υπολείπονται» των αρρενωποτήτων και όσων δεν χωράνε στα κυρίαρχα πρότυπα σεξουαλικότητας. Εναντίον μας.

Σιχαθήκαμε τις αντιστροφές της πατριαρχίας. Αυτές που μας παρουσιάζουν ως ένοχες ή ως αιώνια θύματα, ως εύπιστες, ανόητες, αφελείς, απρόσεχτες, που χρειάζονται πάντα κάποιον «προστάτη». Αυτές που μας καταδικάζουν όταν σπάμε την ατέλειωτη κυκλική διαδρομή υποτίμησης της ζωής και των σωμάτων μας, όταν αντιστεκόμαστε. Χαρακτηριστική περίπτωση η υπόθεση της Π.Α. η οποία βρισκόμενη σε αυτοάμυνα τραυμάτισε θανάσιμα τον επίδοξο βιαστή της ίδιας και της φίλης της, πριν δύομιση χρόνια στην Κόρινθο. Μίντια και διωκτικοί μηχανισμοί επιβεβαίωσαν το γνωστό: όσες υπερασπίζονται τα σώματά τους και εναντιώνονται στην υποτίμηση και την κακοποίησή τους είναι σώματα «επικίνδυνα», απείθαρχα. Η κατάφωρα πατριαρχική αστική δικαιοσύνη φρόντισε να την τιμωρήσει με πάνω από 10 χρόνια φυλάκισης, το ίδιο και τη φίλη της (10 χρόνια κάθειρξης για ηθική αυτουργία), για να αποτελέσουν παράδειγμα προς αποφυγή. Εμείς όμως είμαστε μαζί τους. Η ιστορία τους είναι και δική μας ιστορία. Και θέλουμε να μιλήσουμε για όλες εκείνες που αντιστέκονται καθημερινά, με τις μικρές και τεράστιες φωνές τους, που σπάνε τον αέναο κύκλο της υποταγής και της καταπίεσης και εξεγείρονται.

Ενάντια στην πατριαρχία, τον σεξισμό, την αντρική κυριαρχία.

Σπάμε τη σιωπή, μοιραζόμαστε τα βιώματά μας. Δεν αφήνουμε μόνη καμία που κακοποιείται. Δημοσιοποιούμε περιστατικά έμφυλης βίας στις γειτονίες μας, αναλαμβάνουμε δράση, συλλογικοποιούμε τις αντιστάσεις μας. Στεκόμαστε η μία πλάι στην άλλη ενάντια στην υποτίμηση των σωμάτων και των ζώων μας. Σιχαθήκαμε την τρέχουσα ευαισθησία και τις εύκολες αποκρηρύξεις του σεξισμού από μίντια, μη κυβερνητικές οργανώσεις, γενικές γραμματείες ισότητας, από πάσης φύσεως θεσμικούς παράγοντες. Γνωρίζουμε πολύ καλά πως όσοι επικαλούνται την ισότητα των φύλων, τα δικαιώματα ή την ανοχή στη διαφορετικότητα τελικά συμβάλλουν στη διαιώνιση του κόσμου του σεξισμού και της πατριαρχίας. Η κατηγοριοποίησή μας σε φύλα συνεπάγεται έμφυλους διαχωρισμούς, ιεραρχία και καταπίεση. Δεν αναγνωρίζουμε κανέναν ως ρυθμιστή των σχέσεων, των σωμάτων και των επιλογών μας. Στον αντίποδα όλων αυτών προτάσσουμε την αλληλεγγύη μεταξύ όλων όσες καταπιεζόμαστε από την πατριαρχία και τους θεσμούς της. Αντιστεκόμαστε σε όλους εκείνους που θέλουν να διαχειρίζονται τα σώματα και τις ζωές μας, παλεύουμε για ένα κόσμο χωρίς διακρίσεις, χωρίς φύλα, χωρίς «κανονικούς».

Τσακίζουμε όποιον σηκώνει χέρι πάνω μας. Γιατί ό,τι είναι να γίνει για την καταστροφή αυτής της καταπιεστικής συνθήκης, θα γίνει από μας τις ίδιες.

■ **Θερσίτης, χώρος ραδιουργίας και ανατροπής**
thersitis.espin.net

50 χρόνια από το Stonewall

τα γεγονότα που οδήγησαν στην εξέγερση

Η εξέγερση του Stonewall, της οποίας επέτειο αποτελούν σήμερα τα φεστιβάλ υπερηφάνειας ανά τον κόσμο, ήταν ένα τριήμερο ταραχών στους δρόμους της Νέας Υόρκης, με αφορμή την έφοδο της αστυνομίας στο μπαρ Stonewall, στις 28 Ιουνίου, το 1969. Το Stonewall Inn, όπως και πολλά άλλα μπαρ εκείνης της περιόδου, αποτελούσε στέκι των λοατκια+ ατόμων, όπου οι έφοδοι ήταν σύνθηρες φαινόμενο και η κοινωνικοπολιτική στοχοποίηση και καταστολή της κοινότητας, καθημερινότητα. Η αντίδραση ενάντια σε αυτή την συνθήκη και τα γεγονότα που ακολούθησαν, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην πορεία της κοινότητας των ομοφυλόφιλων, των λεσβίων, των τρανς και όλου του λοατκια+ φάσματος και αποτέλεσαν απαρχή του σύγχρονου ΛΟΑΤΚΙΑ+ κινήματος.

Στις Η.Π.Α., η σύντομη περίοδος στην αρχή του μεσοπολέμου, επηρεασμένη και από τα κινήματα της Ευρώπης, με μεγαλύτερες ελευθερίες στον έρωτα και την έκφραση της σεξουαλικότητας, ακολουθήθηκε από έναν άκρατο συντηρητισμό που έβαλε και την ομοφυλοφιλία στο στόχαστρο. Μετά τον Β'Π.Π., στις Η.Π.Α. υπήρχαν δυνάμεις που προσπαθούσαν να επιστρέψουν στην προπολεμική κανονικότητα, όπως και να εκδιώξουν τα ριζοσπαστικά κομμάτια της κοινωνίας. Ο πουριτανισμός, ο ψυχρός πόλεμος και ο φόβος της κομμουνιστικής επιρροής καταλήγει σε μία σειρά μαζικών διώξεων που αρχίζει το 1947, με εντολή του τότε πρόεδρου των Η.Π.Α. Τρούμαν για έλεγχο των δημόσιων υπαλλήλων για «πίστη» και «νομιμοφροσύνη». Το 1950, κι ενώ έχει ξεκινήσει ήδη ο πόλεμος στην Κορέα, ο γερουσιαστής Ουίλκινσον Τζο Μακάρθι βγάζει ένα λόγο όπου αναφέρεται σε μία λίστα υπαλλήλων οι οποίοι είναι κομμουνιστές. Από τα τέλη της δεκαετίας του '40 και έως τα τέλη του '50, αρχίζει ένα κυνήγι που περιλαμβάνει μαζικές απαγγελίες κατηγοριών χωρίς στοιχεία που απευθύνεται κυρίως σε κομμουνιστές, συνδικαλιστές και αναρχικούς. Αυτό που δεν είναι ιδιαίτερα γνωστό είναι πως η επιτροπή Μακάρθι δημιούργησε και το λεγόμενο «Διλά Τρόμο» (Lavender Scare), που στράφηκε κατά των ομοφυλόφιλων. Συγκεκριμένα οι ομοφυλόφιλοι χαρακτηρίστηκαν ότι αποτελούν ρίσκο για την ασφάλεια καθώς η «ανωμαλία» αυτών των ανθρώπων τους καθιστά ευάλωτους σε εκβιασμό από τους κομμουνιστές. Μέχρι το 1953 είχαν απολυθεί 452 δημόσιοι υπάλληλοι που κατηγορήθηκαν για ομοφυλοφιλία.

Κατά την δεκαετία του '50 οι ομοφυλόφιλοι παρακολουθούνταν, η αστυνομία έκανε συνεχόμενες επιχειρήσεις σκούπας στα στέκια τους και δημοσιοποιούσε τα στοιχεία τους. Χιλιάδες ήταν αυτοί που υπέστησαν διαπόμπευση, απολύσεις, διωγμούς και εγκλεισμό σε φυλακές ή ψυχιατρεία. Το 1952, ο Αμερικανικός Ψυχιατρικός Σύλλογος κατατάσσει την ομοφυλοφιλία σε ψυχική διαταραχή και στην Νέα Υόρκη, το 1959, γίνεται η μαζική έφοδος της αστυνομίας σε δεκάδες μπαρ, κλείνοντάς τα, καθώς βάση νό-

μου της Κρατικής Αρχής Αλκοόλ (State Liquor Authority), απαγορευόταν η συνεύρεση και κατανάλωση αλκοόλ από ομοφυλόφιλους. Σε αυτά τα πλαίσια, τα λίγα μέρη που μπορούσαν να πάνε λοατκια άτομα ήταν κάποια μπαρ που ανήκαν επί το πλείστον στην μαφία, όπως άλλωστε και το Stonewall. Μπροστά σε αυτήν την καταστολή, με την ομοφυλοφιλία ακόμα παράνομη, και στο άκουσμα της εξέγερσης στην Κούβα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ομοφυλόφιλων, έγινε μία προσπάθεια συσπείρωσης των λοατκια ατόμων σε ομάδες και οργανώσεις, όπως η Mattachine Society και οι Daughters of Bilitis.

**Ο τρόπος που
αντιλαμβάνόταν τον εαυτό
της η κοινότητα
άλλαξε μετά το Stonewall
όπως άλλαξε αντίστοιχα και
ο τρόπος με τον οποίο τους
αντιλαμβάνόταν η κοινωνία.**

Το κομμάτι της λοατκια κοινότητας που ήταν πιο εμφανές στην υπόλοιπη κοινωνία, δηλ. τρανς άτομα, non-binary, cross-dressers, drag-queens και άτομα που δεν αντανάκλουν τα ετεροκανονικά πρότυπα βρισκόταν ακόμα περισσότερο στο στόχαστρο. Τον Μάιο του '59, γίνονται επεισόδια στο μαγαζί Cooper Do-nuts μετά από προσπάθεια αστυνομικών να συλλάβουν δύο drag-queens, δύο εργαζόμενους στο σεξ και έναν ομοφυλόφιλο, επειδή η εμφάνισή τους δεν ταίριαζε με αυτή στην ταυτότητά τους. Η γενικευμένη αντίδραση που ακολούθησε κατέληξε στους αστυνομικούς να φεύγουν κυνηγημένοι, χωρίς τους συνεληφθέντες και ο κόσμος να συσπειρωθεί εκ νέου στον δρόμο σε μία νύχτα οδομαχιών με την αστυνομία. Παρόμοιως, η απόπειρα σύλληψης τρανς ατόμων και drag queens στο Σαν Φρανσίσκο το 1966, στην Compton's Cafeteria και η αντίδραση που ακολούθησε, θεωρείται σημείο καμπής για την κινητοποίηση των τρανς ατόμων.

Στην Νέα Υόρκη, η μαφία επένδυσε πολλά χρήματα για να μετατρέψει το Stonewall σε μπαρ για ομοφυλόφιλους. Αποτελούσε το μοναδικό μέρος όπου επιτρεπόταν ο χορός, και έτσι μαζεύε πολύ κόσμο από τις περιοχές του Μανχάταν και του Χάρλεμ. Στη σύνθεσή του ο κόσμος, ήταν από όλο το λοατκια φάσμα και από όλες τις φυλές,

κάτι που έκανε το μέρος ακόμα πιο δημοφιλές. Λειτουργούσε με πόρτα και σε περίπτωση που υπήρχε ένδειξη για ασφαλίτες, έπεφτε σήμα με άσπρα φώτα για να σταματήσει ο κόσμος να πίνει και να αγγίζεται. Σε περιπτώσεις εφόδου, ο κόσμος στήνεται στον τοίχο. Τα τρανς, τα drag άτομα και αυτά χωρίς ταυτότητα συλλαμβάνονταν, ενώ οι υπόλοιποι μπορούσαν να αποχωρήσουν. Οι γυναίκες έπρεπε να φοράνε τουλάχιστον τρία «γυναικεία» ρούχα, για να μην συλληφθούν. Οι ιδιοκτήτες συλλαμβάνονταν επίσης συνήθως.

Την 28ης Ιουνίου, η αστυνομία πραγματοποιεί έφοδο στο Stonewall Inn και μεταφέρει τους συλληφθέντες έξω, προς τις σταθμευμένες κλούβες. Ο κόσμος που αφέθηκε όμως, παρέμεινε αυτή τη φορά εκεί, και σύντομα άρχισε να μαζεύεται κι άλλος. Το πλήθος, συγκεντρωμένο έξω από το bar, εκσφενδονίζει μπουκάλια, πέτρες και άλλα αντικείμενα, ενώ αυξάνεται κι άλλο σε αριθμό. Όταν καταφθάνουν ενισχύσεις της αστυνομίας, οι συγκρούσεις γενικεύονται. Οι εξεγερμένοι στήνουν οδοφράγματα στους δρόμους και διαφεύγουν από τα μικρά στενά του Greenwich. Οι οδομαχίες κρατάνε μέχρι το πρωί με περίπου 1000 άτομα και συνεχίζονται και το δεύτερο βράδυ. Οι εφημερίδες την επόμενη μέρα βγάζουν ομοφοβικά δημοσιεύματα που ξεσηκώνουν ακόμα περισσότερο κόσμο που βγαίνει στους δρόμους. Οι οργανώσεις μοίραζαν κείμενα και φυλλάδια και καλούσαν σε αντίσταση στην αφόρητη ομοφοβική καταπίεση. Οι συγκεντρωμένοι ήταν πάνω από 2000 όταν η αστυνομία κατέφθασε το απόγευμα της τρίτης μέρας και οι συγκρούσεις γενικεύτηκαν ξανά. Στην είσοδο του Stonewall είχαν στηθεί οδοφράγματα και ακουγόταν το σύνθημα "Christopher Street belongs to the queens!".

Ο τρόπος που αντιλαμβάνόταν τον εαυτό της η κοινότητα άλλαξε μετά το Stonewall όπως άλλαξε αντίστοιχα και ο τρόπος με τον οποίο τους αντιλαμβάνόταν η κοινωνία. Τα γεγονότα αυτά έλαβαν μέρος υπό το φως μίας εποχής που έφερε τα χαρακτηριστικά κοινωνικών αναταραχών και αναδυόμενων κινήματων όπως για τα δικαιώματα των μαύρων, το αντιπολεμικό κίνημα, το δεύτερο κύμα φεμινισμού και τον Μάη του '68. Η παρακαταθήκη που άφησε δε, ήταν κομβικής σημασίας όσο αναφορά το σμίξιμο της κοινότητας στους δρόμους της εξέγερσης, δίνοντας τα εργαλεία και την συσπείρωση από τα κάτω για τους αγώνες που θα δοθούν τις επόμενες δεκαετίες και έως το σήμερα.

ασκός του Αιόλου

Άγραφα ⚡

Κάθε κορυφή της οροσειράς αντιστοιχεί σε μια ανεμογεννήτρια. Το σχέδιο του περιφερειακού χωροταξικού περιλαμβάνει ένα μέγα βιομηχανικό αιολικό πάρκο με 650 ανεμογεννήτριες ύψους 150μ. και εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος από το όμιλο ΕΛ.ΤΕΧ. ΑΝΕΜΟΣ. Οι άδειες για τις πρώτες 40 έχουν ήδη δοθεί ξεκινώντας από την πεδιάδα της Νιάλας και του Βοϊδολίβαδου, περιοχή της NATURA 2000. Μόνο που οι κάτοικοι αντιστέκονται και έχουν ήδη μπει εμπόδιο στην εκκίνηση των έργων, ενώ το Δίκτυο για την Προστασία των Αγράφων και την Κίνηση Πολιτών για την Προστασία του Ευρυτανικού Περιβάλλοντος έχουν προσφύγει στο ΣΤΕ, με όχημα την ελλιπή έρευνα αποκατάστασης.

Ρέθυμνο ⚡

Η ιστορικότητα των αγώνων ενάντια στις Βιομηχανικές Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας (ΒΑΠΕ) δεν αφορά ένα κοντινό παρελθόν, αλλά έχει ζωή και στο τώρα μέσα από το δίκτυο των ανθρώπων που αγωνίζονται.

Η περιοχή του Αγίου Βασιλείου (κεντρικά του νομού) πρωταγωνιστεί αυτό το διάστημα, με το βουνό Κουρούπα να θέλουν να το γεμίσουν με "σβούρους" και την πλειονότητα των κατοίκων των γύρω χωριών να αντιστέκονται με όποιο τρόπο μπορούν. Στις 2 Φλεβάρη, προσπάθησαν να πλησιάσουν την περιοχή μηχανήματα διάνοιξης δρόμου στο βουνό (για να μπορούν αργότερα τα τεράστια μηχανήματα να ανέβουν για να τοποθετήσουν ανεμογεννήτριες), αλλά τα καλά αντανakλαστικά των χωριανών και η στήριξη αλληλέγγυων ανθρώπων απ' την πόλη του Ρεθύμνου τους απέτρεψαν. Τρεις μόλις μέρες μετά, στις 5 Φλεβάρη, θέλησαν να προσπαθήσουν να μετακινήσουν προς την περιοχή τις 3 ανεμογεννήτριες που φυλάσσονται στην Σούδα Χανίων αφού δεν μπορούν να τις τοποθετήσουν εδώ και καιρό. Έφτασαν μέχρι την επαρχιακή οδό Ρεθύμνου-Αγίας Γαλήνης με συνοδεία 4 αστυνομικών οχημάτων οπκε, αλλά ενημερώθηκαν για το μπλόκο που είχαν στήσει χωριανοί μαζί με το Συντονιστικό Ρεθύμνου κατά των ΒΑΠΕ και στάθμευσαν αρκετά παρακάτω. Έμειναν μέχρι το μεσημέρι εκεί αλλά το ίδιο και ο κόσμος στο μπλόκο κρατώντας πανό και ενημερώνοντας τον περαστικό κόσμο, και έτσι αποφάσισαν να φύγουν πάλι προς Χανιά με τον αγωνιζόμενο κόσμο να το πληροφορείται και να τους ακολουθεί κομβόι μέχρι εκεί.

Στην Ήπειρο ⚡

Έχει ξεκινήσει η αποψίλωση δασικών εκτάσεων στην περιοχή της Ζίτσας και στην περιοχή των Φιλιατών της Θεσπρωτίας καθώς και οι ερευνητικές γεωτρήσεις στον Δήμο Ζίτσας. Στις περιοχές εργασιών δεν τηρούνται ούτε οι βασικές προδιαγραφές ασφαλείας. Σε διαμαρτυρία που κατέστηκε, η εταιρία δεν δίστασε να καλέσει security αλλά και τις αστυνομικές δυνάμεις για να τραμπουκίσουν τον κόσμο που συγκεντρώθηκε ενάντια στην εξόρυξη πετρελαίου. Στο ίδιο πλαίσιο και η περιφερειακή αρχή της Ηπείρου, έχει υιοθετήσει πλήρως το λόγο των εταιρειών αλλά και τις εκφοβιστικές και παραπλανητικές πρακτικές τους.

Την Πέμπτη 21.2.2019, συλλογικότητες απ' όλη την Ελλάδα ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων πραγματοποίησαν πορεία στη Βουλή

Μάχη για ενεργειακή επάρκεια

Κυβέρνηση και μεγάλοι ενεργειακοί όμιλοι, έχουν συμφωνήσει στην υλοποίηση ενός φαραωνικού σχεδίου εξόρυξης υδρογονανθράκων, πετρελαίου και φυσικού αερίου, στην Ελλάδα. Με την ματαιοδοξία πως "πέρα από κόμβος μεταφοράς ενέργειας, θα γίνει χώρα παραγωγός, αξιοποιώντας τη γεωγραφική θέση και τον πλούτο του υπεδάφους" ο ενεργειακός σχεδιασμός εμφανίζεται ως υπόθεση εθνικού συμφέροντος. Η προγραμματιζόμενη εκμετάλλευση βιομηχανικής κλίμακας η οποία μέχρι στιγμής κανονίζεται πίσω από κλειστές πόρτες, είναι δεδομένο πως θα αφήσει πίσω καμμένη γη, και θάλασσα, αφού πάγια τακτική των επιχειρήσεων αποτελεί η παρουσίαση περιβαλλοντικών μελετών οι οποίες αποπροσανατολίζουν από την καταστροφή που οι ίδιες πρόκειται να συντελέσουν, υποσχόμενες ανάπτυξη και αποκατάσταση. ενκαταλείποντας σε

Contract area	Companies	Area [km ²]
Ionian	Energean Oil & Gas, Petros Petroleum and Schlumberger (since March 2017: Repsol)	4,187
Ionian Sea	Total E&P Greece BV, Edison International S.p.A. - Hellenic Petroleum Group	
W. Patraikos Gulf	Edison, Petrocelis, Hellenic Petroleum	1,892
SW Crete	Total, ExxonMobil, Hellenic Petroleum	19,968 (SW) 20,058 (W)
Katakolo	Energean Oil & Gas, Trajan Resources and Schlumberger	545
Arta-Preveza	Hellenic Petroleum	4,762
Aetolacarnania	Repsol, Energean	4,360

αρκετές περιπτώσεις το έργο πολλά χρόνια πριν την λήξη του συμβολαίου όταν αυτό δεν είναι πια επαρκώς κερδοφόρο. Κουτί έρχεται και η στρατιωτικοποίηση των περιοχών για τον πλήρη έλεγχο τους. Εάν δεν υπάρξει αντίσταση, θα είναι η εκτεταμένη επέλαση της ανάπτυξης πάνω στους κοινωνικούς αγώνες.

Τα κοιτάσματα στην Κύπρο, αλλά και τα κοιτάσματα που βρέθηκαν νοτιοδυτικά της Κρήτης, τα οποία εκχωρούνται μεταξύ άλλων στην εταιρεία Exxon Mobile, έχουν διευκολύνει τη συζήτηση για την ελληνική ΑΟΖ και χρησιμοποιούνται για να εντείνουν την εθνική προπαγάνδα και την κρατική επιθετικότητα. Η Κρήτη τίθεται ως ο πυλώνας τροφοδότησης για την περιοχή της ΝΑ Μεσογείου για τα διακρατικά νταλαβέρια αλλά και ως μπαταρία για την υπόλοιπη Ελλάδα.

✍️ γκρίνο

Σκέψεις με αφορμή την υπογραφή της σύμβασης για το αεροδρόμιο στο Καστέλι του Ηρακλείου Κρήτης

Υπεγράφη την Πέμπτη 21 Φλεβάρη η σύμβαση της επενδυτικής κοινοπραξίας «Διεθνής Αερολιμένας Ηρακλείου Κρήτης Ανώνυμη Εταιρεία Παραχώρησης» για την κατασκευή του νέου αεροδρομίου στο Καστέλι του Ηρακλείου. Στην κοινοπραξία αυτή συμμετέχουν ο ελληνικός όμιλος ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ σε συνεργασία με τον ινδικό όμιλο GMR Airports Limited.

Μετά την κύρωση της σύμβασης από την ελληνική βουλή, η ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ ανακοίνωσε ότι θα προχωρήσει στην έκδοση ομολογιακού δανείου ύψους 161 εκατ. ευρώ, για να καλύψει τη χρηματοδότηση του έργου. Την έκδοση του δανείου θα αναλάβει αποκλειστικά η Εθνική τράπεζα.

Ο Βασίλης Καραμούζης, «βοηθός γενικός διευθυντής εταιρικής και επενδυτικής τραπεζικής» στην Εθνική, ανέφερε σε σχετική δήλωσή του, ότι «η αποκλειστική ανάληψη από την Εθνική της χρηματοδότησης της συμμετοχής του ομίλου ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ στο έργο του νέου αεροδρομίου Ηρακλείου Κρήτης, αποτελεί επιστέγασμα της στοχευμένης εταιρικής στρατηγικής της τράπεζάς μας να πρωταγωνιστεί στη χρηματοοικονομική υποστήριξη νευραλγικών έργων υποδομής της χώρας».

Ένας υψηλόβαθμος τραπεζίτης λοιπόν, ανέλαβε αυτή τη φορά να παπαγαλίσει την εθνική αφήγηση της ανάπτυξης, διαγράφοντας μέσα σε λίγες μόνο λέξεις τα κινήματα που αντιστέκονται στην κατασκευή του αεροδρομίου, τους ντόπιους και τις ντόπιες, και τον αγροτικό πληθυσμό που δεν έχει συμφέρον από τη λεηλασία του περιβάλ-

λοντος στο Καστέλι και τα γύρω χωριά.

Τα «νευραλγικά έργα υποδομής της χώρας» προφανώς δεν μας χωράνε όλες. Βλέπουμε λοιπόν, πως, μέσα σε μόλις μία πρόταση, η κερδοφορία των μεγαλοεργολάβων και των τραπεζών εμφανίζεται να είναι όφελος ολόκληρου του πληθυσμού της χώρας, σε ένα πραγματικά παρανοϊκό κρεσέντο τεχνοκρατικής κερδοσκοπίας. Για όλους τους «κακοπροαίρετους» που βλέπουν γύρω από το σχεδιαζόμενο αεροδρόμιο ανάπτυξη -κυρίως τουριστική αλλά όχι μόνο- η απάντηση είναι απλή και θα πρέπει να την αντλήσουμε από την καθημερινότητα των τελευταίων ετών. Οι γειτονιές που ζούμε (ή ζούσαμε), τα μέρη που άλλοτε περπατάγαμε, χαλαρώναμε, ερωτευόμασταν, κατακλύζονται πλέον από επιχειρήσεις, τραπεζοκαθίσματα, ατμολιμνίσματα κλπ. Οι πόλεις μας «αποικιοποιούνται από το κεφάλαιο», με ρυθμούς μάλιστα πολύ ταχύτερους από την προηγούμενη δεκαετία. Την ανάπτυξη τη βλέπουμε και τη βιώνουμε παντού γύρω μας, αλλά όχι όπως την προβάλλουν τα ΜΜΕ, οι τράπεζες και όλα τα κοράκια που θα πέθαιναν για την παραμικρή αύξηση των κερδών τους. Ανάπτυξη που έρχεται πακέτο με την «έξοδο από τα μνημόνια», τη νομιμοποίηση δηλαδή στην κοινωνική βάση όλων των μέτρων που έχουν υποτιμήσει συνολικά τη ζωή μας τα τελευταία χρόνια σημαίνει κέρδη για τα αφεντικά, χειρότερες συνθήκες ζωής και εργασίας για εμάς που δεν είμαστε -και όχι τυχαία- αφεντικά. Σε αυτή την ιστορία δεν θα έπρεπε να μας παραπλανούν ή να μας παρηγορούν ούτε τα παχυλά tips των τουριστών, ούτε οι επερχόμενες θέσεις εργασίας.

Και κάτι τελευταίο: Το ζήτημα στο Καστέλι, όπως και ένα σωρό άλλα ζητήματα που συνεχώς ανοίγονται, δεν ανάγονται αποκλειστικά στο οικονομικό επίπεδο. Γιατί έτσι θα ήταν απλά και τα πράγματα: «Οι πλούσιοι απ' τη μία, οι φτωχοί από την άλλη». Ακούγεται τετριμμένο, ίσως και λιγάκι μελό, αλλά είναι κομβικό το να παραμένουμε άνθρωποι. Ειδικά στις μέρες που ζούμε, που το όνειρο της οικονομικής ανέλιξης (άρα και κοινωνικής;) αποτελεί την κινητήρια δύναμη για την πλειοψηφία του κόσμου, η άρνηση πως αυτή η πραγματικότητα είναι η μόνη ρεαλιστική οπτική, η αντίσταση στην επέλαση του καπιταλισμού, και σε ιδεολογικό επίπεδο, και το χτίσιμο των όποιων αναχωμάτων δεν είναι μικρή υπόθεση. Είναι το πρώτο βήμα για να ξανακάνουμε κάποια στιγμή τα πράγματα απλά και να προτάξουμε πως θα είμαστε «Η με τα κέρδη σας, ή με τη ζωή μας»...

* Όλες οι πληροφορίες του άρθρου δανεισμένες από το σίχαμα «Καθημερινή»: <https://tinyurl.com/y6cw5b8n>

❖ Ιχθυοκαλλιέργειες – Μια βαριά βιομηχανία κρυμμένη σε θολά νερά

Εδώ και δεκαετίες, περιβαλλοντικές ομάδες, οικολόγοι, επιστήμονες και ψαράδες προειδοποιούν για τους κινδύνους της υπεραλίευσης από τις μηχανότρατες και την αλιεία βιομηχανικής κλίμακας. Οι συνέπειες είναι ορατές: Οι ωκεανοί αδειάζουν από ζωή, και γεμίζουν με σκουπίδια, μικροπλαστικά και αόρατες επικίνδυνες χημικές ουσίες, που τις συναντάμε στη θάλασσα, στις ακτές, ακόμα και στο πιάτο μας, είτε περιέχει ζώα είτε όχι. Μπροστά σε αυτήν την πραγματικότητα, οι ιχθυοκαλλιέργειες παρουσιάζονται από πολυεθνικές, πράσινους αναπτυξιολόγους και πολιτικούς υπηρέτες -προστάτες του κεφαλαίου ως η εναλλακτική, βιώσιμη, πράσινη λύση που θα απαλλάξει από την πίεση τους ελεύθερους θαλάσσιους πληθυσμούς και θα προσφέρει φτηνή, ασφαλή τροφή όλο το χρόνο.

Πάμε τώρα στην πραγματικότητα. Αυτή τη στιγμή, η ιχθυοκαλλιέργεια αποτελεί την ταχύτερα αναπτυσσόμενη βιομηχανία «τροφίμων» στον κόσμο, έχει εντατικοποιήσει την εκμετάλλευση των ψαριών, και έχει οδηγήσει στην ιδιωτικοποίηση των θαλασσών σε μαζική κλίμακα. Με σχεδόν δύο εκατομμύρια τόνους «παραγωγής» (λαβράκια, τσιπούρες, φαγκριά, κέφαλοι, πέστροφες, γλώσσες, σολομοί) μόνο στην ΕΕ, εταιρικούς τζιρούς δισεκατομμυρίων και κυκλώματα λαθρεμπορίου όπως αυτό του χελιού των 12.500 ευρώ το κιλό που αποκαλύφθηκε πριν από δύο χρόνια, είναι ξεκάθαρο ότι τα λεφτά και τα συμφέροντα είναι πολλά. Στην Ελλάδα της μετακρισιακής ανάπτυξης όπου το 80% εξάγεται, και οι εδώ εγκατεστημένες εταιρίες λέγεται ότι απειλούνται από τις ανταγωνιστικές ιχθυοκαλλιέργειες στην Τουρκία, τα συμφέροντα ίσως να είναι ακόμα περισσότερα. Εταιρείες και ιδρύματα βιοτεχνολογίας, μετά από πολλές προσπάθειες, πέτυχαν πριν από δύο χρόνια την πρώτη έγκριση κυκλοφορίας μεταλλαγμένου σολομού, αρχικά στις αγορές του Καναδά. Πρόκειται για την ίδια στρατηγική ελέγχου της τροφής από πολυεθνικές με το πατεντάρισμα τον σπόρων, ώστε να μην τους ανήκουν μόνο συγκεκριμένοι πληθυσμοί, αλλά ολόκληρα είδη.

Αντίθετα λοιπόν με την εικόνα που προβάλλει το μάρκετινγκ των εταιριών, οι ιχθυοκαλλιέργειες όχι μόνο δεν είναι η «πράσινη» και «βιώσιμη» λύση, αλλά αποτελούν μια βαριά βιομηχανία, αντίστοιχη αυτής της βιομηχανίας κρέατος που περιλαμβάνει την αντικειμενοποίηση, το μαζικό εγκλεισμό, την εκτροφή, και τη σφαγή αγελάδων, πουλερικών, γουρουνιών, προβάτων. Πρόκειται για την πιο μαζική εκμετάλλευση ζώων, στη συγκεκριμένη περίπτωση ψαριών, τα οποία, αντίθετα με βολικά αφελείς αντιλήψεις, μπορούν και αντιλαμβάνονται με ποικίλους τρόπους τα ερεθίσματα γύρω τους, επικοινωνούν μεταξύ τους, συνεργάζονται και αλληλοφροντίζουν. Συμφωνώντας με την κοινή λογική, μελέτες ανατομίας και συμπεριφοράς, δείχνουν ότι τα ψάρια αισθάνονται πόνο, και προφανώς υποφέρουν όταν εγκλωβίζονται και συνωστίζονται μέσα σε δίχτυα, όταν αρρωσταίνουν, και όταν σκοτώνονται από ασφυξία.

Παρόλα αυτά, η εκμετάλλευση, ο βασανισμός και η θανάτωση των ψαριών σπάνια αναφέρονται από τους πολέμιους της ιχθυοκαλλιέργειας. Οι λόγοι συνήθως, εξίσου πραγματικοί, είναι ότι αποτελεί ολοένα και μεγαλύτερο παράγοντα στην καταστροφή των θαλασσών και των παράκτιων οικοσυστημάτων, ό,τι προσθέτει νέες απειλές για την άγρια πανίδα και ταυτόχρονα για την ανθρώπινη υγεία. Ανάλογα με το ποιος κάνει τις μετρήσεις, κάπου μεταξύ 40 και 140 δισεκατομμύρια ψάρια σκοτώνονται παγκόσμια κάθε χρόνο σε ιχθυοκαλλιέργειες, τα περισσότερα από αυτά σαρκοφάγα. Για να τραφούν, υπολογίζεται ότι το 30% των ελεύθερων ψαριών που αλιεύονται παγκοσμίως χρησιμοποιούνται ως επεξεργασμένη τροφή σε μορφή ιχθυάλευρων και ιχθυελαίων, συμβάλλοντας στην αλλοίωση της όποιας οικολογικής ισορροπίας. Στο βυθό, κάτω από τα τεράστια κλουβιά, συσσωρεύονται λόφοι από υπολείμματα τροφών και περιττώματα, που μειώνουν το οξυγόνο στο νερό, απειλώντας τα έγκλειστα ψάρια και τους άλλους οργανισμούς που μοιράζονται το ίδιο οικοσύστημα. Τα ψάρια που καταφέρνουν να δραπέτευσουν αποτελούν με τη σειρά τους σημαντική απειλή για τους ελεύθερους πληθυσμούς, τους ανταγωνίζονται στην τροφή, τους μεταδίδουν ιούς και παράσιτα, ή διασταυρώνονται μαζί τους, αλλοιώνοντας τη γενετική τους ταυτότητα. Οι συνέπειες στο θαλάσσιο περιβάλλον, όπου ο ένας οργανισμός εξαρτάται από τον άλλον, είναι πολύπλοκες και ταξιδεύουν πάρα πολλά χιλιόμετρα.

Όπως σε οποιαδήποτε βιομηχανία μαζικής εκτροφής και εξόντωσης ζώων, για να αυξηθεί η παραγωγή, τα ψάρια συνωστίζονται σε κλουβιά προκαλώντας την αναπόφευκτη μετάδοση θανατηφόρων ασθενειών και παρασίτων. Όχι για λόγους ευζωίας, αλλά καθαρά για να μειωθεί η «φύρα», χρησιμοποιούνται κυριολεκτικά τόννοι από αντιβιοτικά, αντιπαρασιτικά φάρμακα, και τοξικά χρώματα για τα δίχτυα. Αυτές οι επικίνδυνες ουσίες

συνεχίζουν το ταξίδι τους στα νερά και στη γη, ή προστίθενται στο σώμα των ψαριών μαζί με άλλες που έχουν συλλέξει μέσω της τροφής τους (διοξίνες, PCB, βαρέα μέταλλα), φτάνοντας στα ράφια των ιχθυαγορών. Και παρόλο που δεν περιμένουμε καμία αρχή να σταθεί τελικά εμπόδιο στο κέρδος των πολυεθνικών, αναφέρουμε ότι σύμφωνα με τη δειγματοληψία επιθεωρητών περιβάλλοντος, σε δύομισι μόλις χρόνια στα ιχθυοτροφεία της εταιρίας Δίας Ιχθυοκαλλιέργειες στον Πόρο χρησιμοποιήθηκαν «συστηματικά και εκτεταμένα» 77 τόννοι της καρκινογόνου ουσίας φορμόλης. Πρόκειται για μια συνηθισμένη πρακτική, αφού σύμφωνα με καταγγελίες, τόννοι φορμόλης ρίχνονται και στη Σαγιάδα, στο Δέλτα του Καλαμά, στον Αμβρακικό, στο Δέλτα του Αχελώου, στον κόλπο Ληξουρίου, στον Μαλλιακό κόλπο και αλλού.

Όπως σε κάθε βιομηχανία, η παραγωγή και το κέρδος φέρνουν μαζί τους και σημαντικές παράπλευρες απώλειες. Οι ιχθυοκαλλιέργειες ευθύνονται για τον τραυματισμό και τη θανάτωση ζώων που μπλέκονται σε δίχτυα και παγίδες, όπως πουλιά, δελφίνια και φώκιες, που είτε πεθαίνουν παγιδευμένα, είτε σκοτώνονται από τους εργαζόμενους για να μην προκαλέσουν άλλη ζημιά. Εργαζόμενοι, κι αυτοί μικρότερα ψάρια από τα αφεντικά και τις πολυεθνικές, τρώγονται από αυτές με τη μορφή εργατικών ατυχημάτων. Δουλειά σε επικίνδυνες καιρικές συνθήκες και ατομικές βουτιές χωρίς δεύτερο άτομο, έχουν προκαλέσει το θάνατο εργαζομένων στη Χάλκη, στον Αστακό, στη Χίο, στην Εύβοια, με πιο πρόσφατο περιστατικό στη Στρογγύλη. Όλοι αναλώσιμοι στο βωμό του κέρδους.

Οι περιβαλλοντικές και οι υγειονομικές συνέπειες, και συχνά το συμφέρον της ανταγωνιστικής τουριστικής βιομηχανίας έχουν προκαλέσει τις αντιδράσεις κατοίκων στην εγκατάσταση μονάδων ιχθυοκαλλιέργειας στον Πόρο, στο Πόρτο Γερμενό, στη Δεσφίνα, στη Σαλαμίνα, στην Εύβοια, στην Κάλυμνο, στον Αμβρακικό, στην Κέρκυρα, στη Λευκάδα, στο Μύτικα, στον Κάλαμο, στην Κάστο. Στην περίπτωση της Σιθωνίας, μετά από 30 περίπου χρόνια διαμαρτυριών, καταγγελιών και νομικών αντιπαραθέσεων, αυτό που κατάφεραν οι κάτοικοι είναι να μεταφερθούν οι ιχθυοκλωβοί 200 μέτρα μακρύτερα από την αρχική τους θέση. Δεν έχουμε απέναντί μας απλώς μια εταιρεία. Ίσως η πιο ξεκάθαρη ένδειξη του ποιους έχουμε να πολεμήσουμε, είναι η δημοσιοποίηση της συνεργασίας εταιριών ιχθυοκαλλιέργειας, κεφαλαίου, πολιτικών, εκπαιδευτικών, και δικαστικών από τον πρώην εργαζόμενο του Ομίλου Andromeda, που πλέον ανήκει στα κολοσσιαία funds Amerria Capital και Mubadala. Όπως είναι φυσικό, τέτοιες κινήσεις ακολουθούνται από απειλές και προσπάθειες οικονομικής εξόντωσης με σκοπό την παραδειγματική φήμισή τους. Αντίστοιχα, η Andromeda έχει δεχτεί επισκέψεις, πρωί και νύχτα, με ξεμπρόστιασμα, συνθήματα, χρώματα και σπασίματα, σε Αθήνα και Πάτρα.

Όπως σε πολλούς αγώνες που αφορούν περιβάλλον και μη ανθρώπινα ζώα, ΜΚΟ και περιβαλλοντικές ομάδες, επηρεάζοντας και τη γνώμη των κατοίκων, ελπίζουν σε λύσεις «ορθής πρακτικής» και βιώσιμης λειτουργίας, που αφορούν μικρότερες μονάδες, πιο ασφαλείς, όχι εδώ αλλά παραπέρα. Όμως ο καπιταλισμός και η ολοένα μεγαλύτερη συσσώρευση κερδών δεν συμβαδίζουν με το «μικρό», οι κερδοφόρες ιχθυοκαλλιέργειες δεν μπορούν να μην είναι βλαβερές, και το ζήτημα δεν εξαφανίζεται όταν μεταφέρεται αλλού, αφού αφορά την ευρύτερη σχέση μας με τον πλανήτη και τα άλλα έμβια όντα που ζουν σε αυτόν. Σε ένα σύστημα όπου γη, άνθρωποι και άλλα ζώα θεωρούνται αναλώσιμοι πόροι, η αντικειμενοποίηση, η εκμετάλλευση, η εξουσιαστική λογική, η επιβολή αυτού που μπορεί σε όσα θεωρεί κατώτερα, είτε με τη μορφή της άμεσης βίας είτε με τη μορφή της κατανάλωσης, είναι αυτά ακριβώς που εχθρευόμαστε. Αυτή η αντίληψη της πραγματικότητας, μας διαχωρίζει κάθετα από πολιτικάντικα ημίμετρα ηπιότερης εκμετάλλευσης και καταστροφής, και προφανώς μας βάζει απέναντι από συμμαχίες του είδους «ας ενωθούμε όλοι μαζί να προστατέψουμε τις ελληνικές μας θάλασσες από τις ξένες εταιρείες». Κι αυτό γιατί τα περιβαλλοντικά ζητήματα στην πραγματικότητα δεν είναι ποτέ μόνο περιβαλλοντικά, ούτε μονοθεματικά, αλλά μέρος του ευρύτερου αγώνα για την ολική απελευθέρωση όλων τα έμβιων όντων και της γης.

Αλληλεγγύη σε όσους αγωνίζονται ενάντια στη λεηλασία της φύσης.

Μέχρι να είμαστε ολ@ελεύθερο

❖ Μ.

■ Λίγα λόγια σχετικά με τον πρόσφατο αγώνα και την απεργία πείνας του Σπύρου Χριστοδούλου

Ο Σπύρος Χριστοδούλου είναι κρατούμενος στη φυλακή της Λάρισας, εκτίοντας ποινές που υπολείπονταν όταν παραβίασε άδεια από τη φυλακή που βρισκόταν το 2007, περνώντας στην παρανομία. Μετά από 7 χρόνια κυνηγημένος συνελήφθη το 2015. Κατά την τελευταία περίοδο εγκλεισμού του, τα τελευταία 4 χρόνια δηλαδή, έχει έρθει αντιμέτωπος με καινούργιες διώξεις, και με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο αυτή τη φορά σε μια προσπάθεια του κράτους να παρατείνει με νύχια και με δόντια την ομηρία του συντρόφου στα μπουντρούμια της δημοκρατίας. Η δημοκρατία εκδικείται όσους αμφισβητούν την κυριαρχία της με νομοθετήματα, πρόστιμα, μεταρρυθμίσεις και φυσικά με σωφρονισμό. Εκφράζει την εκδικητικότητα της και τιμωρεί με ποικίλα μέσα. Μέσω της 4ης εξουσίας μπορεί να λοιδορεί κοινωνικούς αγωνιστές, της 3ης εξουσίας να τους στερεί την ελευθερία, και πάντα διαθέτει τους ένστολους φρουρούς να επαναφέρουν στην τάξη τους κοινωνικά ανυπάκουους, ακόμα και με σφαίρες.

Στην πορεία της ζωής του ο Σπύρος έχει έρθει αντιμέτωπος με τα περισσότερα εργαλεία επιβολής της νομιμότητας και του κοινωνικού ελέγχου στα σώματά μας. Αυτό δεν έχει να κάνει με κάποια θυματοποίηση, αλλά με την ουσία του status quo που βιώνουμε όλοι, και που λέει ότι «η δημοκρατία δεν έχει αδιέξοδα». Η εξουσιαστική αυτή επιλογή ψάχνει να επιβεβαιωθεί σε αντιστοιχία με την αμφισβήτηση που δέχεται. Ο Σπύρος λοιπόν γνώρισε από μικρή ηλικία την στέρηση της ελευθερίας. Έχει εκτίσει πάνω από 18 χρόνια σε όλων των τύπων τα καταστήματα κράτησης (πειθαρχικές, δικαστικές φυλακές κτλ.), έχει κυνηγηθεί από τους μπάτσους ανελέητα στην προσπάθειά του να παραμείνει ελεύθερος, και έχει δεχθεί 8 σφαίρες πισωπλάτα στα διόδια των Αφιδνών, γιατί αρνήθηκε να παραδοθεί στους διώκτες του.

Η κοινή γνώμη τον έχει μάθει μέσα από τον καθεστωτικό τύπο και τις διαρροές των μπάτσων, ως επικίνδυνο εγκληματία, ληστή τραπεζών, συνεργό του Β. Παλαιοκώστα, και πιο πρόσφατα ως χρηματοδότη και μέλος της Ε.Ο. Επαναστατικός Αγώνας. Αυτό είναι το κοινωνικό προφίλ που χτίζουν δεκαετίες εις βάρος του Σ. Χριστοδούλου οι διωκτικές αρχές. Παράλληλα, με το επικοινωνιακό κομμάτι που προτρέπει την κοινωνία να καταδίδει, να φοβάται και να καταδικάζει διαδρομές ζωής και επιλογές αγώνα (όπως είναι η φυγοδικία και η απαλλοτρίωση τράπεζας) συντελείται στην περίπτωση του, τα τελευταία -σχεδόν- 30 χρόνια, η νομική αντιπαράθεση του κράτους μαζί του κάθε φορά ανάλογα τη θέση μάχης που έχει ο ίδιος. Ένταλμα-καταδίωξη- σύλληψη, καταδίκη-φυλάκιση-πειθαρχικά-μεταγωγές, νέες διώξεις-βαρύτερα κατηγορητήρια-συρραφή υποθέσεων-αντιτρομοκρατική νομοθεσία είναι διάφορα από τα νομικά μέσα που χρησιμοποιούν το δημοκρατικό κράτος και το κεφάλαιο ενάντια σε όποιον αμφισβητεί την κυριαρχία τους. Μέσα από τέτοιες φόρμουλες η δημοκρατία, με τους πάμπολλους μηχανισμούς της, μπορεί να αυτοεπιβεβαιώνει τον ρόλο του ρυθμιστή της κοινωνικής δικαιοσύνης. Ταυτόχρονα, προσπαθεί να παραδειγματίσει όσους και όσες επεξεργάζονται την ιδέα να αμφισβητήσουν το μονοπώλιο της κρατικής βίας, και να ζήσουν τη ζωή τους ορίζοντας οι ίδιοι το κοινωνικά δίκαιο. Οι αναρχικοί στη σκέψη και στην πράξη πορεύονται έχοντας αυτόν τον απελευθερωτικό ορίζοντα και σε μια τέτοια διαδρομή συναντώνται οι ανυπότακτοι, οι παραβατικοί, οι εξεγερμένοι, οι αρνητές εργασίας, οι παράνομοι. Μπλέκονται τα μονοπάτια και οι «ταυτότητες» που έχουν κάθε φορά. Όπως άλλωστε αλλάζουν και οι προσδιορισμοί που δίνει ιστορικά η έννομη τάξη στους αμφισβητιές της: Αντικοινωνικοί, κακοποιοί, άνομοι, μπαχαλάκηδες, εσωτερικός εχθρός, και φυσικά η ίδια η λέξη «αναρχία» προσδιόριζε και εν μέρη προσδιορίζει το πολιτικό κενό και την κοινωνική αποσταθεροποίηση πά-

ντα με τον χρωματισμό που δίνει ο ισχυρός. Στη διαδρομή ελευθερίας λοιπόν που βαδίζει ο καθένας και η καθεμία από το δικό του μετερίζι, μέσα από νοητές και φυσικές συναντήσεις, γίνονται εκατέρωθεν ζυμώσεις, ενίοτε υπάρχει αλληλοβοήθεια και συνωμοτικότητα, και σε κάποιες περιπτώσεις αναπτύσσεται η αμφίδρομη σχέση της αλληλεγγύης.

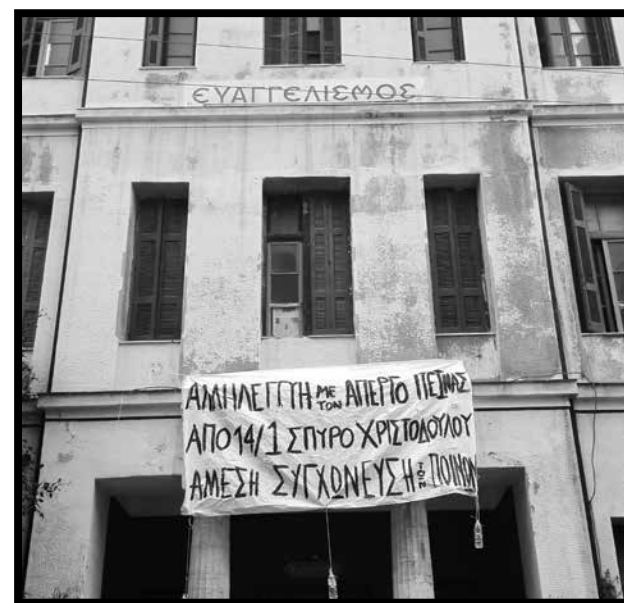
Στην διαδρομή του ο Σπύρος μέσα και έξω από τη φυλακή ήρθε σε επαφή και με αναρχικούς. Συγκρατούμενοι, συγκατηγορούμενοι και αλληλέγγυοι αναρχικοί στην αξιοπρεπή του στάση έχουν προσφέρει ερεθίσματα για τη συνέχιση και τη θωράκιση των αγώνων που έδωσε και δίνει. Η μεγαλύτερη πλειοψηφία του αναρχικού χώρου τον έμαθε μέσα από τον πιο πρόσφατο αγώνα που διεξήχθη από τα μέσα Γενάρη, βάζοντας ανάχωμα το σώμα του διεκδικώντας να σταματήσει η ποινική εξόντωση του.

Για την ακρίβεια το αίτημα της απεργίας πείνας που κράτησε 48 μέρες (μέρα που ο σύντροφος εισήχθη στο πανεπιστημιακό νοσοκομείο της Λάρισας, και έπειτα για τρεις μέρες είχε αποκλειστεί κάθε επικοινωνία με δικηγόρους και αλληλέγγυους) ήταν ο καθορισμός συνολικής ποινής μέσω της συγχώνευσης των ποινών του. Αυτή η διαδικασία αφορά δικαιωματικά όλους τους κρατούμενους στις ελληνικές φυλακές. Πρόκειται για ένα διεκπεραιωτικό ζήτημα που πολλές φορές εκτελείται ακόμα και αυτεπάγγελτα από τη δικαιοσύνη.

Η πρώτη αίτηση του Σπύρου να ασκήσει αυτό του το δικαίωμα ως κρατούμενος, να κάνει ρύθμιση των ποινών του, προκάλεσε την εμπλοκή στην υπόθεσή του μιας κλίκας εφετών που δραστηριοποιείται μέσα στο εφετείο Αθηνών, και πρωταγωνιστεί σε μεθοδεύσεις κατά αναρχικών.

Επικεφαλής αυτής της δικαστικής μαφίας φαίνεται να είναι ο εισαγγελέας εφετών Περικλής Δράκος, γνώριμος στον αναρχικό χώρο για την εμπλοκή του στην δίωξη του αναρχικού-κομμουνιστή Τ. Θεοφίλου, ασκώντας έφεση από την πλευρά της έδρας στην πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση εις βάρος του συντρόφου, ελπίζοντας έτσι σε βαρύτερη ποινή σε 2° βαθμό. Επίσης, στις πάμπολλες διώξεις εις βάρος της συντρόφισσας Πόλας Ρούπα, μέλος της Ε.Ο. Επαναστατικός Αγώνας, είναι ο εισαγγελέας που πρότεινε ισόβια για την έκρηξη στην τράπεζα της Ελλάδος. Τον συναντάμε ακόμα και στην έρευνα για την «αυτοκτονία» του αναρχικού Χριστόφορου Μαρίνου το '96, ως αντεισαγγελέας πλημμελειοδικών Πειραιώς, τότε που έχτιζε το προφίλ του διώκτη αγωνιστών. Στην περίπτωση του Σ. Χριστοδούλου, ο τρόπος που κινήθηκε ο εν λόγω δικαστικός λειτουργός ήταν να στείλει παράτυπα την αίτησή του στην εισαγγελία Ευβοίας, επικαλούμενος αναρμοδιότητα, και προτείνοντας την έκτιση των υπολειπόμενων ποινών αθροιστικά.

Μετά τη μεθόδευση του εισαγγελέα Δράκου τον Δεκέμβρη του '18, ο σύντροφος αποφάσισε να προβεί σε απεργία πείνας από τις 14/1/19, βλέποντας καθαρά ότι η επίθεση που συντελείται εις βάρος του με όλα τα νομικά και φαινομενικά νομότυπα προσχήματα αποσκοπεί στο να απομακρύνει ακόμα περισσότερο την προοπτική απελευθέρωσής του. Μέσω της απεργίας πείνας και των κινήσεων αλληλεγγύης που έγιναν σε πολλές πόλεις της χώρας η δικαστική μαφία αναδιπλώθηκε, κερδίζοντας όμως παράλληλα χρόνο εις βάρος της υγείας του συντρόφου. Ακολούθησαν ως φυσικοί εκφραστές της κυριαρχίας οι εισαγγελείς εφετών Τζώνης, Βλάχου, Δεληστάθη, δηλώνοντας με τη σειρά τους άλλοτε αναρμόδιοι και άλλοτε αρμόδιοι ανάλογα με τη συνθήκη που εξυπηρετούσε κάθε φορά την καταστολή για να καταλήξει αυτή η δημοκρατική διαδικασία στα χέρια της εφέτη Αθηνών, Τσάμη, που έπειτα από 48 μέρες απεργίας πείνας απέρριψε την αίτηση συγχώνευσης των ποινών του συντρόφου. Όσο γράφεται το άρθρο περιμένουμε να καθαρογραφτεί το σκεπτικό της απόρριψης, κάτι που έχει

αργήσει ήδη, δείχνοντας έτσι την αμηχανία της δικαστικής εξουσίας να αιτιολογήσει τις αποφάσεις της.

Εμείς από τη μεριά μας, ως κομμάτι του αγώνα που έδωσε ο Σπύρος, αγώνα ενάντια στο καθεστώς εξαίρεσης και τη στοχοποίηση που δέχονται αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας, θεωρούμε ότι ο μόνος αγώνας που χάθηκε είναι αυτός που δεν δόθηκε ποτέ. Στην προκείμενη καταφέραμε οι μεθοδεύσεις των δικαστών να βγουν στην επιφάνεια, και να μπει ένα ανάχωμα στη θεωρητικά τόσο εύκολη, κατά τη γνώμη τους, καταστολή των ζώων μας. Αν λάβουμε υπόψη μας την άνεση, με την οποία η αποστολή υπηρεσιακών εγγράφων μπορεί να στερήσει σε κρατούμενους χρόνο βιωμένο μέσα στη φυλακή ή να επιφέρει μια αόριστη παράταση αυτού, τότε έχουμε κερδίσει έδαφος εις βάρος της κυριαρχίας μετά από τους τελευταίους δύο μήνες. Ακόμα πιο σημαντικό είναι το κοινό πεδίο τοποθέτησης και δράσης που δημιουργήθηκε με αφορμή αυτό τον αγώνα. Κείμενα αλληλεγγύης από έγκλειστους συντρόφους, συμμετοχή του ίδιου του απεργού σε συνελεύσεις ανά τη χώρα με τηλεφωνική επικοινωνία, ήταν προωθητικά για μεγαλύτερη εγγύτητα των «εντός με τους εκτός των τειχών». Αναλήψεις ευθύνης, δράσεις αντί-πληροφόρησης και κείμενα αλληλεγγύης από άτομα και συλλογικότητες με αρκετά διαφορετική στοχοθεσία και ανάλυση, άφησαν μια παρακαταθήκη που καλό θα ήταν να αναλυθεί συλλογικά.

Αναφορικά με τις κινήσεις αλληλεγγύης που έγιναν στον κρατούμενο απεργό πείνας καθ' όλη την διάρκεια των 48 ημερών, δεν είναι εδώ ο χώρος να αναφερθούν εκτενώς, ειδικά όταν δεν πρόκειται για μια καθαρή αποδελτίωση, αλλά υπάρχει η διάθεση για ανάλυση, κριτική και εξαγωγή συμπερασμάτων. Σίγουρα δημιουργήθηκαν γεγονότα και σχέσεις με πολλαπλά οφέλη για τους επόμενους αγώνες, και παρατηρήθηκαν ελλείψεις αναφορικά με παλαιότερους. Αξίζει να αναφερθεί ότι οι αλληλέγγυοι κινήθηκαν πολύμορφα, όπως ταιριάζει στην αναρχική αλληλεγγύη, σε μια ισότιμη και αμφίδρομη σχέση όλων των εμπλεκόμενων, και ακόμα με αποκεντρωμένα χαρακτηριστικά. Είδαμε αυτό που λέμε περιφέρεια του ελλαδικού χώρου να βγάζει λόγο και δράσεις με πρωτοβουλίες και συνελεύσεις, δίνοντας ώθηση στη μη-ιεραρχική και συγκεντρωτική οργάνωση των προταγμάτων μας.

Με άλλα λόγια ή μέσα από τα λόγια του συντρόφου:

«Στο τέλος εμείς θα κερδίσουμε, όλοι μαζί. Ονειρεύομαι ένα αύριο όμορφο, ένα αύριο που εμείς θα επιλέγουμε τους λυσσαλέους χειρισμούς μας, και θα πολεμάμε τον εχθρό με όποιο μέσο διαθέτουμε και διαλέγουμε. Ζήτω η Αναρχία».

Κόβονται ξανά οι άδειες του Δημήτρη Κουφοντίνα

Τον Φλεβάρη του 2019, κόβονται ξανά οι άδειες του Δημήτρη Κουφοντίνα, μέλους της επαναστατικής οργάνωσης 17 Νοέμβρη. Ουσιαστικά βλέπουμε να εφαρμόζεται ξανά το εισαγγελικό βέτο, ένα μέτρο που στερεί και θα συνεχίζει να στερεί δικαιώματα κρατουμένων λόγω της υπερεξουσίας που παρέχει σε κάθε λογής εισαγγελέα. Το βέτο, οδήγησε την υπόθεση σε συμβούλιο εκτός φυλακής, που με τη σειρά του απέρριψε και αυτό, οριστικά, την αίτηση για άδεια του πολιτικού κρατούμενου.

Είναι ακόμη μία κίνηση επιβολής απέναντι στον συνεπή αγωνιστή Δημήτρη Κουφοντίνα, καθώς ουσιαστικά του ζητείται η δήλωση μετάνοιας και η παραίτηση από τον ίδιο τον αγώνα με αντάλλαγμα τις τακτικές άδειες, τις οποίες δικαιούται.

Ξεκίνησε η δίκη των 9 Τούρκων αγωνιστών

Στις 28/11/2018 συλλαμβάνονται σε διάφορα σπίτια 8 αγωνιστές και 1 αγωνίστρια από την Τουρκία. Η σύλληψη τους γίνεται πριν την επίσκεψη του Ρετζίπ Ερντογάν στην Αθήνα και συνδέεται άμεσα με πιθανό χτύπημα στον ίδιο τον πρόεδρο της Τουρκίας και στήνεται πολεμικό σκηνικό.

Οι 9 κατηγορούνται για συμμετοχή στο DHKP-C (Επαναστατικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο-Κόμμα). Τα δύο γεγονότα δεν είναι ασύνδετα. Η σύλληψη των αγωνιστών σε ελληνικό έδαφος πριν την επίσκεψη του Τούρκου προέδρου δίνουν στο γειτονικό κράτος τα διεπιστευτήρια του κοινού εχθρού και συμβάλουν στις καλύτερες διακρατικές σχέσεις.

Τελειώνει το εφετείο του Επαναστατικού Αγώνα σε σχέση με την έκρηξη στην Τράπεζα της Ελλάδος

Στην τελική ευθεία έχει μπει το εφετείο για την επίθεση από το Κομάντο Λάμπρος Φούντας του Επαναστατικού Αγώνα στην Τράπεζα της Ελλάδος και τότε μόνιμη έδρα του μόνιμου αντιπροσώπου του ΔΝΤ στην Ελλάδα. Πρόκειται για μία σημαντική δίκη, καθώς έχει το ειδικό βάρος της ισόβιας κάθειρξης στους Νίκο Μαζιώτη και Πόλα Ρούπα (μέλη του ΕΑ) για έκρηξη στο «κοινοφελές ίδρυμα» της τράπεζας. Άραγε πόση κοινή οφέλεια έχει δει κανείς από την τράπεζα της Ελλάδος;

Στο ίδιο εφετείο βρίσκονται κατηγορούμενοι, ο αναρχικός Αντώνης Σταμπούλος και ο Γιώργος Πετρακάκος.

Αποδράσεις από τα κελιά

Την πρωτοχρονιά του 2019 δύο κρατούμενοι απέδρασαν από τις φυλακές Κορυδαλλού και έγιναν αντιληπτοί μόνο την επόμενη μέρα στην πρωινή καταμάτρηση. Την 11/01/2019 απέδρασαν έξι κρατούμενοι (πέντε ξέφυγαν, ενώ ένας συνελλήφθη λίγο μετά) από τα κολαστήρια του Μεταγωγών στην Πέτρου Ράλλη.

Δεν υπάρχουν πολλά να γραφτούν για αυτούς και αυτές που αποφασίζουν να αποτινάξουν τα δεσμά τους και να τρέξουν προς την ελευθερία τους, με όσες δυσκολίες και αν αντιμετωπίζουν στο να το κάνουν ή αν θα ξανά φυλακιστούν πιο μετά. Αρκεί η ανάγκη τους για ελευθερία.

Αν και κάποιοι δεν κατάφεραν να παραμείνουν ελεύθεροι δεν έχουμε παρά να ευχθούμε τύχη στους δραπετές και δύναμη σε όλους τους καταπιεσμένους.

Σχετικά με τις διώξεις Ρώσων αναρχικών και αντιφασιστών

Τον Οκτώβρη του 2017 η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Ασφάλειας (ΟΥΑ) της Ρωσίας (η αντίστοιχη «αντιτρομοκρατική») εφάρμοσε την τρομοκρατική οργάνωση με την ονομασία «Δίκτυο», ο πυρήνας της οποίας υποτίθεται πως βρίσκεται στη Μόσχα, την Αγία Πετρούπολη, το Πενζ και τη Λευκορωσία.

Έτσι ξεκινά ένα πογκρόμ διώξεων, συλλήψεων και βασανισμών:

Στις 17 και 18 Οκτώβρη του 2017, συλλαμβάνονται στην πόλη Πενζ έξι αναρχικοί και αντιφασίστες (Εγκορ Ζόριν, Ιλιά Σακούρσκι, Βασίλι Κουσόφ, Ντιμίτρι Πιτσελίντσεφ, Αντρέι Τσερνόφ, Αρμάν Σανγκμπάγεφ).

Εκδίδεται ένταλμα σύλληψης για ακόμα δύο που πρόλαβαν να φύγουν από τη Ρωσία.

Στις 23 Γενάρη, συλλαμβάνεται στην Αγία Πετρούπολη ο εικοσιτριάχρονος αντιφασίστας Βίκτορ Φιλίνκοφ. Κατηγορείται για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση με ασύλληπτα ακόμη άτομα που ασπάζονται την αναρχική ιδεολογία και θέλουν να προκαλέσουν ταραχές στη χώρα. Υπό την πίεση των βασανιστηρίων και με την απειλή ότι θα τονβάλουν σε κελί με κρατούμενους που πάσχουν από φυματίωση, ο Φιλίνκοφ ομολογεί ό,τι του υπαγορεύουν.

Δύο μέρες αργότερα συλλαμβάνεται ο Ίγκορ Σίκιν, κατηγορούμενος επίσης για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση. Θύμα βασανιστηρίων από την ΟΥΑ έπεσε και ο Ιλιά Καπούστιν, ο οποίος εξετάστηκε ως μάρτυρας για τη συγκεκριμένη υπόθεση.

Στις 5 Ιούλη του 2018, συλλαμβάνουν στην πόλη Πένζ δύο ακόμη υπόπτους, τον Μιχαήλ Κουλόφ και τον Μαξίμ Ιβάνκιν, για παραγωγή και διακίνηση ναρκωτικών. Ένα μήνα πριν τους είχαν εντάξει κι αυτούς στην οργάνωση «Δίκτυο», ενώ τον Μάρτη του ίδιου χρόνου τους είχαν ξανασυλλάβει και βασανίσει μαζί με τον αντιφασίστα Αλεξί Πολτάφτσι, κατηγορώντας τους για κατοχή ναρκωτικών.

Πέραν της πλαστής οργάνωσης «Δίκτυο», που αποτελεί τη βασική φάμπρικα κατασκευής διώξεων, οι ρωσικές αρχές εδώ και ένα χρόνο έχουν προχωρήσει στην αναβάθμιση της μιντιακής αναρχικής πλατφόρμας «Λαϊκή Αυτοάμυνα» σε εξτρεμιστική οργάνωση, στην οποία χρεώνουν ακτιβισμούς, υπαρκτούς και ανύπαρκτους, με στοχο τους βασανισμούς και τις συλλήψεις ατόμων του ανταγωνιστικού κινήματος.

Την 1η Φλεβάρη του 2019, στη Μόσχα, γίνονται έρευνες σε σπίτια αναρχικών και αριστερών ακτιβιστών και προσαγγόνονται πάνω από δέκα άτομα, τα οποία καταγγέλλουν επώνυμα ξυλοδαρμό και βασανιστήρια με ηλεκτροσόκ. Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων, όλους τους ρωτούν αν γνωρίζουν τον αναρχικό Αζάτ Μιφτάχοφ και την οργάνωση «Λαϊκή Αυτοάμυνα».

Ο ίδιος ο Μιφτάχοφ συλλαμβάνεται την ίδια μέρα, αλλά για ένα ολόκληρο εικοσιτετράωρο οι διωκτικές αρχές δεν ανακοινώνουν στους συγγενείς και τη δικηγόρο του το μέρος όπου κρατείται.

Όλοι οι συλληφθέντες κατήγγειλαν άσκηση ψυχολογικής πίεσης, βασανιστήρια με ηλεκτροσόκ, κρέμασμα με το κεφάλι προς τα κάτω και άλλα βασανιστήρια.

Οι πληροφορίες «αλιεύθηκαν» από την ανακοίνωση της «πρωτοβουλίας συντρόφων/ συντροφισσών» σε σχέση με την παρέμβαση τους έξω από το Ρώσικο προξένιο.

Η ζωή των κρατουμένων γυναικών κινδυνεύει

Τον τελευταίο χρόνο οι κρατούμενες των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού δεν έχουν πρόσβαση σε νοσοκομείο, προγραμματισμένες εξετάσεις, χειρουργεία, θεραπείες ακυρώνονται, αφού οι κρατούμενες δεν φθάνουν ποτέ στα νοσοκομεία. Αιτία είναι η σταθερή άρνηση του Μεταγωγών να τις μεταφέρει. Οι άρρωστες γυναίκες αδυνατούν να διανύσουν τα λίγα χιλιόμετρα που τις χωρίζουν από τον γιατρό τους γιατί είναι...κρατούμενες.

Από τα προγραμματισμένα ιατρικά ραντεβού σε νοσοκομεία πραγματοποιείται το ένα στα 10. Και αυτή είναι μια επιεικής προσέγγιση. Αποτέλεσμα αυτής της τακτικής είναι σοβαρά περιστατικά υγείας να μην αντιμετωπίζονται ή να αντιμετωπίζονται καθυστερημένα μετά από μήνες και μετά από επανειλημμένες αναβολές. Μη αναστρέψιμες βλάβες στην υγεία κρατουμένων προκαλούνται με αυτήν την κατάσταση και απειλείται άμεσα η ζωή των άρρωστων γυναικών. Γυναίκες με καρκίνο δεν χειρουργούνται, δεν κάνουν τις αναγκαίες θεραπείες, γυναίκες με σοβαρά προβλήματα υγείας δεν ξέρουν αν θα προλάβουν να πάνε ζωντανές στο νοσοκομείο και να αντιμετωπίσουν εγκαίρως την αρρώστια. Υπάρχουν γυναίκες που φοβούνται πως δεν θα βγουν ζωντανές από την φυλακή.

Πολλές από αυτές τις άρρωστες γυναίκες μετάγονται από τις φυλακές του Ελαιώνα-Θήβας για να μεταφερθούν σε νοσοκομεία στα οποία δεν φθάνουν ποτέ. Γίνεται ξανά μεταγωγή στους στην Θήβα για να προγραμματιστεί νέο ραντεβού, γίνεται πάλι μεταγωγή τους στον Κορυδαλλό ΔΑ και αντιμετωπίζουν την ίδια ταλαιπωρία ξανά και ξανά. Αυτή η τακτική που ακολουθεί το μεταγωγών με την ανοχή και την έγκριση των 2 αρμόδιων υπουργείων («Δικαιοσύνης» και «Προστασίας» του Πολίτη), είναι εγκληματική.

Καμία δικαιολογία δεν μπορεί να νομιμοποιήσει αυτή την αντιμετώπιση που θέτει καθημερινά τον τελευταίο χρόνο σε κίνδυνο τη ζωή εκατοντάδων γυναικών που βρίσκονται στις φυλακές. Και φυσικά, δεν μπορούν να κρύβονται οι υπεύθυνοι πίσω από την δικαιολογία της «έλλειψης δύναμης», όπως το Μεταγωγών συνεχώς επικαλείται. Δηλαδή, ακόμα και αν δεχτούμε ότι αυτό ισχύει, θα πρέπει να αποδεχτούμε ότι η ανθρώπινη ζωή δεν έχει καμία σημασία μπροστά στα «επαρκή» μέτρα ασφαλείας, όποια και αν είναι αυτά τα μέτρα; Θα πρέπει να αποδεχτούμε ότι η ζωή των κρατουμένων δεν έχει αξία, γιατί είναι κρατούμενες/οι;

Με αυτή τη θέση δηλώνεται ρητά πως η ανθρώπινη ζωή χάνει την αξία της. Με αυτή τη συνθήκη παραβιάζεται κάθε δικαίωμα των κρατουμένων, παραβιάζεται το δικαίωμα στην υγεία, την περίθαλψη, παραβιάζεται και συνθλίβεται το πρωταρχικότερο όλων δικαίωμα το ίδιο το δικαίωμα στη ζωή.

Η κατάσταση αυτή δεν πάει άλλο. Δεν θέλουμε να υποστούμε μόνιμες βλάβες στην υγεία μας επειδή ως κρατούμενες δεν μπορούμε να έχουμε πρόσβαση σε νοσοκομεία και γιατρούς. Δεν θέλουμε θανάτους στις φυλακές. Δεν θέλουμε η φυλακή να απειλεί καθημερινά την ίδια τη ζωή μας. Οι μη αναστρέψιμες βλάβες στην υγεία των κρατουμένων που δημιουργεί αυτή η συνθήκη, η οποία πλέον έχει λάβει μόνιμη χαρακτηρισμό και η άμεση απειλή σε καθημερινή βάση της ζωής όλων μας, έχει υπεύθυνους. Είναι το Μεταγωγών και πρωτίστως τα αρμόδια υπουργεία «Δικαιοσύνης» και «Προστασίας του Πολίτη». Δεν θα περιμένουμε να έχουμε νεκρή συγκρατούμενή μας. Γιατί τότε θα είναι αργά.

- Να σταματήσει τώρα αυτή η εγκληματική-δολοφονική τακτική από το Μεταγωγών.
- Άμεση πρόσβαση όλων των κρατουμένων σε νοσοκομεία.
- Δικαίωμα στην υγεία, στη ζωή για όλες/όλους.

Υπογράφουν όλες οι γυναίκες του ισογείου στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού (ακολουθούν 53 υπογραφές κρατούμενων γυναικών).

29 Μαρτίου 2019

Γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού

ΥΓ. Το κείμενο αυτό έχει αποσταλεί στο υπουργείο Δικαιοσύνης

Υπάρχει ζωή χωρίς πατρίδα; (σημειώσεις για την εθνική ιδεολογία)

Εισαγωγικά...

Η αναμόχλευση του μακεδονικού ζητήματος τον τελευταίο χρόνο αποτέλεσε την αφορμή ώστε ο εθνικός κορμός της Ελλάδας να συσπειρωθεί ιδεολογικά και να βγει ξανά στον δρόμο μαζικά. Το έδαφος αυτό ήταν το πλέον εύφορο για τους φασίστες, ως το πιο «μαχητικό» κομμάτι αυτού του εσμού, για να οργανώσουν και να φέρουν εις πέρας επιθέσεις σε αυτοοργανωμένους χώρους και καταλήψεις, κινηματικά εγχειρήματα, να επιχειρήσουν να μοιράσουν ξανά οργανωμένα το δηλητήριό τους στις γειτονιές, να οργανώσουν επιθέσεις σε μετανάστες, να συγκρουστούν με την αστυνομία με λίγα λόγια να ξαναβγούν από τις τρύπες τους, όχι μόνο ως μεμονωμένα άτομα, αλλά σε επίπεδο πολιτικό.

Η διάχυση του εθνικισμού στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα ήταν αυτή που έδωσε την απαραίτητη συνοχή σε όλο αυτό το -κατά τ' άλλα ετερόκλητο- πλήθος, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο υπερασπίστηκε την ελληνικότητα της μακεδονίας. Σε αυτό το σημείο, λοιπόν, διαφάνηκε ένα μεγάλο πολιτικό έλλειμμα από το ανταγωνιστικό κίνημα, που αποτυπώθηκε με συγκεκριμένους όρους στον κοινωνικό ανταγωνισμό: Η πολεμική που αναπτύχθηκε από το κίνημα δεν ξεπέρασε τα όρια του αντιφασισμού και της εναντίωσης στον ακροδεξιό συρφετό, αφήνοντας στο απυρόβλητο μεγάλη μερίδα του κόσμου που αναμαζεύτηκε στα συλλαλητήρια. Το αποτέλεσμα ήταν η μερικότητα, η επιφανειακότητα ή ακόμα και η απουσία οποιασδήποτε συζήτησης και κριτικής γύρω από το την ιδεολογία του έθνους.

Από την πλευρά μας, κρίνουμε πως είναι καιρός να διαχυθεί το πρόταγμα της άρνησης απέναντι στα έθνη, και να κοινωνικοποιηθεί η έχθρα απέναντι σε ό,τι πρεσβεύουν. Να καταδειχθεί πως η εθνική ιδεολογία είναι το ιδανικό όχημα, πάνω στο οποίο εκφράζεται από τη μία πλευρά ο μετριοπαθής «υγιής πατριωτισμός» που διεκδικεί για τον εαυτό της η κυβερνητική ατζέντα, και από την άλλη ο επεκτατικός «νοσηρός εθνικισμός» που αποδίδεται στις -εκ δεξιών- αντιπολιτευόμενες δυνάμεις. Και είναι κομβικό να βρούμε τα εργαλεία για να αποδομήσουμε ακριβώς αυτή την ιδεολογία, αν φιλοδοξούμε να ταχθούμε επιθετικά συνολικά απέναντι στο κράτος και τα διαχρονικά συμφέροντά του, και όχι μόνο σε κάποιους από τους επίδοξους διαχειριστές του.

Στις επόμενες ενότητες θα προσπαθήσουμε να αναπτύξουμε τα βασικά στοιχεία, που συνθέτουν την εθνική ενότητα: Ιδεοληψίες και πεποιθήσεις που αναπαράγονται από τους κρατικούς μηχανισμούς με στόχο την ομογενοποίηση των υπηκόων και την συγκρότησή τους σε εθνικό σώμα (το Έθνος), που ζει/κατοικεί εντός συγκεκριμένων γεωγραφικών ορίων (η Πατρίδα), και οργανώνει τη ζωή του υπό την αιγίδα ενός ενιαίου πολιτικού φορέα (το Κράτος)· όλα εκφράσεις της ίδιας οντότητας.

I: Το παρόν - Η εθνική ιδεολογία

«Κάθε κοινότητα που είναι μεγαλύτερη από ένα χωριό όπου οι άνθρωποι έχουν προσωπική επαφή (και ίσως ακόμα και σ' αυτή την περίπτωση) είναι φαντασική».

~Μπένεντικτ Άντερσον,

«Φαντασιακές κοινότητες - Στοχασμοί για τις απαρχές και τη διάδοση του εθνικισμού»

Το έθνος είναι το κατεξοχήν παράδειγμα μιας φαντασικής κοινότητας. Όπου δεν υπάρχει η προσωπική επαφή, άρα και η επακόλουθη εμπειρία, οι σχέσεις μεταξύ των εντός της κοινότητας μελών, μπορούν να γίνουν αντιληπτές από τα ίδια τα μέλη αρχικά με βάση τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που έχουν αποδοθεί στην κοινότητα (π.χ. γλώσσα, καταγωγή, τόπος γέννησης, θρήσκευμα, έθιμα, παραδόσεις κλπ). Είναι κοινή η πεποίθηση ότι μοιράζονται αυτά τα χαρακτηριστικά, τα οποία -στην περίπτωση του έθνους- είναι κυρίως πολιτισμικής φύσεως, και είναι αυτά που «επιτρέπουν», για παράδειγμα, στον οποιονδήποτε Έλληνα να περιμένει ότι μπορεί να επικοινωνήσει στα ελληνικά με την οποιαδήποτε ελληνίδα κ.ο.κ.

Από κει και πέρα, το πώς σχετίζονται τα μέλη μίας κοινότητας που δεν γνωρίζονται μεταξύ τους, απαντάται μόνο στη φαντασία τη δική τους, και κατ' επέκταση στη φαντασία όλων των μελών της κοινότητας. Δομείται λοιπόν ένα συλλογικό φαντασιακό, το οποίο ορίζει πως τα μέλη της κοινότητας αυτής μοιράζονται πάνω-κάτω κάποιες κοινές αξίες και έναν οριοθετημένο τρόπο σκέψης (εθνική συνείδηση), έχουν κοινά συμφέροντα (εθνικό συμφέρον), έχουν παρόμοια ψυχοσύνθεση και ψυχολογία (εθνικό αίσθημα) κ.α.

Προσεγγίζοντας την κοινότητα του έθνους ως φαντασική γεννιέται εύλογα ένα ερώτημα: Τι σκοπό έρχεται να επιτελέσει στον πραγματικό κόσμο μία τέτοια κοινότητα; Και μάλιστα με παγκόσμια εμβέλεια, και καθολική ισχύ (αφού στο κάθε άτομο, ανά πάσα στιγμή μπορεί να αποδοθεί τουλάχιστον μια εθνικότητα);

Η απάντηση στο ερώτημα (θα έπρεπε να) είναι εξίσου εύλογη: Ο κόσμος που ζούμε είναι αυστηρά ιεραρχημένος σε πολλά επίπεδα, από το οικονομικά (πλούσιοι-φτωχοί), πολιτικό (κυβέρνηση-λαός) έμφυλο (άνδρες-γυναίκες), μέχρι και το σεξουαλικό (straight-m straight) κ.ο.κ., με την ύπαρξη κυρίαρχων προτύπων/ταυτοτήτων για το κάθε ένα από αυτά. Η εθνική ιδεολογία, πέρα από το ότι η ίδια είναι ιδεολόγημα της κυριαρχίας, παίρνει ξεκάθαρη θέση σε όλα τα παραπάνω υπέρ των κυρίαρχων. Προωθείται, αναπαράγεται, διδάσκεται, προβάλλεται, πειθαρχείται με σκοπό να αντικαταστήσει ή και να επισκιάσει άλλες κοινότητες, οι οποίες υπάρχουν¹. Η λειτουργία αυτή προφανώς δεν είναι ουδέτερη, αλλά εξυπηρετεί συγκεκριμένο σκοπό, αυτόν της εξίσωσης ολόκληρων τμημάτων του πληθυσμού υπό την ενότητά της (εθνική ενότητα), και αντίστοιχα της ισοπέδωσης όλων των υπόλοιπων ταυτοτήτων, ιδεολογιών και θέσεων. Έτσι οι ταξικοί διαχωρισμοί και ο κοινωνικός ανταγωνισμός αποκρύπτονται, χωρίς όμως να παύουν να υφίστανται, και ως εκ τούτου διατηρούνται πάντα προς όφελος των κυρίαρχων και των ισχυρών². Αντίστοιχα διατηρείται και μια συνθήκη εχθρότητας προς καθετί Άλλο από αυτό που ορίζει η εκάστοτε εθνική αφήγηση³.

II: Το παρελθόν - Η κατασκευή του μηχανισμού του έθνους

«Τα έθνη ως φυσικός, ελέω Θεού τρόπος ταξινόμησης των ανθρώπων, ως έμφυτο (κληρονομικό) πολιτικό πεπρωμένο που αναμένει την πραγμάτωσή του για πολύ καιρό, είναι μύθος. Ο εθνικισμός, που μερικές φορές παίρνει προϋπάρχοντες πολιτισμούς και τους μετατρέπει σε έθνη, άλλες φορές τους επινοεί, και συχνά εξαλείφει τους προϋπάρχοντες πολιτισμούς: αυτό είναι μία πραγματικότητα».

~Ερνεστ Γκέλνερ, «Εθνη και εθνικισμός»

Το έθνος εμφανίζεται στην ιστορία του ανθρώπινου είδους αμέσως μετά τη Γαλλική Επανάσταση, το 1789, αποτελώντας έτσι μία εφεύρεση που αριθμεί κάτι παραπάνω από δύο αιώνες ζωής. Ξεκινώντας τη μελέτη μας και έχοντας υπόψη το παραπάνω, δεν θα ήταν αυθαίρετο να πούμε πως τα έθνη φαίνεται περισσότερο να είναι κατασκευάσματα με εφαρμογή στην κοινωνία, παρά διαχρονικές κοινωνικές οντότητες, όπως τα περισσότερα -αν όχι όλα- ισχυρίζονται.

Οι αναφορές στο «ένδοξο εθνικό παρελθόν, το κοινό αίμα των προγόνων μας, τον αρχαίο πολιτισμό μας», δεν έχουν στέρεη ιστορική βάση· περισσότερο ανήκουν στη σφαίρα της μυθολογίας. Μίας μυθολογίας που παρόλα αυτά έχει συγκεκριμένη ιστορική αφετηρία: Εμφανίζεται μέσα σε ένα «παγκόσμιο» περιβάλλον που η θρησκεία αρχίζει να χάνει έδαφος ως ο βασικός οδηγός ερμηνείας και αντίληψης του κόσμου. Είναι η εποχή που το φεουδαρχικό σύστημα παραγωγής είναι ήδη ξοφλημένο, ενώ ταυτόχρονα αναδύεται ο μαζικός καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής, που μάλιστα εξαπλώνεται ραγδαία. Η ίδια εποχή που οι αυτοκρατορίες με τους μονάρχες τους σιγά σιγά αντικαθίστανται από κρατικές ή προκρατικές μορφές διακυβέρνησης, με τη βοήθεια των απανταχού επαναστάσεων.

Ο εθνικισμός αποδείχθηκε το καταλληλότερο εργαλείο, που μπορούσε να εξηγήσει τις ριζικές αλλαγές που συνέβαιναν στον κόσμο με επάρκεια, σφαιρικότητα και αποτελεσματικότητα. Θα μπορούσαμε να πούμε πως αποτέλεσε το τέλειό όχημα, πάνω στο οποίο η καπιταλιστική εποχή εδραιώθηκε στο ιστορικό προσκήνιο. Το έθνος-κράτος είναι το νέο μοντέλο οργάνωσης της κοινωνικής ζωής. Η εξουσία πλέον δεν είναι θεόσταλτη, αλλά παραχωρείται με πιο συμμετοχικές διαδικασίες, όπως είναι οι δημοκρατικές εκλογές. Η οικονομική δραστηριότητα πλέον ρυθμίζεται και αλληλοτροφοδοτείται από το κράτος.

Τα έθνη δεν κατασκευάστηκαν όμως μέσα σε μία νύχτα. Στην προεθνική εποχή δεν υπήρχε αυτό που σήμερα αποκαλείται «εθνική καθαρότητα», ότι δηλαδή στην τάδε πόλη ➤

gilets jaunes

Η Υπόθεση των Κίτρινων Γιλέκων Αριστερό κροσέ στα μούτρα του γαλλικού καθεστώτος

«Έχουμε να κάνουμε με μια νέα βία που θα εγκατασταθεί στη χώρα γιατί βρισκόμαστε μέσα σε μια κοινωνική κρίση νέου τύπου. Είμαστε εντός μιας νέου τύπου πάλης των τάξεων. Αυτή η κοινωνική εκδίκηση δεν είναι έτοιμη να σβήσει»

Αναπληρωτής Διευθυντής Σύνταξης
της εφημερίδας Figaro

0

Όταν ο κριστόφ ντέτιγκερ, τσιγγάνος - για να είναι ακόμα καλύτερο - παλαίμαχος μποξέρ πλάκωσε στο ξύλο μια σειρά ματατζήδες κάνοντας κάποια εκατομμύρια θεατές του video στο youtube ευτυχισμένους, δημιούργησε ασυνείδητα μια σειρά από γεγονότα: μπορεί αρχικά το καθεστώς να διέταξε την σύλληψη του αλλά ταυτόχρονα απαίτησε από τους δαρμένους ματατζήδες να βγουν στα κανάλια και να κλαψουρίσουν για την χαμένη τους εξουσία. Και όταν αλληλέγγυοι μάζεψαν περίπου 150.000 σε μια μέρα, ποσό δηλαδή τριπλάσιο δηλαδή από αυτό που χρειάζονταν, διοργανώθηκε αντίστοιχα διαδικτυακός έρανος για τους τραυματίες μπάτσους. Η ευθεία αμφισβήτηση συνεπώς της κρατικής ισχύος, είτε εκεί, είτε στην ασπίδα του θριάμβου, είτε στις τελευταίες συγκρούσεις (17/03) στο κέντρο του παρισιού παράγει πέρα από την αυτονόητη καταστολή και μια καινοφανή αναγκαιότητα από το ίδιο το καθεστώς της ηθικής νομιμοποίησης του - και αυτό ενώ ήδη η αστυνομία και η νομοθετική εξουσία παίρνουν μια πρωτοφανή κρίση σαν θεσμοί. Στην ίδια κατεύθυνση εκτός του αντιβανδαλιστικού νόμου¹ και ότι αυτός συνεπάγεται, οι μακρονικοί διοργάνωσαν και μια αποτυχημένη εκστρατεία πολιτική απάντησης στα κ.γ, όπου στο κεντρικό πανό εξηγούσαν την θέση τους: θέλουμε δημοκρατία και όχι επανάσταση.

1

Πριν από όλα, η υπόθεση των κ.γ είναι ένα ξεκάθαρα ταξικό ζήτημα. Τα γιλέκα είναι οι διάφοροι νεοπρολετάριοι που σταδιακά εξορίζονται από τα μητροπολιτικά κέντρα προς τα μικροαστικά προάστια. Συνεπώς και η αύξηση των εξόδων μετακίνησης τους - η αρχή και η αφορμή των κινητοποιήσεων - δεν είναι παρά μια έμμεση μείωση του πραγματικού μισθού τους. Ακόμα και ενδεδυμένη σαν οικολογική/πράσινη πολιτική η αύξηση του φόρου στο πετρέλαιο συνεπώς δεν μπορεί παρά να ειδοθεί σαν μια ακόμα προσπάθεια διάρρηξης του κοινωνικού συμβολαίου από τα αφεντικά - και σαν τέτοια απαντήθηκε στους δρόμους. Έρχεται επίσης να συμπληρώσει μια σειρά ταξικών επιλογών και φυσικά των αντίστοιχων απαντήσεων - σε όλη τη γαλλική επικράτεια συμβαίνουν μικρές ή και μεγαλύτερες απεργίες την τελευταία διετία, το σύστημα εισαγωγής στα πανεπιστήμια αλλάζει αποκλείοντας όλο και περισσότερο τα προάστια, και γενικότερα τα φτωχά ή φτωχοποιημένα στρώματα και συνολικά η κοινωνία βιώνει την όξυνση των ταξικών αντιθέσεων σε τέτοιο βαθμό που αυτές οι αλλαγές καθίστανται μη αφομοιώσιμες². Κατά βάθος είναι απλό: είναι το τέλος της κατανάλωσης, τουλάχιστον όπως την ξέραμε μέχρι σήμερα³.

2

Η όξυνση της κοινωνικής ανισορροπίας δεν είναι κάποια ασθένεια που πρόσβαλε ξαφνικά το κοινωνικό επικοιδομήμα, νοείται μάλλον σαν κάποιο είδος καρκίνου που αναπόφευκτα θα εμφανιζε ο ασθενής και για τον οποίο προετοιμάζονταν από καιρό. Η εξορία των νεοπρολετάρων στα προάστια πέρα από την κατασταλτική αξία της, αφού μια ματιά στην τέχνη της πολεοδομικής καταστολής αρκεί, έχει και ιστορική αξία - είναι η επιστροφή των φτωχών στις λαϊκές συνοικίες, το τέλος της ειρηνικής συμβίωσης μεταξύ των τάξεων. Βέβαια αυτή η επιστροφή δεν μπορεί παρά να γίνει εντός των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων: οι κάτοικοι των προαστίων και γενικότερα της νεο-υπαίθρου δεν μπορούν να καλλιεργήσουν, να γίνουν κτηνοτρόφοι ή να κυνηγήσουν απλά αποτελούν κομμάτι της μητρόπολης με δυσχερείς όρους - η δημιουργία της μητρόπολης, ο θρίαμβος δηλαδή του εμπορίου πάνω στην παραγωγή και το τέλος της οποιασδήποτε αυτονομίας των παραγωγών από το κέντρο, παραμένει η βάση των σημερινών κοινωνικών σχέσεων. Συνεπώς πέρα όλων των άλλων η εξέγερση των κ.γ είναι και προϊόν της μιζέριας και της απίστευτης ανίας που βιώνουν οι κάτοικοι των προαστίων μιας πόλης που συνεχώς και ομοιόμορφα επεκτείνεται.

3

Ταυτόχρονα μια σειρά από δικλείδες ασφαλείας έχουν ενεργοποιηθεί από το καθεστώς: τα κ.γ ειδικμένα σαν η κατώτατη μεσαία τάξη, όπως περιγράφονται σε συστημικές ή μη αναλύσεις, αντιπροσωπεύουν την τάξη που εργάζεται κόντρα όχι μόνο στην αστική τάξη αλλά και στους επιδοματίες, τους άνεργους και τα άλλα προάστια - αυτά των, από πάντα, αποκλεισμένων. Μια πρώτη προσέγγιση μεταξύ των δύο υποκειμένων έφερε τις εκτεταμένες συγκρούσεις της 2/12, ωστόσο ο ρατσισμός παραμένει διάχυτος στην γαλλική κοινωνία, αν όχι ένα από τα δομικά στοιχεία της λόγω της πάντα παρούσα αποικιοκρατικής διάστασης της. Συνεπώς, αν και δεν είναι τίποτα περισσότερο από το πανάρχαιο «διαίρει και βασίλευε», τα εκατομμύρια των ψήφων της λεπέν δείχνουν ότι τίποτα δεν είναι εύκολα αντιληπτό από τις μάζες των πολλαπλώς αλλοτριωμένων και μανιωδώς (παρα)πληροφορούμενων νεόπτωχων.

4

Το ζήτημα του εξοστρακισμού των υποτελών τάξεων από το κέντρο της μητρόπολης συνδέεται με την σειρά του το

Πέντε το πρωί, το Παρίσι ξυπνά

Τους γυρίσαμε τα 16ιντσα όπλα στην μούρη
Η άγρια απεργία μας είναι πια γενική
Οι Πόρσε τους καίγονται σαν προσανάμματα
Η άγρια νεολαία έκανε την αρχή
Είναι πέντε το πρωί... το Παρίσι ξυπνά...

Ο πύργος του Άιφελ νιώθει την αγωνία
Αναποδογυρίσαμε την ασπίδα του θριάμβου
Εκεί που ήταν η Βαντόμ πλέον δεν έχει παρά στάχτες
Ενώ το πάνθεον έγινε σκόνη
Είναι πέντε το πρωί... το Παρίσι ξυπνά...

Οι μαχητές της υπόγειας αντίστασης είναι στο σταθμό των τραίνων
Στην Νοτρ-Νταμ κόπηκε το λαρδί
Το Παρίσι βρήκε ξανά τους εκδικητές του
τους κομμουνάρχους και τους εμπρηστές του
Είναι πέντε το πρωί... το Παρίσι ξυπνά...

Περιμένουν εκείνοι με τις μαύρες σημαίες
ρίχνοντας πέτρες στους μπάτσους με τα δακρυγόνα
που ψοφάνε στις γωνίες των δρόμων
Τα κορίτσια μας γίνονται βασίλισσες
Είναι πέντε το πρωί... το Παρίσι ξυπνά...

Εισβάλαμε στις φυλακές
και εξολοθρεύσαμε τους γραφειοκράτες
Κρεμάσαμε δίχως οίκτο τα γουρούνια
με τα έντερα των παπάδων
Είναι πέντε το πρωί... το Παρίσι ξυπνά...

Ο παλιός κόσμος θα εξαφανιστεί
μετά το Παρίσι, είναι η σειρά του
Οι εργάτες, χωρίς θεό ούτε αφέντη
διευθύνουν την πόλη για τους ίδιους.

Είναι πέντε το πρωί
Ο νέος κόσμος ξυπνά
Είναι πέντε το πρωί
και κανείς δεν νιώθει κουρασμένος πια.

[μετάφραση στα αγγλικά: JML (Live free or buy trying)]
[μετάφραση:...για τη διάδοση της μεταδοτικής λύσσας,
Αύγουστος 2007]

πρόβλημα της έλλειψης κινητικότητας μεταξύ των τάξεων και ακόμα περισσότερο με την έλλειψη δημιουργικότητας των μαζών στις κανονικοποιημένες συνθήκες. Όπως κάθε κοινωνικό σύστημα, έτσι και ο καπιταλισμός χρειάζεται όχι απλά την συναίνεση αλλά την συμμετοχή των υποτελών στις διεργασίες του, την δημιουργικότητα τους και την φαντασία τους. Το καπιταλιστικό όνειρο, μέσω ενός αέναου ατομικού δρόμου, προϋπόθετε ακριβώς αυτό: κάθε άτομο προκειμένου να ανελιχθεί ζούσε και δημιουργούσε περισσότερο από ότι του ζητούνταν ή τουλάχιστον προσπαθούσε για κάτι τέτοιο. Σήμερα η αδυναμία των νεοπρολετάρων να ανελιχθούν, κοινωνικά αυτόματα μετατρέπει την εργασία σε ισόβιο καταναγκασμό. Συνεπώς αν το πρόβλημα τη έλλειψης συλλογικής φαντασίας είναι άμεσα ορατό, ορατή είναι και η ενσωμάτωση των ταραχών σε ένα συμμετοχικό μοντέλο διακυβέρνησης με δημοψηφίσματα ή/και διαδυσκτακό έλεγχο της εξουσίας και της πληροφορίας. Η δυναμική των εξεγέρσεων έτσι θα μπορέσει να τροφοδοτήσει την κοινωνική μηχανή με την απαραίτητη ενέργεια απλά και μόνο με την ψευδεπίγραφη συμμετοχικότητα όχι προφανώς σε ζητήματα παραγωγής ή εξουσίας αλλά σε ελάσσονα διοικητικά θέματα.

5

Το εάν και κατά πόσο η έλλειψη δημιουργικότητας των, εργαζόμενων, υποτελών τάξεων μπορεί να αποτελέσει πρόβλημα για τον παγκόσμιο καπιταλισμό, δεν έχει να κάνει με κάποια ανάγκη του καθεστώτος να ικανοποιήσει τους υπηκόους του. Αντιθέτως έχει να κάνει αποκλειστικά και μόνο με τις δικές του ανάγκες: είναι το τεχνολογικό εποικοδόμημα που χρειάζεται μια τεράστια μάζα επιστημονικού προλεταριάτου για να λειτουργήσει και να αναπτυχθεί και αυτοί οι άνθρωποι πλέον δεν είναι ούτε καν μεσαίες τάξεις. Ταυτόχρονα η παραπάνω αλλαγή συμβαίνει ενώ

η ρομποτική ταυτόχρονα αμφισβητεί και την θεμελιώδη συνάρτηση κεφαλαίου -εργασίας και συνεπώς παραγωγής και κατανάλωσης⁴. Επιπροσθέτως μια ματιά στις απαιτήσεις εξειδίκευσης των ανέργων στους οαεδ όλου του κόσμου είναι επίσης ενδεικτική για τις ανάγκες της καπιταλιστικής μηχανής.

6

Η χρεοκοπία των πολιτικών προσωπικών τουλάχιστον με την μορφή που την γνωρίζαμε, δηλαδή κυβέρνηση - κομματικός μηχανισμός - λαϊκή βάση, έρχεται με την σειρά της να θέσει ακόμα ένα ζήτημα: η ρευστοποίηση των παραδοσιακών κομμάτων έρχεται να συμβεί την εποχή που εξαφανίζεται η παραδοσιακή δημοσιογραφία και δίνει την θέση της στην διάχυτη διαδικτυακή πληροφόρηση. Η συμμετοχικότητα εδώ εκφράζεται σαν ανάγκη, αφού το ξεπέραςμα των ρόλων προκύπτει από την ίδια την τεχνολογική ανάπτυξη. Προφανώς βέβαια οι προβληματικές ενυπάρχουν στο νέο σχήμα: αν η δημοσιογραφική πληροφορία ήταν ελεγχόμενη και μονοδιάστατη, η πληροφορία των social media παραμένει κρυμμένη ανάμεσα στον οχετό εκατομμυρίων άχρηστων αναρτήσεων. Επιπροσθέτως κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει τις πραγματικές προθέσεις των μαζών: μια προοπτική μαζικού ρουφιανέματος των χρηστών που εκφράζουν μη κοινωνικά αρεστές απόψεις είναι ορατή όπως φυσικά είναι ορατή η υιοθέτηση δεξιών θέσεων ακόμα και από τεχνολογικά (υπο)προϊόντα⁵. Όπως και να έχει η αντιδημοσιογραφική θέση των κ.γ αλλά και η χυδαία επίθεση που δέχονται από τα παραδοσιακά γαλλικά μμε συμβαίνει και μέσω αυτής της αντίθεσης: ο επαγγελματίας δημοσιογράφος σταδιακά χάνει την απόλυτη ιδιοκτησία επί της πληροφορίας και της διανομής της και συνεπώς και τον ρόλο του σαν καθεστωτικός πυλώνας και αργά ή γρήγορα θα χάσει και την δουλειά του.

7

Στην ίδια κατεύθυνση, αυτή της εξαύλωσης κεντρικών καθεστωτικών εννοιών και δομών τα κ.γ θέτουν - έστω και εκ των πραγμάτων, όχι βάση πολιτικής επιλογής - και το ζήτημα της κεντροποίησης της εξουσίας. Η άρνηση τους να ορίσουν εκπροσώπους, στον βαθμό που τηρήθηκε μέχρι να αρχίσουν οι αυτονόητες περικλήσεις, ορίζει ακριβώς αυτό: την ανάγκη της αποκέντρωσης των κέντρων λήψης αποφάσεων. Τα κ.γ αρνούνται να ορίσουν συνομιλητές του μακρόν αρχικά ενστικτωδώς καθώς φοβούνται πιθανή εξαγορά/διαφθορά των εκπροσώπων αλλά κατα βάθος βαθιά πολιτικά: οι εκπρόσωποι στο παρίσι είναι δύσκολο να ελεγχθούν, τουλάχιστον όχι σε συνεχή βάση όπως θα όριζαν τα οριζόντια χαρακτηριστικά του συγκεκριμένου κινήματος. Με απλά λόγια οι, όποιοι, εκπρόσωποι δεν θα πάνε στο παρίσι απλά γιατί δεν χρειάζεται να πάνε, τα κ.γ, οι δράσεις και οι αποφάσεις τους είναι διάχυτες στην γαλλική επικράτεια σε αντίθεση με το πρόσωπο της κεντρικής εξουσίας που παρουσιάζει σοβαρά δείγματα υδροκεφαλισμού: ο μακρόν και το κόμμα του είναι αυτό που λέμε μιντιακό κατασκευάσμα, δεν διαθέτει λαϊκή βάση ή σοβαρούς κομματικούς πυρήνες. Συνεπώς είτε μέσω των social media και της οριζοντιότητας που εκ φύσεως παρέχουν, είτε μέσω των - αρχικά λίγων - λαϊκών συνελεύσεων είτε τέλος μέσω της αποσάθρωσης του μοντέλου πολιτικής εκπροσώπησης, τα κ.γ εμφανίζονται και εν μέσω ενός τέτοιου προβλήματος - για τα αφεντικά - το κράτος, σαν μικρό σεντόνι σε μεγάλο κρεβάτι, δεν φτάνει πλέον για όλους⁶.

8

Ξεπερνώντας εξ'αρχής την μερικότητα των αρχικών αιτημάτων, τα κ.γ φτάνουν να εξισώσουν την υπόθεση τους με το ζήτημα της απόδοσης κοινωνικής δικαιοσύνης - έστω και με φορολογικούς όρους. Από την άλλη πλευρά, η πολιτική διαχείριση της εξουσίας αρνείται να πράξει, αυτό που θα ήταν αυτονόητο, εάν και εφόσον επιζητούσε την κοινωνική ειρήνη, την επαναφορά δηλαδή του φόρου των πλουσίων, ενός ειδικού φόρου που κατάργησε η κυβέρνηση μακρόν και ο οποίος φορολογεί επιπλέον την ατομική περιουσία όταν ξεπερνά το ένα εκατομμύριο ευρώ. Ωστόσο στην προκειμένη περίπτωση, ο μακρόν φαίνεται να επέλεξε την συμβολική μη - υποχώρηση δείχνοντας ξεκάθαρα ποια κοινωνική τάξη κάνει κουμάντο. Διακόσια είκοσι έξι χρόνια νωρίτερα, στην ίδια χώρα, στις 22 ιουνίου του 1793, η γαλλική επανάσταση θέτει σε ισχύ το εν τέλει βραχύβιο και ανεφάρμοστο σχέδιο Ρεάλ, σχετικά με τον ανώτατο μισθό, ορίζοντας ποιο εισόδημα θεωρείται απαραίτητο το οποίο προστατεύεται για όλους, ποιο υπερβαίνει το οποίο και φορολογείται και ποιο ορίζεται σαν πλεονάζον και επιτάσσεται στο σύνολο του.

Ζούμε για να πατήσουμε στα κεφάλια των βασιλιάδων

9

Εάν οι ταραχές σαν αυτές που προκαλούν τα κ.γ λογικά κάποια στιγμή θα βρουν τα όρια τους, η ενσωμάτωση αυτών των ταραχών επίσης έχει όρια. Αν κάποια στιγμή η RAF, εν τέλει έγινε t-shirt, αυτό έγινε σε διαφορετικό ιστορικό χρόνο από την δράση της και είναι συνεπώς είναι εξαιρετικά δύσκολο για το γαλλικό καθεστώς να μετατρέψει σε ακίνδυνο ή/και εμπορεύσιμο θέμα τις εισβολές σε υπουργεία, τους εμπρησμούς πολυτελών εστιατορίων και τις επιθέσεις σε σπίτια μακρονικών⁷. Ακόμα δηλαδή και εάν τα κ.γ αποδειχτούν ενσωματώσιμα, κάτι που πάντως δεν διαφαίνεται άμεσα, η καταστροφική μανία τους θα έχει σημαδέψει την μητρόπολη σε μεγάλο χρονικό διάστημα - και όχι μόνο συμβολικά αλλά και οικονομικά, όπως και σίγουρα πολιτικά. Είναι για αυτό που οι διάφοροι υποψήφιοι ακροδεξιοί εραστές, - πάντως όχι όλοι⁸ -, του κινήματος

έσπευσαν να δηλώσουν υποταγή στον νόμο ψηφίζοντας τον αντιβανδαλιστικό νομοσχέδιο ενώ η ίδια η λεπέν που υποτίθεται ότι κατά τον μακρόν βρίσκονταν πίσω από τις διαδηλώσεις έσπευσε να ζητήσει από τα γιλέκα να γυρίσουν σπίτια τους όταν η κατάσταση με τα μπάχαλα άρχισε να ξεφεύγει.

10

Το ζήτημα των κίτρινων γιλέκων και η ανάλυση των διαφόρων άλυτων προβλημάτων της πολιτικό-οικονομικό-κοινωνικό ζωής που αναδύκνείονται - μέσα από τη φωτιά όπως πάντα και ποτέ σε καιρούς ειρήνης - μπορεί να ειπωθεί μόνο σαν η κίνηση ενός μηχανισμού που καταρρέει. Ενός τεράστιου πλέγματος που μια - μια οι ενώσεις του αποσυνδέονται και πέφτουν. Ανεξαρτήτως του ποια θα είναι τελικά η εξέλιξη των πραγμάτων, η εξέγερση των κ.γ έρχεται να κεφαλαιοποιήσει μια σειρά δυναμικών που θέλοντας και μη θα αποσχολήσουν στο πολύ άμεσο μέλλον τόσο τους προλετάριους αυτού του κόσμου όσο και τους δυνάστες τους - αυτούς που θα πρέπει να διορθώσουν ή να επανεφεύρουν τους δεσμούς τους με τις υποτελείς τάξεις. Εάν κάθε εξέγερση έρχεται να αμφισβητήσει την τάξη αυτού του κόσμου, αυτή των κ.γ έρχεται να υπογραμμίσει την έλλειψη αυτής της τάξης, την διάχυτη κοινωνική ανισορροπία του γαλλικού κοινωνικού οικοδομήματος και κατ'επέκταση όχι μόνο αυτού. Συνεπώς εάν η εξέγερση των κ.γ πραγματοποιείται εν μέσω κρίσης της αστικής δημοκρατίας συνολικά αυτό δεν μπορεί παρά να σημαίνει και όξυνση του ανταγωνισμού των πολιτικών δυνάμεων που δρουν εν μέσω αυτής της κρίσης. Ακόμα και εάν ένα κομμάτι των φασιστών εν τέλει κατάλαβε ότι με τους εμπρησμούς κοσμηματοπωλείων και τραπεζών τελικά δεν προσφέρει και πολλά στο όραμα της στρατιωτικοποιημένης κοινωνίας, ένα άλλο κομμάτι διεκδικεί την αντιδημοκρατική του ταυτότητα στους δρόμους και φυσικά φαντασιώνεται εξ' εφόδου κατάληψη της εξουσίας⁹. Αν όλα αυτά είναι ανησυχητικά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι αντιμετώπισιμα όπως έχουν δείξει ήδη οι συγκρούσεις φασιστών - αντιφασιστών εντός των κ.γ.. Στην αντιπέρα όχθη η δημιουργικότητα μιας τάξης που βρίσκεται σε κίνηση μπορεί να περιφρονεί παλιότερα εργαλεία, όπως η παρέμβαση σε εργατικούς χώρους, ωστόσο ξανα - ανακαλύπτει άλλα, για παράδειγμα τις λαϊκές συνελεύσεις¹⁰. Όπως και να έχει, η κρισιακή συνθήκη, δείχνει για άλλη μια φορά ότι το ζήτημα του πολιτικού ανταγωνισμού θα αποτελέσει σύντομα θέμα ζωής ή θανάτου για το αγωνιζόμενο προλετάριατο.

Υποσημειώσεις:

[1] αναλυτικά για τον αντιβανδαλιστικό νόμο υπάρχουν παντού στο δίκτυο οπότε δεν χρειάζεται να αναφερθούν. Για παράδειγμα δείτε εδώ: <http://www.eksegersi.gr/Επικαιρότητα/32309.Γαλλία-Φασιστικός-νόμος-ενάντια-στις-διαδηλώσεις>

[2] ειδικά μετά τις κατα καιρούς προκλητικές δηλώσεις του μακρόν εναντίον των φτωχών ή με την ακραία προκλητική στάση του στο ζήτημα των μέτρων που εξήγγειλε για το ξεπέραςμα της κρίσης (δείτε π.χ την κριτική ενός αστικού μέσου εδώ: <https://www.documentonews.gr/article/ta-metra-toy-makron-gia-na-kateynasei-ta-kitrina-gileka-moratorium-6-mhwnwn-stis-ayxhseis-sta-kaysima>)

[3] αν και ζώντας την εποχή των ακραίων αντιφάσεων υπήρξε μεγάλη μείωση των ταραχών τις μέρες των χριστουγέννων

[4] για την κατάρρευση των δύο βασικών πυλώνων του καπιταλισμού, της εργατικής υπεραξίας και του χρήματος από την ρομποτική και το πλαστικό χρήμα αντίστοιχα υπάρχει μια ενδιαφέρουσα τοποθέτηση του στέργιου καταφού στην δυσέρετη δυστυχής προσούρα "έτσι και αλλιώς η γη θα γίνει κόκκινη "

[5] όπως η διάσημη πλέον ιστορία με το ρομπότ που έγινε φασίστας

[6] μια περίπτωση τέτοιου τύπου είναι η απόσυρση του ασαντικού κράτους από τις περιοχές των κούρδων στην αρχή του εμφυλίου και μια

άλλη τηρουμένων πάντα των αναλογιών η διακριτική αποχώρηση των μπάτσων από τις υποπρολεταριακές περιοχές της δυτικής αττικής

[7] αν και στα εξάρχεια η λογική του τουρισμού των ταραχών φαίνεται σταδιακά να βρίσκει την θέση της στα καπιταλιστικά πλάνα

[8] σύμφωνα με – μη διασταυρωμένες πάντως – πηγές εμφανίστηκε πανό στα μπάχαλα στο παρίσι από ομάδα βασιλοφρόνων που έγραφε: μετά την αναρχία η μοναρχία

[9] όπως π.χ στην ουκρανία ή στα τελευταία γεγονότα στην αλβανία, μια χώρα όπου το ενδιαφέρον έθιμο η αντιπολίτευση να πραγματοποιεί εξέγερση προκειμένου να ρίξει την κυβέρνηση και τούμπαλιν συνεχίζεται ακόμα

[10] αναζητώντας "lyndimatin commercy" στο google μπορείτε να βρείτε στα γαλλικά τα τρία καλέσματα της λαϊκής συνέλευσης του commercy για την συγκρότηση λαϊκών συνελεύσεων από τα κ.γ. Το τρίτο πραγματεύεται τη δημιουργία "συνέλευσης των συνελεύσεων"

Αντί βιβλιογραφίας:

σχετικά με την πολεοδομική καταστολή και τις σχέσεις υπαίθρου - μητρό-πολης:

το «πέρα από το blade runner» του mike davis

το γαλλικό «η εξέγερση που έρχεται» της αόρατης επιτροπής

και μια ματιά στο χάρτη των δήμων αχαρνών και άνω λιοσίων, του ελάχιστου αριθμού μμμ που καταλήγουν εκεί και των εθνικών οδών που περικλύουν τις εν λόγω περιοχές

σχετικά με τα κίτρινα γιλέκα:

όλες τις αναρτήσεις αλλά και τις πηγές ή τις παραπομπές από εδώ (αγγλικά): <http://autonomies.org/> και ειδικά αυτό: <https://crimethinc.com/2018/11/27/the-yellow-vest-movement-in-france-between-ecological-neoliberalism-and-apolitical-movements> που περιέχει μια αναλυτική περιγραφή των τάσεων αλλά και της ανθρωπογεωγραφίας των κ.γ

και για άμεση ελληνόφωνη ενημέρωση το twitter της δημοσιογράφου μα-ρια δεναζά

σχετικά με την γαλλική επανάσταση:

Η μεγάλη γαλλική επανάσταση. πióτρ αλεξέγεβιτς κροπότκιν, εκδ. κουκίδα

σχετικά με τον ξυλοδαρμό των ματατζήδων από τον κριστόφ ντέτιγκερ:

βρείτε το video στο youtube με τίτλο: French Yellow vest boxer vs Macron Forces

σχετικά με την αποικιοκρατική ιδιαιτερότητα του γαλλικού καθεστώτος:

η μπροσούρα της εκδήλωσης: Καθεστώς ασφαλείας: μια κοινωνικο-ιστορική προσέγγιση. Αντιεξέγερση, στρατιωτικοποίηση, αποικιακότητα. Με το σύντροφο ματιέ ριγκούστ, σε συνεργασία με το περιοδικό κομπρεσέρ, που μπορείτε να βρείτε στην βιβλιοθήκη της κατάληψης Δερβενίων 56

✍️ **Βαγιάν**

Επικοινωνία για λάθη/παραλείψεις/συμπληρώσεις ή οτιδήποτε προκειμένου να ανοίξει ο απαραίτητος διάλογος εδώ: apatris@espiv.net ή στο προσωπικό vaillant@espiv.net

Το κίνημα των κίτρινων γιλέκων μέσα από τα μάτια μίας τοπικής αναρχικής συλλογικότητας στην Γαλλία.

Από τις 17 Νοέμβρη 2018 έχει γεννηθεί μια κίνηση στην Γαλλία με το όνομα «Κίτρινα Γιλέκα». Φαίνεται ότι πολλές συγκεχυμένες πληροφορίες έχουν διαδοθεί μέσω του διεθνούς και γαλλικού τύπου σχετικά με τις πολιτικές κατευθύνσεις αυτού του κινήματος και των αιτημάτων του. Θα προσπαθήσουμε να την αποσαφηνίσουμε μέσω της δικής μας οπτικής γωνίας, μίας αναρχικής συλλογικότητας από μία μεσαιού μεγέθους πόλη της ανατολικής Γαλλίας.

Το κάλεσμα στα social media και η πρώτη συγκέντρωση

Τον τελευταίο Ιούνη, ένα βίντεο κυκλοφόρησε στα social media μετά την ανακοίνωση της κυβέρνησης για νέα μέτρα, με την αύξηση των φόρων καυσίμων να είναι ένα από αυτά. Σε αυτό το βίντεο η Priscillia Ludosky, μία 33χρονη επιχειρηματίας, αναφέρθηκε στην αύξηση της φορολόγησης της μεσαιάς τάξης και ανακοίνωσε μια ιντερνετική συλλογή υπογραφών η οποία συγκέντρωσε έντονο ενδιαφέρον. Η πρώτη διαδήλωση καλέστηκε στις 17 Νοέμβρη σε μικρές μεγάλες και μεσαιές πόλεις της Γαλλίας.

Αυτή την μέρα σύμφωνα με τα MME (γι αυτό ας δεχτούμε αυτό τον αριθμό με τις απαραίτητες επιφυλάξεις) 290 χιλιάδες άνθρωποι συγκεντρώθηκαν σε όλη την Γαλλία. Σε αυτή την "1η πράξη", όπως την ονόμασαν οι διαδηλωτές (οι οποίες εβδομαδιαίες διαμαρτυρίες καθεξής ονομάζονται αύξουσες αριθμητικά), διαδηλώσεις εμφανίστηκαν σε διαφορετικές πόλεις μαζί με τα πρώτα οδοφράγματα. Η πιο συνηθής δράση ήταν το μπλοκάρισμα των διοδίων. Οι "Δράσεις ελεύθερης μετακίνησης" όπου τα μέλη των κίτρινων γιλέκων κρατούσαν ανοιχτές τις πύλες διέλευσης.

Η ασαφής πολιτική τοποθέτηση και ο ρόλος της αριστεράς

Στην συνέχεια όχι μόνο κόσμος άρχισε να συγκεντρώνεται τα σαββατοκύριακα, αλλά δημιουργήσαν επίσης τοπικά σημεία συνάντησης στους κυκλικούς κόμβους των τοπικών οδών. Κυριολεκτικά αναπτύχθηκαν μικρά χωριά στο δημόσιο χώρο με τους συγκεντρωμένους να τρώνε,πίνουν και να συζητάνε όλοι μαζί. Σε αυτό το σημείο το ποιο προφανές στοιχείο του κινήματος ήταν ήδη εμφανές: Το πολιτικά ασαφές μήνυμα πίσω από αυτήν την πολύ δημοφιλή διαμαρτυρία.

Παραδείγματος χάρι, οι διαδηλωτές που συγκεντρώνονταν στους δρόμους διένειμαν φυλλάδια στους οδηγούς εξηγώντας γιατί είναι στα "κίτρινα γιλέκα". Εκτός από την οργή για την υπερφορολόγηση, δεν υπήρχε κάποιο πολιτικό επιχείρημα προς συζήτηση. Το κίνημα εκείνη την στιγμή συγκεντρώνει κυρίως άτομα της μεσαιάς τάξης αλλά και μικροαφεντικά που έβλεπαν τον εαυτό τους ως θύματα της φορολογίας.

Τότε και έγινε ένα κάλεσμα προς τους υποστηρικτές να τοποθετούν το κίτρινο γιλέκο τους στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου τους σε ένδειξη συμπαράστασης στο κίνημα (Στην Γαλλία ο ΚΟΚ υποχρεώνει τους οδηγούς να έχουν ένα φωσφορίζ γιλέκο στο αυτοκίνητό τους για την περίπτωση κάποιας βλάβης ή ακινητοποίησης). Από τότε και στο εξής η εικόνα με το κίτρινο γιλέκο στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου έγινε πολύ συνηθής και γνώριμη από τα χωριά μέχρι τις μεγάλες πόλεις της Γαλλίας.

Ήταν εντυπωσιακό ότι στην αρχή τα μέλη των ανώτερων τάξεων υποστήριζαν τα αιτήματα των κ.γ. . Λόγω της ποικιλομορφίας των συμμετεχόντων στην κίνηση, δεν υπήρχε

Η πρώτη Δεκέμβρη στο Παρίσι ήταν μία από τις πιο βίαιες «πράξεις» των κίτρινων γιλέκων.

εμφανής πολιτική κατεύθυνση και αυτό παραμένει ένα από τα προβλήματα ακόμα μετά από 18 εβδομάδες διαμαρτυρίας.

Από την πλευρά των αριστερών ομάδων, τα μέλη τους δεν είχαν μεγάλη όρεξη να ανακατευτούν με αυτές τις διαμαρτυρίες. Εκτός από πολύ λίγες πόλεις, οι αντιφασίστες και οι αναρχικοί δεν συμμετείχαν στην πρώτη διαμαρτυρία τουλάχιστον σε ομαδικό επίπεδο. Ατομικοί συμμετείχαν στις συγκεντρώσεις για να πάρουν μια πρώτη γεύση, αλλά χρειάστηκαν δύο εβδομάδες, ώστε οι σημαίες και σύμβολα των αριστερών και αναρχικών ομάδων να εμφανιστούν στις διαμαρτυρίες. Αυτό βέβαια είναι μια γενίκευση, καθώς σε μερικές πόλεις όπως η Τουλούζη οι ακροδεξιοί εκδιώχθηκαν κλοτσηδόν από την αρχή της διαμαρτυρίας και οι αναρχικοί/αντιφασίστες ενεπλάκησαν από την έναρξη του κινήματος.

Μία από τις αιτίες για αυτή την συνθήκη είναι ότι οι πολιτικές απόψεις είναι τόσες, όσες και οι ομάδες των κίτρινων γιλέκων.

Η ποικιλία δραστηριοτήτων οι οποίες οργανώθηκαν από τα κ.γ. είναι τόση που δεν μπορούμε να τις τοποθετήσουμε σε ένα κουτί. Από την μία, ένα μεγάλο εύρος των συμβόλων του καπιταλισμού και της μπουρζουαζίας με εταιρίες όπως οι Monsanto, Vuitton και Airbus στοχοποιήθηκαν. Από την άλλη, αρχικά πολλά αφεντικά νέων επιχειρήσεων συμμετείχαν ενεργά στις διαμαρτυρίες. Στην διάρκεια αυτών ακούστηκε μια μεγάλη γκάμα ομοφοβικών, σεξιστικών και ρατσιστικών συνθημάτων με την ενεργό παρουσία της ακροδεξιάς. Με το πέρασμα του χρόνου όμως η μάχη φαίνεται ότι συνεχίζεται από την εργατική τάξη. Φαίνεται ότι τα αφεντικά και οι ανώτερες τάξεις που ενεπλάκησαν στα αρχικά στάδια σε διαμαρτυρία για την υπερφορολόγηση, σταμάτησαν να στηρίζουν πια, όσο τα αιτήματα του κινήματος εξελίσσονται γύρω από την κοινωνική δικαιοσύνη και όχι ενάντια στην φορολογία.

Με το πέρασμα του χρόνου, διάφορες ομάδες προσπάθησαν να ελέγξουν το κίνημα. Αρχικά τα πολιτικά κόμματα προσπάθησαν να σαγηνεύσουν τα κ.γ. χωρίς όμως επιτυχία. Σε τοπικό επίπεδο οι πολιτικές δομές προσπάθησαν να διεισδύσουν στο κίνημα αλλά παρόλα αυτά, τα κ.γ. παρέμειναν αρκετά ανεξάρτητα από τα διάφορα πολιτικά κόμματα.

Τα κ.γ. επιμένουν σε κάτι το οποίο είναι πολύ σημαντικό για το κίνημά τους, την ενότητα. Για εμάς είναι μία λάθος θέση. Επιδιώκουν να αυξηθούν αριθμητικά όσο το δυνα-

τόν περισσότερο και γιαυτό δέχονται τον οποιονδήποτε. Η συνέπεια αυτού είναι ότι οι διαδηλώσεις είναι γεμάτες φασίστες τους οποίους κανείς από τα κ.γ. δεν ασχολείται να τους πετάξει έξω. Επίσης αυτή η θέση συνεπάγεται ότι η μετάδοση των αιτημάτων τους παραμένει πολύ προβληματική καθώς ο λόγος τους πρέπει να είναι πολύ χλιαρός ώστε να μην προσβάλει κανένα.

Ως αντιφασίστες, συμμετέχουμε στις διαδηλώσεις για να πετάξουμε έξω οποιονδήποτε ακροδεξιό. Δεν θα έχουν κανένα χώρο ανάμεσα μας. Αλλά τα κ.γ. αδυνατούν να το αντιληφθούν. Έχουν προσκολληθεί στην ουτοπική ιδέα ότι όλοι στο κίνημα παλεύουν για τους ίδιους στόχους και ότι είναι ενωμένοι παρά τις διαφορετικές πολιτικές τους οπτικές.

Ο αντίκτυπος στην πολιτική ζωή και τους ανθρώπους

Πέραν των διαφορετικών αιτημάτων, δύο από τα πιο σημαντικά και δημοφιλή είναι σχετικά με την επαναφορά του φόρου πλουτισμού (ISM) και για τα δεσμευτικά δημοψηφίσματα (RIC). Τον Δεκέμβρη του 2017, ο φόρος αλληλεγγύης πάνω στην περιουσία (ISM) καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον φόρο στην ακίνητη περιουσία (IFI). Με σκοπό σύμφωνα με την κυβέρνηση “την επανεκκίνηση των επενδύσεων των γαλλικών επιχειρήσεων και την δημιουργία νέων θέσεων εργασίας”. Με αυτό το μέτρο ο Μακρόν ενίσχυσε την εικόνα του “προέδρου των πλουσίων”. Σχετικά με το RIC, το πρότυπο είναι το ελβετικό σύστημα το οποίο δίνει την δυνατότητα στους πολίτες να κάνουν συλλογή υπογραφών για την κατάθεση αιτημάτων προς ψήφιση. Εάν συγκεντρωθεί ο ελάχιστος αναγκαίος αριθμός υπογραφών, η κυβέρνηση υποχρεούται να θέσει το αίτημα προς δημοψήφισμα. Με αυτό το τρόπο πιστεύουν ότι θα ενισχυθεί η δημοκρατία.

Παρότι η κυβέρνηση δεν υποχωρεί σε αυτά αιτήματα, το κίνημα έχει αποσταθεροποιηθεί σημαντικά τον Μακρόν. Πριν τις διαδηλώσεις, προωθούσε τις μεταρρυθμίσεις με πολύ εντατικό ρυθμό, αλλά αυτή η κρίση τον εξανάγκασε να χαμηλώσει ταχύτητα. Για παράδειγμα οι συζητήσεις για την μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού και του συστήματος υγείας έχουν πάει πίσω.

Πριν τις διαδηλώσεις, προωθούσε τις μεταρρυθμίσεις με πολύ εντατικό ρυθμό, αλλά αυτή η κρίση τον εξανάγκασε να χαμηλώσει ταχύτητα. Για παράδειγμα οι συζητήσεις για την μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού και του συστήματος υγείας έχουν πάει πίσω.

Παραμένουμε σκεπτικοί για τα κ.γ. και την οργάνωση (αποδιοργάνωση) τους, αλλά σίγουρα ότι έχει συμβεί έχει χαραχθεί στην συλλογική μνήμη. Καταρχήν οι άνθρωποι οι οποίοι συμμετέχουν ενεργά και θεωρούν τους εαυτούς τους κ.γ. είναι αυτοί που ποτέ δεν συμμετείχαν σε κάποια διαμαρτυρία. Ήταν προφανές εξαρχής καθώς κάποιοι έβλεπε διαδηλωτές να παίρνουν τεράστια ρίσκα με την αστυνομία χωρίς καν να καλύπτουν τα χαρακτηριστικά τους. Το ίδιο ισχύει και με τις ιντερνετικές συνεννοήσεις όπου όλες οι πληροφορίες ευαίσθητες ή μη, δημοσιεύονταν στο Facebook.

Γνώμη μας είναι ότι ο κόσμος έμαθε πολλά από αυτά. Τώρα γνωρίζουν πως να αυτοπροστατεύονται στις διαδηλώσεις, έχουν μάθει την χρήση διάφορων ιντερνετικών εργαλείων επικοινωνίας και το ποιο σημαντικό από όλα, έμαθαν να συντονίζονται μέσω δημοσίων συνελεύσεων. Η αρχή των διαδηλώσεων ήταν πραγματικά χαώδης και το “πάμε και βλέπουμε” λειτούργησε για μικρό χρονικό διάστημα καθώς μπερδευε την αστυνομία ακόμα περισσότερο γιατί κανένας δεν ήξερε τι θα γίνει μετά από δέκα λεπτά. Το “πάμε και βλέπουμε” όμως κατέληξε απολύτως προβλέψιμο.

Εκείνη την στιγμή το κίνημα αντιλήφθηκε ότι υπήρχε ανάγκη για την δημιουργία σημείων συντονισμού, τα οποία τα δημιούργησαν με την μορφή λαϊκών συνελεύσεων ή ακόμη και με την δημιουργία καταλήψεων. Οι κυκλικοί κόμβοι κυκλοφορίας υπήρξαν επίσης στρατηγικά σημεία για διάλογο, λήψη αποφάσεων και επίσης για την φυσική επανοικειοποίηση του δρόμου.

Η στάση με τις δυνάμεις καταστολής

Κάτι που ίσως θυμίζει το ελληνικό κίνημα των αγανακτισμένων είναι η εξέλιξη της στάσης των κ.γ. απέναντι στις δυνάμεις επιβολής του νόμου. Η στάση αυτή άλλαξε μέσα σε αυτούς τους πέντε μήνες. Αρχικά είχαμε βαρεθεί να ακούμε το πλήθος να φωνάζει “Η αστυνομία να έρθει μαζί μας”. Ακόμη περισσότερο έπειτα από λίγες εβδομάδες όταν η μεγαλύτερη αστυνομική ένωση κήρυξε απεργία. Αυτό τα κ.γ. το αντιλήφθηκαν σαν στήριξη των αιτημάτων τους, παρόλα αυτά το μόνο που επιδίωκαν οι αστυνομικοί ήταν αύξηση αποδοχών καθώς πια είχαν μεγαλύτερο “φόρτο εργασίας” εξαιτίας τους.

Αυτό άλλαξε ραγδαία καθώς ο αριθμός των τραυματιών αυξήθηκε. Τον Ιανουάριο, καταμετρήθηκαν 157 τραυματισμοί στο κεφάλι, 18 τυφλώσεις, 4 ακρωτηριασμοί και ένας

Τα Κίτρινα Γιλέκα μπλοκάρουν μία εθνική οδό στην Γαλλία.

θάνατος ανάμεσα στις βλάβες που προξένησαν οι αστυνομικές δυνάμεις. Η σκληρή καταστολή αντέστρεψε την τάση που θεωρούσε την αστυνομία ως εν δυνάμει συμμάχους. Οι διαδηλωτές άρχισαν να μαθαίνουν πως να προστατεύονται (φυσικά και νομικά) από την αστυνομία και πολύ περισσότεροι πια ήταν διατεθειμένοι να λάβουν μέρος σε συγκρούσεις, αντιλαμβανόμενοι την αιτιολογημένη άσκηση βίας εναντίον του συστήματος.

Η αστυνομική βία ήταν επίσης αυτή που έφερε στο προσκήνιο ένα σημαντικό ζήτημα. Την χρήση ενός νέου “μη θανατηφόρου” όπλου ονόματι LBD (“αμυντικός” εκτοξευτής σφαιριδίων καουτσούκ) από την γαλλική αστυνομία. Δεν θα μπορούμε σε λεπτομέρειες σχετικά με αυτό το όπλο, το οποίο δημιουργήθηκε για να προξενήσει βλάβη και να ακινητοποιήσει τους διαδηλωτές χωρίς να τους τραυματίσει σοβαρά ή τους σκοτώσει. Στην πραγματικότητα όμως αυτό ισχύει μόνο εάν εκτελέσει βολή από τουλάχιστον επτά μέτρα απόσταση και κάτω από το ύψος των ώμων. Η χρήση του είναι υπεύθυνη για το μεγαλύτερο ποσοστό τυφλώσεων και σοβαρών εγκεφαλικών τραυμάτων και καταγμάτων. Στην Ευρώπη η Γαλλία είναι μία από τις ελάχιστες χώρες που χρησιμοποιείται απεριόριστα. Η απαγόρευση χρήσης του απορρίφθηκε πρόσφατα από την δικαιοσύνη.

Ένα κίνημα σε εξέλιξη

Είναι δύσκολο να βγει ένα τελικό συμπέρασμα από αυτή την ανάλυση καθώς οι διαδηλώσεις συνεχίζονται κάθε Σάββατο και παρότι όλοι λένε ότι η δημοτικότητα έχει μειωθεί, οι μαχητικές διαδηλώσεις της 16 Μάρτη για την επέτειο της έναρξης του κινήματος στα Ηλύσια πεδία, είχαν ως αποτέλεσμα την συμπίεση του black block και των κίτρινων γιλέκων χέρι-χέρι. Η άμεση αντίδραση από τον κρατικό μηχανισμό ήταν η απόλυση του αρχηγού της αστυνομίας του Παρισιού και η ανακοίνωση πρόσθετων μέτρων απαγόρευσης των διαδηλώσεων εφόσον υπάρχει κίνδυνος παρεκτροπής.

Κάθε πλευρά αυτής της κρίσης στην Γαλλία θα χρειαζόταν να αναλυθεί σε πολύ μεγαλύτερο βάθος, μα η επιδίωξη αυτού του κείμενου είναι να δώσει μια γενική εικόνα του κινήματος και την οπτική μας από την εμπειρία στην πόλη μας η οποία είναι μία ανάμεσα σε πολλές άλλες.

GAJ

«Ελευθερία», γράφτιν για τον Κριστόφ Ντετινγκέ

- ζουν έλληνες, και επομένως θα συνεχίσουν να την κατοικούν οι απόγονοί τους, επίσης έλληνες κλπ. Ο τρόπος που είχαν δομηθεί οι αυτοκρατορίες, και τα ρευστά σύνορά τους, είχαν ως αποτέλεσμα να συμβιώνουν στις κοινότητες άνθρωποι με διαφορετικές καταγωγές, διαφορετικές γλώσσες και διαλέκτους, διαφορετικές θρησκείες. Σε αυτό το πλήθος η κατασκευή του έθνους δεν κοινωνικοποιήθηκε αναίμακτα, αντιθέτως επιβλήθηκε από τα πάνω, με τους κυρίαρχους να επιστρατεύουν ακόμα και βίαια, αιματηρά μέσα απέναντι στα τμήματα εκείνα που δεν ήταν δεκτικά.

Η διαδικασία αυτή πήρε κάποια πολιτισμικά χαρακτηριστικά που ήδη υπήρχαν στην κάθε εδαφική επικράτεια (π.χ. μία γλώσσα ή ένα θρήσκειο), και τα ανέδειξε ως εθνικά. Στη συνέχεια προσπάθησε να τα εξαπλώσει σε ολόκληρη τη μάζα των υπηκόων. Οι στρατηγικές της μαζικής εθνικής ομογενοποίησης των πληθυσμών περιλάμβαναν

-απαγόρευση χρήσης διαφορετικών γλωσσών, επιτρέποντας μόνο την «προωθούμενη» εθνική γλώσσα. Αντίστοιχα, ολόκληρες περιοχές, πόλεις και χωριά άλλαξαν ονόματα που συγγένευαν με άλλες γλώσσες, με τα νέα ονόματα να πηγάζουν από τις φρέσκες εθνικές επιταγές⁴

-διωγμούς πληθυσμών (π.χ. «αλλόθρησκων»)

-κοινωνική και θεσμική απομόνωση των Άλλων, αυτών που δεν ταίριαζαν με τις εθνικές επιταγές κ.α.

Από τη στιγμή της κοινωνικής νομιμοποίησής του, το έθνος συγκροτείται ιδεολογικά, και η ιστορία του «ξαναγράφεται» από κρατικούς μηχανισμούς, όπως το σχολείο και ο στρατός. Παρουσιάζεται σαν να υπήρχε από πάντα, δίνοντας την αίσθηση μιας αιωνόβιας οντότητας «που πάντα ενωμένη αγωνίζεται ενάντια στον χρόνο». Ακριβώς σε αυτή την αίσθηση βασίζεται και το έωλο επιχείρημα της κοινής καταγωγής, του κοινού αίματος κλπ. μεταξύ ομοεθνών, κάνοντας τη φαντασιακή κοινότητα του έθνους να μοιάζει διαχρονικά πραγματική.

III: Το μέλλον - Η (ελληνική) εθνική ανάπτυξη

Ως τώρα, είδαμε πώς λειτουργεί στο παρόν η φαντασιακή κοινότητα του έθνους, και σκιαγραφήσαμε τη διαδικασία μέσα από την οποία γεννήθηκε. Σε αυτή την ενότητα, αφήνουμε πίσω τα γενικά χαρακτηριστικά του εθνικισμού, και εστιάζουμε περισσότερο στα συμφέροντα που έρχεται να καλύψει η αναζωπύρωση της ελληνικής ιδεολογίας σήμερα. Η πολυαναμενόμενη εθνική ανάπτυξη της χώρας φαίνεται πως θα ορίζει από δω και στο εξής τους όρους της εκμετάλλευσης που δεχόμαστε οι καταπιεσμένοι και οι εκμεταλλεζόμενες. Τα προηγούμενα χρόνια καλούμασταν να σκύψουμε το κεφάλι, μέσα σε μία «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», όπου το δημόσιο χρέος έπνιγε το ελληνικό κράτος, και μαζί του όλες και όλους εμάς. Πλέον, καλούμαστε να πειθαρχήσουμε στο όνομα ακριβώς της εθνικής ανάπτυξης, που πλασάρεται ως το μέσο για το καλό όλης της (φαντασιακής) κοινότητας, το οποίο δεν πρέπει με τίποτα να ανατραπεί. Τα αποτελέσματα είναι:

-Η πολυπαιγμένη έξοδος από τα μνημόνια, να σημαίνει την επισφράγιση των όρων εργασίας και συνθηκών ζωής που επιβλήθηκαν την «εποχή των μνημονίων». Οι συσχετισμοί δυνάμεων που διαμορφώθηκαν στο κομμάτι της εργασίας, αλλά και σε ένα σωρό άλλες πτυχές της καθημερινότητας, μετατοπίστηκαν εις βάρος των καταπιεσμένων, και τώρα παγιώνονται.

-Να χτίζεται πολεμικό και στρατιωτικό (μιλιταριστικό) κλίμα, πατώντας στο ήδη γόνιμο έδαφος της μακεδονοπληξίας. Θέτοντας στο στόχαστρο κυρίως την «προαιώνια εχθρό» της Ελλάδας, την τουρκία, αλλά και άλλες γειτονικές χώρες (αλβανία, βόρεια μακεδονία), το ελληνικό κράτος φιλοδοξεί να δημιουργήσει ένα επικοινωνιακό, αλλά και κοινωνικό περιβάλλον, που θα το υποστηρίξει τόσο στην ένταση της κυριαρχίας του στη βαλκανική χερσόνησο, όσο και στις υποθαλάσσιες βλέψεις του στη Μεσόγειο (βλ. αγωγούς φυσικού αερίου Ελλάδας-Κυπρου-Ισραήλ), και τη διαμάχη για την ΑΟΖ με την τουρκία. Πλούτη για τους πλούσιους, θάνατος για όλες τις υπόλοιπες.

-Να συνεχίζεται και να εξελίσσεται η επιδρομή στο φυσικό περιβάλλον, από τις μελέτες για την εξόρυξη υδρογονανθράκων στην ήπειρο, την εγκατάσταση ΧΥΤΑ στη Λευκίμμη της Κέρκυρας, μέχρι την καταστροφή των εκτάσεων στην Κρήτη για ΒΑΠΕ, αλλά και το χτίσιμο του αεροδρομίου στο Καστέλι· και τα παραδείγματα αυτά είναι μόνο ελάχιστα.

-Να αναδιαμορφώνεται το αστικό περιβάλλον, και επομένως οι ίδιες οι ζωές μας, από την επέλαση του Airbnb με το επακόλουθο δώξιμο από τα διαμερίσματα ή ακόμα και τις

συνοικίες που ζούμε, φτάνοντας ως τον άκρατο επεκτατισμό της τουριστικής οικονομίας και τη θερετροποίηση ολόκληρων πόλεων.^{5,6,7}

... και ένα απαραίτητο κλείσιμο

Το έθνος δεν μπορεί να υπάρξει εκτός των στενών πλαισίων του κράτους. Διδάσκεται στο σχολείο, πειθαρχείται στον στρατό, προβάλλεται και αναπαράγεται στα ΜΜΕ, προωθείται στις απανταχού προεκλογικές υποσχέσεις. Όσο δεν αποδομείται και δεν εκφράζεται οργανωμένος αντίλογος, θα εξασφαλίζεται η πολυπόθητη (εθνική) συνοχή των υπηκόων (των από κάτω), η οποία είναι αυτή που εξασφαλίζει και την απαραίτητη στήριξη για τη διαιώνιση των κρατικών και καπιταλιστικών συμφερόντων (των από πάνω).

Η εθνική κοινότητα είναι ένα από τα πιο στιβαρά θεμέλια ενός συστήματος καταπίεσης και εκμετάλλευσης, κινητήρια δύναμη του οποίου είναι μονάχα το κέρδος· τίποτα άλλο. Μένει να δημιουργήσουμε τους απαραίτητους τριγμούς και προστριβές, ώστε αυτό το οικοδόμημα να καταρρεύσει, φωτίζοντας την προοπτική ενός κόσμου, όπου εμείς θα καθορίζουμε τις ζωές μας από κοινού και με βάση τις ανάγκες μας. Και κανένα έθνος, κανένα κράτος, καμία κυβέρνηση, κανένα χρέος και κανένα αφεντικό δεν θα μας επιβάλλει το πώς και με ποιους θα επιλέγουμε να ζήσουμε.

**Η εθνική ενότητα με αίμα είναι βαμμένη,
στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι
Οι εθνικές ιδέες γεννούν νεκροταφεία**

✎ **Λεοπάρ Παρεό**

Υποσημειώσεις:

1) «Υπάρχουν» από τη στιγμή που μπορούν να βρεθούν αντικειμενικά κριτήρια, με βάση τα οποία μπορούμε να τις ορίσουμε, ανεξάρτητα από το αν οι κοινότητες αυτές αναγνωρίζουν τον εαυτό τους. Για παράδειγμα, οι «φτωχοί», οι άνεργες, οι εργαζόμενοι που αμείβονται με τον βασικό μισθό, ορίζονται με τρόπο αντικειμενικό. Οποιαδήποτε άνεργη και να ρωτήσουμε γιατί εντάσσει τον εαυτό της στο κοινωνικό σύνολο των «ανέργων», θα μας απαντήσει έτσι ώστε να μπορούμε να κρίνουμε αν μπορεί να θεωρηθεί κομμάτι αυτού του συνόλου ή όχι. Αν δεν δουλεύει κάπου που να πληρώνεται για την εργασία της, τότε είναι πράγματι άνεργη, διαφορετικά όχι. Αντίθετα, οποιοδήποτε άτομο και να ρωτήσουμε γιατί εντάσσει τον εαυτό του στην ελληνική εθνική κοινότητα, είναι σίγουρο πως δεν θα λάβουμε επαρκείς απαντήσεις. Και αυτό γιατί ούτε η γέννηση στην Ελλάδα, πόσο μάλλον η ελληνική υπηκοότητα, ούτε η χρήση της ελληνικής γλώσσας, ούτε η καταγωγή είναι στοιχεία ικανά, ούτε βέβαια και οτιδήποτε άλλο. Στην Ελλάδα έχουν γεννηθεί άνθρωποι που θεσμικά δεν θεωρούνται «έλληνες», την ελληνική υπηκοότητα την έχουν πάρει και άνθρωποι που δεν αντιμετωπίζονται ως «έλληνες» από τους υπόλοιπους έλληνες (άρα δεν είναι αποδεκτή από την ίδια την κοινότητα), και αν ψάξουμε την καταγωγή σε ένα βάθος χρόνου μπορούμε να δούμε πως φτάνει σε εποχές που δεν υπήρχαν έθνη, και η λέξη Ελλάδα είχε εντελώς διαφορετική γεωγραφική υπόσταση και πληθυσμιακή σύνθεση από την άποψη των διαφορετικών πολιτισμών, θρησκευμάτων, γλωσσών κλπ. Με δύο λόγια σήμαινε κάτι εντελώς διαφορετικό από αυτό με το οποίο παρουσιάζεται σήμερα...

2) Φτάνουμε με αυτόν τρόπο στο σημείο να υπερισχύει το «όλοι έλληνες είμαστε», και άρα δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε μεταξύ μας, παρόλο που αυτοί που ευθύνονται για «τον φτωχό έλληνα ή την άστεγη ελληνίδα» είναι και «πλούσιοι έλληνες».

3) Στο βασικότερο δόγμα της ελληνικής ιδεολογίας («Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια»), η αναφορά στην οικογένεια είναι έμφαση στην αναπαραγωγική λειτουργία του ανθρώπου, και άρα εξύψωση των σεξουαλικότητων εκείνων που μπορούν να «παράγουν» ανθρώπους. Πρόκειται για μία ξεκάθαρη εναντίωση απέναντι σε οποιαδήποτε άλλη σεξουαλικότητα δεν εξυπηρετεί αυτόν τον σκοπό.

4) Ένα ενδιαφέρον κείμενο που αναδεικνύει την πολυπολιτισμικότητα της ευρύτερης περιοχής της Μακεδονίας, με τα παλιά ονόματα χωριών, μπορεί να βρεθεί εδώ: <https://apatris.info/ta-onomata-prou-allazoun-ine-ta-arominaria-ton-iachon-tou-polemou/>

5) Η προσπάθεια για την απελευθέρωση της α' κατοικίας και οι πλειστηριασμοί δεν μπορούν να ειδωθούν έξω από το κάδρο της ανάπτυξης της ελληνικής τουριστικής βιομηχανίας. Η άνθιση του Airbnb είναι ενδεικτική της αυξημένης ζήτησης, όχι μόνο από την πλευρά των επισκεπτών-τουριστών, αλλά και από την πλευρά των οικοδεσποτών-επιχειρηματιών. Οι πλειστηριασμοί είναι το βασικό μέτρο που σκοπεύει να απελευθερώσει ακίνητα, ή τμήματα αυτών, σε μαζική κλίμακα, διαθέτοντάς τα στην αγορά. Τα «τουράκια» που θα προσελκύσουν τους καλοδεχούμενους επενδυτές είναι μέτρα όπως η golden visa (visa σε όποιον επενδύσει στη χώρα περισσότερο από 250.000€).

6) Όλα τα παραπάνω συμβαίνουν αυτή την εποχή, στο όνομα της εθνικής ανάπτυξης. Όλα αποτελούν τομείς κερδοφορίας που έχει εμπλακεί το ελληνικό κράτος. Αν θέλει κάποιος να καταλάβει τι είναι το έθνος, πρέπει οπωσδήποτε να το εξετάσει στα στενά πλαίσια του κράτους. Το έθνος δεν υπάρχει πριν ή έξω από το κράτος.

7) Η εθνική ανάπτυξη προβάλλεται από τον ΣΥΡΙΖΑ ως ο καρπός της πατριωτικής πολιτικής του, και θα χρησιμοποιηθεί σίγουρα ως ισχυρό εκλογικό χαρτί. Ο πατριωτισμός της κυβέρνησης, ως η «αγνή, ανιδιοτελής αγάπη για την πατρίδα μας», που τίθεται σε αντιπαράβολη με τον «εθνικισμό» της δεξιάς, ως ακραία παρέκκλιση από τον πατριωτισμό, είναι οι δύο όψεις της εθνικής ιδεολογίας, της ιδεολογίας του εθνικισμού. Αυτή την ιδεολογία θα συναντήσουμε στις εκλογικές αναμετρήσεις, να αρθρώνεται αντίστοιχα από τα διάφορα αριστερά και δεξιά στόματα. Παρόλο που οι απόψεις μπορεί να διαφέρουν, δεν ξεχνάμε πως σκοπός των εκλογών είναι η ανάδειξη «εθνικής ηγεσίας». Υπενθυμίζουν έτσι και επανανοηματοδοτούν τη συνοχή γύρω από τη φαντασιακή κοινότητα. Από τη σκοπιά μας και εμείς θυμίζουμε πως η αποχή από τις εκλογές αποτελεί τη μοναδική συνεπή αντεθνική πρόταση.

Γεωπολιτική _ φίλοι και εχθροί

_αντί εισαγωγής ή ορισμού

Ανοίγοντας ένα επιτραπέζιο παιχνίδι στρατηγικής, οι οδηγίες είναι σαφείς. Οι παίχτες-ρόλοι είναι πεπερασμένοι, θα είναι κατακτητές και κατακτημένοι. Εκπροσωπούν χώρες ή αποικιακές δυνάμεις που σκοπό έχουν την επέκταση τους και τη συνέχιση της κυριαρχίας τους. Το περιβάλλον του παιχνιδιού είναι συχνά εμπνευσμένο από το ιστορικό πλαίσιο του μεσαίωνα, του β' παγκόσμιου ή του μεσοπολέμου. Εάν δεν πρόκειται για ένα γραμμικό ταμπλό με κανόνες που διαμορφώνουν δεδομένους συνδυασμούς κινήσεων μάχης, αλλά πρόκειται για ένα πιο πολύπλοκο παιχνίδι, κάθε παίχτης θα πρέπει να σκεφτεί τι του προσφέρει η κάθε θέση ή η κάθε κίνηση της διαδρομής που θα ακολουθήσει, τα στρατεύματα που θα χάσει, εάν θα επιτεθεί μέσα από τη θάλασσα, στον πιο κοντινό ή τον πιο αποδυναμωμένο εχθρό. Ένα τέτοιο παιχνίδι αποτυπώνει με απλοϊκό τρόπο τα πρώτα βήματα της γεωπολιτικής, όπως αναπτύχθηκε από το δυτικό πολιτισμό και τα ολοκληρωτικά καθεστώτα. Μπορούμε μόνο να φανταστούμε την εξέλιξη των συστημάτων στρατηγικής, που εφαρμόζονται στον κατακερματισμένο καπιταλιστικό κόσμο από τις διακρατικές οικονομικές δυνάμεις και μέσα από την πολεμική βιομηχανία.

Εάν κανείς σήμερα, τύχει να αναζητήσει τον όρο γεωπολιτική στη διαδικτυακή σφαίρα, θα δει πόσο στενά συνδέεται με το σύμπλεγμα άμυνα και ασφάλεια, με το εθνικό συμφέρον. Τα περισσότερα λήμματα θα αφορούν στην εκμετάλλευση των κοιτασμάτων του εδάφους, ή ειδικά για την Ελλάδα, την αποκλειστική οικονομική ζώνη και τις ελληνο-τουρκικές εντάσεις. Όταν τύχει να παρακολουθήσει τα κεντρικά δελτία, στα ρεπορτάζ για τη διεθνή σκηνή, θα παρατηρήσει χειραψίες μέσα από κουστούμια, κάτω από φλας, που επικυρώνουν τη στάση του κάθε κράτους ή και τη συμφωνία ως προς επιδιώξεις της επιλεγόμενης σφαίρας επιρροής. Όταν πάλι το ρεπορτάζ θα σχετίζεται με εξελίξεις που λαμβάνουν χώρα εξαιρετικά κοντά, οι πολιτικές δηλώσεις θα αφορούν την προσπάθεια της εκάστοτε κυβέρνησης να διαφύλαξει το εθνικό συμφέρον πάντα με όρους ισχύος. Ως κομμάτι της εξωτερικής πολιτικής, η γεωπολιτική είναι πεδίο συνυφασμένο με τη γεωγραφική αποτύπωση των συνόρων, αλλά και τον αθέμιτο ανταγωνισμό στα χαραζόμενα όρια ενός κράτους ή δυνάμεων σε βάρος των γειτονικών κρατών.

_η κατασκευή φίλων και εχθρών

Αρχίζοντας από την Ελλάδα, είναι γεγονός ότι μιλάμε για ένα ισχυρό κράτος από τη γέννηση του ακόμη, λόγω της γεωγραφικής του θέσης. Θέσης που του δίνει τη δυνατότητα να συμμετέχει στους ανταγωνισμούς της ευρύτερης περιοχής της ΝΑ Μεσογείου με όλους τους πιθανούς τρόπους. Είτε με ειρηνική διπλωματία αλλά και με ανοιχτό πόλεμο, όντας το μόνο βαλκανικό κράτος που τα τελευταία 200 χρόνια διπλασίασε τα σύνορά του (Προσάρτηση Επτανήσων από την Αγγλία το 1864 και Θεσσαλίας με το συνέδριο του Βερολίνου 1881). Τις τελευταίες δεκαετίες είναι αυτό που τόσο θερμά συνάπτει συμμαχίες με το καθεστώς της Αιγύπτου, και με το κράτος του Ισραήλ που

Η μεγέθυνση του εθνικισμού διαταξικά και ο εσωτερικός ανασχηματισμός των παραδοσιακών κομμάτων αντίστοιχα, ανοίγουν το δρόμο για περαιτέρω αναβάθμιση της καταστολής των κοινωνικών αγώνων και για καπιταλιστική ανάπτυξη ευρωπαϊκού μοντέλου.

το θωρακίζει με τον πολεμικό εξοπλισμό του. Είναι αυτό που κρατά έγκλειστους τους μετανάστες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και συνεργάζεται με τη FRONTEX για να εξαφανίσει τους αναλώσιμους. Αποτελεί ενεργό μέλος του ΝΑΤΟ, και διαθέτει στην επικράτεια του ενεργές βάσεις, γύρω από τις οποίες φροντίζει τις υποδομές για να κινείται το χρήμα και τα αφεντικά να τρίβουν τα χέρια τους. Είναι αυτό που αφογκράζεται το κλίμα και ανακατεύεται στις διακρατικές εντάσεις και συγκρούσεις στην ευρύτερη περιοχή της βαλκανικής χερσονήσου και της ΝΑ Μεσογείου.

Για το γειτονικό κράτος της Μακεδονίας, στον ελλαδικό χώρο με όχημα τα μίντια, αυτό που εντέχνως επιτεύχθηκε ήταν η διέγερση ενός κατασκευασμένου κινδύνου που εκφράστηκε με αφορμή το όνομα της Μακεδονίας. Σημείο εκκίνησης είχε τους «εθνικούς γεωπολιτικούς μύθους» και την αίσθηση απειλής του έθνους. Παρά την οικονομική συνεργασία του ελληνικού με το ντόπιο κεφάλαιο, είδαμε

πως για εθνική προδοσία μίλησαν υποκείμενα που υποτάχθηκαν ή πρωτοστάτησαν στο πνεύμα των εθνικοφρονούντων, ως ενιαίος όχλος στα συλλαλητήρια, αλλά και οι πολιτικοί εκπρόσωποι του δημοκρατικού τόξου, από την ακροδεξιά μέχρι την πατριωτική αριστερά.

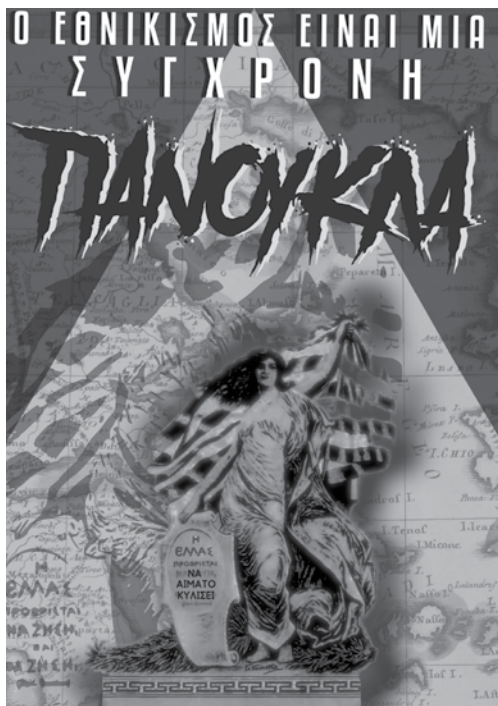
Η μεγέθυνση του εθνικισμού διαταξικά και ο εσωτερικός ανασχηματισμός των παραδοσιακών κομμάτων αντίστοιχα, ανοίγουν το δρόμο για περαιτέρω αναβάθμιση της καταστολής των κοινωνικών αγώνων και για καπιταλιστική ανάπτυξη ευρωπαϊκού μοντέλου. Πάντως, στη μεγάλη εικόνα, η διαδικασία για το Μακεδονικό ζήτημα έκλεισε μπαμ μπαμ, όπως ήταν προαποφασισμένο, αφού ήταν μία ακόμη συνθήκη για την ένταξη της Β.Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ.

Είναι εμφανές πως το ελληνικό κράτος κλείνει ορισμένα μέτωπα της εξωτερικής πολιτικής, ώστε να είναι σε θέση να ανοίξει τα χαρτιά του στοχεύοντας κάποια άλλα. Η μάχη για την ενεργειακή επάρκεια είναι μια μεγάλη ενότητα στην ιστορία και είναι αυτή που καθορίζει συμμαχίες σε ξηρά και θάλασσα. Η γεωπολιτική ως όργανο σχεδίασης κρατικής επιβολής στον χώρο λαμβάνει υπόψη πως ο χώρος διαμορφώνεται από τις ανθρώπινες επιχειρηματικές δραστηριότητες. Έτσι, η βαθύτερη εμπλοκή της χώρας στη πολεμική συνθήκη της διαχείρισης των φυσικών πόρων και των μεταφορών τους, διαφαίνεται τόσο από τα σχέδια που αποσκοπούν στο να αποτελέσει κόμβος μεταφοράς ενέργειας και χώρα παραγωγός. Διαφαίνεται από τις επιχειρηματικές διαβουλεύσεις των κολοσσών gas&oil, όπως αυτή της Θεσσαλονίκης στις 18-19 Φεβρουαρίου, από την κατασκευή του αγωγού φυσικού αερίου και τις δηλώσεις Κοτζιά για τα αποθέματα στην Κύπρο. Στα καθεστωτικά μίντια, μετά από ανακοίνωση της εταιρία ExxonMobil ότι βρέθηκε ένα τεράστιο κοιτάσμα φυσικού αερίου στη θάλασσα δίπλα από την Κύπρο, η Τουρκία ξανά μπαίνει στο στόχαστρο ως το εχθρικό κράτος που εκτελεί στρατιωτικές επιθετικές κινήσεις, ενώ η συζήτηση για την ελληνική Αποκλειστική Οικονομική ζώνη βγαίνει στο προσκήνιο πιο έντονα.

Μόνο που σχηματισμό της κοινής γνώμης σχετικά με «εχθρούς και φίλους» του ελληνικού κράτους, όπως και η ιστορία που γράφεται, δε μπορεί να αποτελεί αντικείμενο των αφεντικών στο γεωπολιτικό παιχνίδι και να επιβάλλεται στους εξουσιαζόμενους λαούς, ως πόνια. Έτσι κι αλλιώς κανείς μας δεν πιστεύει ότι η κρατική θεσμίση της κοινωνίας αποσκοπεί στην αυτάρκεια και την ίδια τη ζωή, αλλά πολύ περισσότερο στη βαναυσότητα, την εκμετάλλευση των καταπιεσμένων, στο ξεζούμισμα του φυσικού κόσμου από γιγαντιαία γεωτρυπανα και τελικά τις πολεμικές συρράξεις. Είναι ευθύνη μας να αντιστεκόμαστε στα ολοκληρωτικά καθεστώτα. να μην ξεχνάμε πως η διεθνιστική αλληλεγγύη στη Μεσόγειο είναι το όπλο μας, αφού τους πολέμους που κυρήσσουν τα κράτη, τους αποτρέπουν μονάχα οι λαοί.

Η εξωτερική πολιτική είναι αποκλειστικό προνόμιο της κάθε κυβέρνησης βάσει του συντάγματος και αυτό χρησιμοποιήθηκε σαν επιχείρημα από όσους ήταν υπέρ της συμφωνίας των πρεσβών στις συζητήσεις στη βουλή. Για τις τελικές αποφάσεις, στο ελληνικό σύνταγμα δεν προβλέπεται καμία άτυπη ή θεσμική διαδικασία, όπως συζητήθηκε θεαματικά στο μακεδονικό να γίνει δημοψήφισμα, όπου το κοινωνικό σώμα εμπλέκεται ενεργά στην λήψη αποφάσεων, ούτε ως πολιτικοί σχηματισμοί αλλά ούτε και ως φωνή των μαζών που κατεβαίνουν στο δρόμο, ακόμα και όταν προκειται για το σώμα που εκφράζεται ως έθνος στην επικράτεια του.

Είναι το έθνος που σας κάνει επικίνδυνους

Από τον 18 αιώνα όλες οι συγκεντρωμένες δυνάμεις στην Ευρώπη περνώντας στο νεωτερισμό ξεκινούν την ανοικοδόμηση του έθνους-κράτους, ένα οργανωτικό μοντέλο που είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με το σημερινό κράτος και τους θεσμούς του. Η Ελλάδα, ως αφηρημένη ιδέα, στην ουσία πρέπει πάση θυσία να γίνει κράτος, όπου με συγκολλητική ουσία το έθνος, να βγει στο κοσμικό προσκήνιο σαν ένα ενιαίο και ομογενές μίγμα ανθρώπων με θεωρητικά κοινή καταγωγή, γλώσσα, θρησκεία, παραδόσεις κ.α.

Καταλυτικό ρόλο στην εθνική αποσαφήνιση έπαιξε η θρησκεία. Από την εποχή της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και της επονομαζόμενης επανάστασης του 1821 για να θεωρηθεί κάποιος Έλληνας έφτανε μόνο η θρησκευτική ταυτότητα του ορθόδοξου χριστιανού. Την ίδια περίοδο που η αστική τάξη του

«δυτικού κόσμου» προσπαθεί να αποκαθελώσει την αριστοκρατία για να κάνει την δική της έφοδο προς τον καπιταλισμό, διάφοροι ελληνόφωνοι λόγιοι από όλη την Ευρώπη ξεκινούν την τάση της εποχής, τον (ελληνικό) διαφωτισμό, μιλώντας για ιστορική συνέχεια, εδαφική κληρονομιά και κοινωνική αυτοδιάθεση. Έτσι, μέσα σε ένα κλίμα αναβρασμού στην ανατολική Ευρώπη, φουντώνει το πρώτο κύμα του ελληνικού εθνικισμού, με συνιστώσες είτε την θρησκεία, μέσω του ελληνορθόδοξου πατριαρχείου έναντι του βουλγάρικου, είτε του μεγαλοϊδεατισμού μέσω της επεκτατικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Στην αρχή έναντι της οθωμανικής αυτοκρατορίας και ύστερα έναντι των βαλκανίων γειτόνων. Το ευρύτερο μοίρασμα της βαλκανικής πίτας δεν θα μπορούσε να γίνει χωρίς την ιδεολογική συμβολή του εθνικισμού και συγκεκριμένα στην Ελλάδα μέσω των αλυτρωτικών βλέψεων για τα πάλαι ποτέ «βυζαντινά χώματα».

Το ελληνικό κράτος σε διάστημα 89 χρόνων, δηλαδή από την αναγνώριση του το 1833 μέχρι το 1922, κατάφερε και επεκτάθηκε με δριμύεις ρυθμούς. Στο διάστημα δε 1897-1922 πήρε μέρος σε 7 πολέμους. Σημαντικό γεγονός της ιστορίας της επεκτατικότητας και του εθνικού παροξυσμού είναι η λεγόμενη Μικρασιατική Καταστροφή με την συντριβή του ελληνικού στρατού από το στρατό του νεοσύστατου κράτους της Τουρκίας. Απόρροια της μικρασιατικής εκστρατείας είναι χιλιάδες νεκροί και τραυματίες και από τις δύο μεριές καθώς και εκατομμύρια άνθρωποι που μετακινήθηκαν από και προς την Μικρά Ασία, δημιουργώντας το μεγάλο κύμα μετανάστευσης.

Με το πέρας του Α' παγκοσμίου πολέμου η Ευρώπη είναι ένα καζάνι που βράζει. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα η εσωτερική πολιτική περνά από δεκάδες πραξικοπήματα, με αυτό του Γ. Κονδυλ στα 10/10/1935, το οποίο επανεγκαθίδρυσε το βασιλικό καθεστώς, να παίζει σημαντικό ρόλο για την ιστορική εξέλιξη της εξάρσης του εθνικισμού. Έπειτα από το πραξικόπημα αυτό, Ο βασιλιάς Γεώργιος Β' διορίζει υπουργό στρατιωτικών τον Ι. Μεταξά και λίγο αργότερα στις 13/4/1936 τον προάγει σε πρωθυπουργό.

Το εθνικιστικό καθεστώς Μεταξά ανακηρύσσει την απαρχή του Γ' Ελληνικού Πολιτισμού (ελληνοχριστιανισμός) [ΣτΣ], (ο Α' ήταν στην αρχαιότητα και ο Β' στο Βυζάντιο), δημιουργεί την Εθνική Οργάνωση Νεολαίας, καταστέλλει άγρια το εργατικό κίνημα και στήνει στρατόπεδα συγκέντρωσης σε ξερονήσια. Όλα τα παραπάνω γίνονται στα πρότυπα των διάφορων φασιστικών καθεστώτων σε ολόκληρη την Ευρώπη με κυρίαρχα:

	Ανώτατος άρχοντας	Ιδεολογία	Κεντρική ιδεοληψία
Ιταλία	Μπενίτο Μουσολίνι	φασισμός	αναβίωση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας
Γερμανία	Αδόλφος Χίτλερ	εθνικοσοσιαλισμός	δημιουργία του Γ' Ράιχ
Ισπανία	Φρανθίσκο Φράνκο	μοναρχοφασισμός	η τελευταία σταυροφορία

πηγή: «ζουν ανάμεσα μας» - 2012
AntifaSalonica

Από την περίοδο του δικτατορικού καθεστώτος του Μεταξά ως και το τέλος της εισβολής και κατάληψης από τα γερμανικά, ιταλικά και βουλγαρικά στρατεύματα του ελλαδικού χώρου, ξεπηδούν διάφορες εθνικιστικές, φασιστικές και παραστρατιωτικές οργανώσεις με πολυποικίλο ιδεολογικό φάσμα, από την μοναρχοφασιστική «Οργάνωση Χ», την ναζιστική «Εθνική Σοσιαλιστική Πατριωτική Οργάνωση», τα τάγματα ασφαλείας, την ΙΔΕΑ κ.α. Κοινός παρονομαστής βέβαια είναι ο εθνικισμός και ο αντικομμουνισμός. Όλες αυτές οι οργανώσεις δεν θα μπορούσαν προφανώς να συσταθούν και να δράσουν χωρίς την βοήθεια είτε του ελληνικού κράτους, είτε των άλλων πολεμικών δυνάμεων, όπως για παράδειγμα η εκπαίδευση της ΕΣΠΟ από τα ΣΣ ή την η συνεργασία του Εθνικού Δημοκρατικού Ελληνικού Συνδέσμου με τις Βρετανικές στρατιωτικές δυνάμεις.

Η κοινωνική κατανομή με το πέρας του Β' παγκοσμίου πολέμου στον ελλαδικό χώρο βρίσκεται σε πολύ βαθιά πολιτική και ταξική όξυνση. Υποαπασχόληση, υποσιτισμός, εγκλεισμός, βασανιστήρια, εξορία βρίσκουν αυτούς που δεν υποτάχτηκαν στο εθνικό-φρων καθεστώς, ή πήραν το μέρος του ΕΑΜ και του ΔΣΕ. Τα γεγονότα δημιουργούν εύφορες καταστάσεις για να αναπτυχθούν οι ακροδεξιές οργανώσεις και στην ουσία ο πόλεμος δεν έχει τελειώσει ακόμα. Όλα αυτά τα χρόνια, από το 1965 μέχρι το 1967, στρώνεται το χαλί για την Χούντα των Συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967, η οποία αναδύθηκε από τις τάξεις της 4ης Αυγούστου, της ΙΔΕΑ καθώς και των ταγμάτων ασφαλείας, με ένα κλίμα θεσμικών πολιτικών και κοινωνικών τριγμών. Ακόμα και με τη πτώση της Χούντας και την υποτιθέμενη καθαίρεση από τη διοίκηση, στρώνεται γόνιμο έδαφος για την συνέχιση και ανάπτυξη των εθνικιστικών φασιστικών ομάδων. Αποτυχημένα πραξικοπήματα, βομβιστικές επιθέσεις σε κινηματογράφους, πολιτικές εκδηλώσεις, κομματικά γραφεία, γραφεία εφημερίδων, μαχαιρώματα και ρατσιστικά πογκρόμ είναι κάποιες από τις δράσεις του παρακρατικού μηχανισμού. Όσοι συνελήφθησαν για αυτές τις ενέργειες είτε αθωώθηκαν, είτε αντιμετώπισαν μικρές ποινές.

Οι δεκαετίες που ακολούθησαν βρήκαν τη δεξιά φαινομενικά διασπαρμένη, μέχρι να ξαναφουντώσει το εθνικιστικό αίσθημα με τα συλλαλητήρια του 93' για την ονομασία της Μακεδονίας και όταν μιλάμε για Μακεδονία και μακεδόνες, η ιστορία χτυπά υπόκωφα την πόρτα. Η δεξιά όπως και μέρος της αριστεράς στην Ελλάδα υποθάλπει το ζήτημα της εκκαθάρισης των σλαβόφωνων μακεδόνων. Με τους βαλκανικούς πολέμους το ελληνικό και βουλγαρικό κράτος διεκδίκησαν σθεναρά τα εδάφη της και ενώ τα σύνορα είχαν χωριστεί και έπρεπε να διαφυλαχθούν, η πολιτική του Ι. Μεταξά όρισε στη Β. Ελλάδα τις λεγόμενες επιτηρούμενες ζώνες. Τα σλαβόφωνα χωριά και οι οικισμοί βρίσκονταν σε καθεστώς επιτήρησης από τον ελληνικό στρατό, ενώ μετά την συμφωνία της Βάρκιζας και την έναρξη της «Λευκής Τρομοκρατίας» ξεσπά κύμα βίας και εις βάρος των μακεδόνων¹.

Το μαγαζί του εθνικισμού δουλεύει ασταμάτητα μέχρι σήμερα- πάντα σε πλήρη συνάρτηση με την κρατική οντότητα, δρα στον κοινωνικό ιστό και εξυπηρετεί, είτε έμμεσα είτε άμεσα, τα οικονομικά και διοικητικά συμφέροντα, με στόχο την ταξική κυριαρχία των από τα πάνω προς τους από τα κάτω. Η ιδεολογική νόρμα που εισχωρεί στο θυμικό των ομόγλωσσων και μη ανθρώπων χτίζει το συλλογικό φαντασιακό, καταφέρνει να ομογενοποιήσει βίαια πληθυσμιακές ομάδες και να αφομοιώσει διαφορετικά πολιτισμικά χαρακτηριστικά μέσω του εθνικού κορμού. Μέσα δηλαδή από τα εργαλεία της εξουσίας, την παιδεία, την ιστορία, το στρατό, την εκκλησία, τα media εισχωρεί και στην ίδια την κοινωνία αναπαράγοντας μύθους και διαστρεβλωμένα ιστορικά γεγονότα, θέλοντας να προβάλει την εθνική θυματοποίηση και ταπείνωση. Με αυτόν τον τρόπο δημιουργεί τους εσωτερικούς και εξωτερικούς «εχθρούς», είτε αυτοί είναι το αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας, είτε το ξένο και το διαφορετικό ως προς την κανονικότητα του εθνικισμού.

1 Αυτή η βία εξηγεί και την στήριξη που παρείχαν οι μακεδόνες/ισσες στον ΔΣΕ κατά την περίοδο του Εμφυλίου. Μάλιστα υπολογίζεται ότι περίπου 1 στους 3 μαχητές και μαχητρίες του ΔΣΕ στην Μακεδονία ήταν σλαβόφωνοι, παρά το γεγονός ότι η σύγχρονη Αριστερά και οι ιστορικοί της σπάνια το αναφέρουν. Αυτό φυσικά είναι λογικό, γιατί θα ερχόταν σε αντίθεση με το αφήγημα περί ελληνικού λαού που αγωνίζεται πατριωτικά ενάντια στην προδοτική δεξιά και στους αγγλο-αμερικάνους ιμπεριαλιστές.

✍/ κοντέσσα

πηγές: Η στρατηγική της ανατολικής Μεσογείου - autonome antifa, Μάιος 2015

Μια συζήτηση στη φιλοσοφική: Ελληνικός εθνικισμός, Μακεδονικό ζήτημα - εκδ. Κίνηση Αριστερών Ιστορικού και Αρχαιολογικού, Αθήνα Μάρτιος 1992

Ζουν ανάμεσα μας - AntifaSalonica, Θεσσαλονίκη 2012

Ο διαφοριστικός ρατσισμός - Νίκου Σβωρόνου - Άκης Γαβριηλίδης, περιοδικό Θέσεις Τεύχος 91, Απρίλιος - Ιούνιος 2005

Ελληνοχριστιανισμός - Πέτρος Θ. Πιζανίας <https://athens.indymedia.org/post/1497416/>

* Γειτονικό κράτος, αρχίζει από «Μ...»και τελειώνει σε «...ακεδονία». Πως το λένε; Όμιλος ανθελληνικών ερευνών «Μίρκα Γκινόβα» Θεσσαλονίκη, Ιανουάριος 2019

Διάσταση και ερμηνεία της Συμφωνίας των Πρεσπών από μια αντιεθνικιστική/αντικαπιταλιστική/αντιπολεμική σκοπιά

«Γλώσσα είναι μια διάλεκτος με στρατό και στόλο»

~Max Weinreich

Η πρόσφατα υπογεγραμμένη «Συμφωνία των Πρεσπών» αποτελεί μια συμφωνία μεταξύ του κράτους της Ελλάδας και αυτού της μέχρι πρότινος ονομαζόμενης Π.Γ.Δ.Μ. Αποτελεί ένα κείμενο που έρχεται να ρυθμίσει επί της ουσίας τις διμερείς σχέσεις των δύο χωρών, με σημείο αιχμής (τουλάχιστον επικοινωνιακά και στην επιφάνεια των ζητημάτων) το όνομα της γειτονικής χώρας, και συγκεκριμένα το κατά πόσον αυτό θα περιλαμβάνει παράγωγα ή προσδιορισμό της λέξης Μακεδονία, όπως και συνέβη άλλωστε, με το νέο όνομα να είναι «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας».

Η συμφωνία αυτή σίγουρα οδηγεί τόσο τις σχέσεις μεταξύ των δύο κρατών, όσο και τη γεωστρατηγική συνθήκη στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων σε μια νέα μέρα. Βασικό σημείο της, ένα από τα πιο ισχυρά διακυβεύματα και νοήματα πίσω τόσο από την ανακίνηση του ευρύτερου λεγόμενου «Μακεδονικού» ζητήματος, όσο και των διεθνών πιέσεων που ασκήθηκαν γύρω από τις εξελίξεις με τη συμφωνία, είναι ο συνεχώς αυξανόμενος ανταγωνισμός μεταξύ ισχυρών μπλοκ εξουσίας. Από τη μία οι ΗΠΑ και η ΕΕ, ο ευρωατλαντικός συνασπισμός και ο στρατιωτικός του βραχίονας, το ΝΑΤΟ, και από την άλλη η Ρωσία με τις δικές της βλέψεις στην ευρύτερη περιοχή.

Πράγματι, επακόλουθο της συμφωνίας των Πρεσπών είναι η έναρξη των ενταξιακών διαδικασιών για τη Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας (Δ.Β.Μ.) ώστε να αποτελέσει ένα ακόμη μέλος τους ΝΑΤΟ, κάτι που το ελληνικό κράτος επιτελεί ως ρόλο εδώ και τρεις δεκαετίες, και μάλιστα με την πρόσφατη αναβάθμιση του ρόλου του. Είναι λοιπόν, ηλίου φαεινότερο το γιατί η συμφωνία έγινε δεκτή με διθυραμβικές αντιδράσεις από πλατιά κομμάτια των δυτικών κρατών και των θεσμών τους, καθώς η υπογραφή της συμφωνίας των Πρεσπών αντανάκλα την επικράτηση του πόλου ΗΠΑ/ΕΕ.

Από την άλλη, καθ' όλη τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, η Ρωσία, θέλοντας να διευρύνει από τη μεριά της την επιρροή της στην περιοχή, άσκησε τη δική της πίεση, κάτι που τουλάχιστον στο εσωτερικό της ελληνικής πραγματικότητας εκφράστηκε με την

πριμοδότηση και χρηματοδότηση του μπλοκ που σήκωσε τη διοργάνωση της αντίδρασης στη συμφωνία, δηλαδή του συνονθυλεύματος των μακεδονικών ενώσεων, της εκκλησίας, των διαφόρων εθνικιστικών ομάδων και μορφωμάτων που ξεπηδούσαν και κατέβαιναν στον δρόμο. Πριν, όμως, αναλύσουμε τα αίτια αυτής της -σε επίπεδο κορυφής- σύγκρουσης για το «Μακεδονικό», θα πρέπει να αναλύσουμε τι πραγματικά περιλαμβάνει το κείμενο της συμφωνίας, τόσο σε επίπεδο συμβολικό όσο και σε επίπεδο υλικό.

Καταρχάς, αποτελεί μια συμφωνία που αντανάκλα τη ριζικά διαφορετική ισχύ μεταξύ των δύο μερών, και τον διαφορετικό ρόλο που καλούνται να επιτελέσουν. Το «Μακεδόνας», ως οντότητα, προσδιορίζεται ρητά πως αφορά τελείως διαφορετικό ιστορικό πλαίσιο για κάθε κράτος. Η διαμάχη για την καταγωγή των μεν και των δε από τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό λύνεται με την ολοκληρωτική επικράτηση του ελληνικού κράτους, καθώς η συμφωνία λέει ρητά πως η γλώσσα και τα χαρακτηριστικά του «Δεύτερου Μέρους» (της Δημοκρατίας της Βόρειας Μακεδονίας στη συμφωνία) δεν έχουν καμία σχέση με τον αρχαίο, αλλά και τον σύγχρονο ελληνικό πολιτισμό, την κουλτούρα και τα χαρακτηριστικά του «ελληνικού» κομματιού της Μακεδονίας ως γεωγραφικού τόπου. Σε αυτήν την κατεύθυνση, η σημαία του γειτονικού κράτους, διάφορα σύμβολα σε κτήρια, υπηρεσίες, τα μνημεία και οτιδήποτε άλλο είχε δομηθεί ως απόδειξη της ελληνικότητας της καταγωγής του κράτους και των πολιτών της Δ.Β.Μ., θα ξηλωθεί.

Η ίδια η ταυτότητα του Μακεδόνα, κομμάτι που διεκδικούν και στις δύο μεριές των συνόρων οι εθνικές αφηγήσεις, αναφέρεται σε διαφορετικές οντότητες που αφορούν διαφορετικά ιστορικά πλαίσια και πολιτιστικές κληρονομίες. Ο όρος Μακεδόνας αφορά ιθαγένεια (δηλαδή πολιτικό δεσμό με το ανάλογο κράτος) και όχι εθνικότητα. Με την παρούσα συμφωνία προστίθεται ένας ακόμη περιορισμός στην ιθαγένεια των πολιτών της Δ.Β.Μ., καθώς προστίθεται η ένδειξη «πολίτης της Βόρειας Μακεδονίας». Στην τροποποίηση του Συντάγματος της ΠΓΔΜ, διευκρινίζεται ότι «η ιθαγένεια δεν προσδιορίζει, ούτε προκαθορίζει την εθνότητα στην οποία ανήκουν οι πολίτες της χώρας», συνεπώς, δεν αναγνωρίζεται «μακεδονικός λαός» ή «μακεδονικό έθνος». Η Δ.Β.Μ δεσμεύτηκε με τη συμφωνία να τροποποιήσει το σύνταγμά της (άρθρα 3 και 49) στη κατεύθυνση της

«εξάλειψης οιασδήποτε μορφής αναθεωρητισμού και αλυτρωτισμού (από δημόσιους ή ιδιωτικούς φορείς), με σεβασμό στην κυριαρχία, εδαφική ακεραιότητα και πολιτική ανεξαρτησία της Ελλάδας».

Οι υπόλοιπες διατάξεις της Συμφωνίας αφορούν το κομμάτι της ρύθμισης των διπλωματικών σχέσεων σε επίπεδο θεσμών και εργαλείων, καθώς και το εμπορικό, στρατιωτικό και πολιτικό κομμάτι. Μια διμερής τέτοια συμφωνία που βάζει και το δεύτερο μέλος εντός του ίδιου μπλοκ εξουσίας, καλείται να ρυθμίσει και με ανάλογο τρόπο τη λειτουργία του στην κατεύθυνση της εξυπηρέτησης των συμφερόντων του μπλοκ αυτού. Έτσι, τα δύο μέρη πρέπει και μπορούν να συνεργάζονται σε επίπεδο καταστολής, ανταλλαγής πληροφοριών και τεχνογνωσίας, αλληλοϋποστήριξης σε επίπεδο εξωτερικής απειλής, γενικώς θα έχουν στενή συνεργασία στην αστυνόμευση, την πολιτική προστασία και την άμυνα. Σε επίπεδο γεωργικό, εμπορικό και οικονομικό η ελληνική πλευρά είναι επιτετραμμένη με το ρόλο της «δύναμης που θα βοηθήσει στην ανάπτυξη» την Δ.Β.Μ., κάτι που πρακτικά σημαίνει μεγάλα κέρδη για το ελληνικό κεφάλαιο και τον ελληνικό καπιταλισμό.

Τέλος, στο κομμάτι της οικονομίας και της ανάπτυξης πρέπει να σταθούμε ιδιαίτερα στο ότι η συμφωνία περιλαμβάνει διακριτά τα ζητήματα των ενεργειακών επενδύσεων στην περιοχή: Τους αγωγούς αερίου, τις εξορύξεις, κλπ. Το έδαφος των δύο κρατών και η απαραίτητη μεταξύ τους συνεργασία είναι κομβικής σημασίας για το ενεργειακό κομμάτι, που πάνω σε αυτό εν πολλοίς συμπυκνώνεται η ενδοκαπιταλιστική σύγκρουση, καθώς στο προσκήνιο όλων των ενεργειακών επενδύσεων βρίσκεται η προσπάθεια, ιδιαίτερα της Ευρώπης, να απεμπλακεί από τη ρωσική ενεργειακή εξάρτηση, αλλά και η πάγια και συνεχής αναζήτηση, από μεριάς κεφαλαίου, νέων πλουτοπαραγωγικών πηγών τόσο για να καλύπτει τις ανάγκες του, όσο και για να αυξάνει τα κέρδη του μέσω της εκμετάλλευσης συνολικά του φυσικού κόσμου.

Πέρα όμως από το τι περιλαμβάνει η συμφωνία, έχει ιδιαίτερη σημασία να την ερμηνεύσουμε εντός του παρόντος ιστορικού και πολιτικού πλαισίου, ως περιεχόμενο, νοήματα και κατεύθυνση που διαμορφώνει για τον επόμενο κύκλο της καπιταλιστικής αναπαραγωγής.

Μπορεί το εθνικιστικό κομμάτι να μιλά για προδοτικές συμφωνίες και διάφορα άλλα τέτοια, αλλά το γεγονός είναι πως σε επίπεδο γλώσσας, πολιτισμού, ονόματος, εθνικότητας κλπ, η Δ.Β.Μ. απεμπόλησε το όποιο δικαίωμα προσδιορισμού σε σχέση με το διαχρονικό ιστορικό παρελθόν της περιοχής. Η συμφωνία επικυρώνει επί της ουσίας και σε σχέση με την ελληνικότητα, την αρχαιότητα, το Μεγαλέξανδρο και γενικότερα αυτή τη ρητορική πως «Η Μακεδονία είναι μία και είναι Ελληνική».

Αρχικά, όπως προαναφέρθηκε, η συμφωνία εντάσσεται ως στρατηγική κίνηση μέσα στον συνεχιζόμενο ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό για την αύξηση της επιρροής, και την απόκτηση ελέγχου και υλικών/πολιτικών ερεισμάτων και δυνατοτήτων στην περιοχή. Ακόμη, η συνεχής αναζήτηση νέων πηγών εκμετάλλευσης και κέρδους για το κεφάλαιο είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τις κρατικές και διακρατικές συμφωνίες, και επιφέρει τη διεύρυνση της υποβάθμισης των όποιων κεκτημένων των από τα κάτω. Στα πόδια ντόπιων και ξένων επενδυτών και εταιριών δίνεται γη και ύδωρ, υπογράφονται συμφωνίες με επαχθείς και ληστρικούς όρους, η κοινωνική ζωή πλήττεται ακόμη περισσότερο στο όνομα της ανάπτυξης και της ένταξης σε κάποια οικονομική ένωση (όπως η ΕΕ) με την ανάλογη σχέση κυριαρχίας που αυτό εγκαθιδρύει. Περαιτέρω, η συμφωνία των Πρεσπών είναι ακόμη ένα ψηφιδωτό στη συνεχιζόμενη στρατιωτική οργάνωση και παρουσία των κυρίαρχων, καθώς συγκεκριμένα η ένταξη στο ΝΑΤΟ περιλαμβάνει την παρουσία του σε νέα εδάφη με την εγκατάσταση βάσεων, τον μεγαλύτερο έλεγχο σε ευρύτερο έδαφος, την αυξημένη ισχύ σε επίπεδο στρατού, τη διευκόλυνση της μετακίνησης του στρατιωτικού εξοπλισμού, την τεχνολογική αναβάθμιση των εγκαταστάσεων και την υποχρεωτική πρόσδεση σε όλες τις αποφάσεις και τις κατευθύνσεις του οργανισμού αυτού.

Η συμφωνία των Πρεσπών ντύθηκε με το άρωμα της ειρηνικής διευθέτησης ενός πολύ ιδιαίτερου και «επικίνδунου» για τη σταθερότητα της περιοχής ζητήματος. Σε βαθμό μάλιστα που οι πρωθυπουργοί Τσίπρας και Ζάεφ έχουν προταθεί να είναι υποψήφιοι για το νόμπελ ειρήνης. Πίσω όμως από τις χαιρετούρες και τις όμορφα στημένες παραστάσεις ομόνοιας και φιλίας με φόντο τη λίμνη των Πρεσπών, κρύβεται (ή και όχι) και ο ανταγωνισμός μεταξύ των κρατών και των εθνικών τους αφηγήσεων, και η διαφορετική τους θέση στον παρόντα συσχετισμό δυνάμεων. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, βαυκαλιζόμενη για

τον διεθνιστικό και φιλειρηνικό της χαρακτήρα, προχώρησε με τα άρθρα της συμφωνίας σε μια ιδιαίτερα επιθετική τακτική, ώστε να επιτύχει τα ανάλογα αποτελέσματα. Η συμφωνία επικυρώνει και επίσημα την εγγραφή της ιστορίας από μια συγκεκριμένη σκοπιά, που επιβεβαιώνει τον πυρήνα του ελληνικού εθνικισμού. Μπορεί το εθνικιστικό κομμάτι να μιλά για προδοτικές συμφωνίες και διάφορα άλλα τέτοια, αλλά το γεγονός είναι πως σε επίπεδο γλώσσας, πολιτισμού, ονόματος, εθνικότητας κλπ, η Δ.Β.Μ. απεμπόλησε το όποιο δικαίωμα προσδιορισμού σε σχέση με το διαχρονικό ιστορικό παρελθόν της περιοχής. Η συμφωνία επικυρώνει επί της ουσίας και σε σχέση με την ελληνικότητα, την αρχαιότητα, το Μεγαλέξανδρο και γενικότερα αυτή τη ρητορική πως «Η Μακεδονία είναι μία και είναι Ελληνική». Στη σύγχρονη πολιτική, η αποδοτικότητα και η απρόσκοπτη συνέχεια της καπιταλιστικής αναπαραγωγής είναι ιδιαίτερα σημαντική, οπότε η απόδοση ενός γεωγραφικού προσδιορισμού στο κράτος της Δ.Β.Μ. είναι μικρό κακό για τους ντόπιους ισχυρούς και κυβερνώντες, καθώς ο πυρήνας της ελληνικής εθνικής αφήγησης όχι απλά μένει άθικτος, αλλά για πρώτη φορά επικυρώνεται ιστορικά σε επίπεδο αντικειμενικότητας και οριστικής λύσης.

Ακόμη, η ελληνική μεριά παρουσιάζεται ως η ειρηνική και σταθερή δύναμη απέναντι στους «κακούς» γείτονες, που αναγκάζονται πλέον να αποσυρθούν από τις αλυτρωτικές τους διαθέσεις, που ασφαλώς και υπήρχαν από δικά τους πολιτικά κομμάτια. Ιδιαίτερο σημείο σε συνδυασμό με αυτό αποτελεί η θεσμοθέτηση της άρνησης ύπαρξης μακεδονικής μειονότητας στο εσωτερικό της ελληνικής επικράτειας, σημείο που αποτελεί κόκκινο πανί ιστορικά για το ελληνικό κράτος και την προσπάθεια συγκρότησης της ελληνικής εθνικής συνείδησης και ταυτότητας. Είναι η ικανοποίηση του αντιδραστικότερου πυρήνα του ελληνικού εθνικισμού, καθώς οι Μακεδόνες ως πληθυσμός συνδέθηκαν σε ένα κομμάτι τους πολύ έντονα με τον ΕΛΑΣ και τον ΔΣΕ, και ακόμη και μετά τη λεγόμενη «εθνική συμφιλίωση» ήταν το μοναδικό κομμάτι που δεν αναγνωρίστηκε ιστορικά, και επί της ουσίας συνεχίστηκε η «δίωξή» του.

Το ελληνικό κεφάλαιο, όντας και από τα ισχυρά στην περιοχή των Βαλκανίων, θα οδηγηθεί σε μια διαδικασία ακόμη ευρύτερης κερδοφορίας με την αναβάθμιση των εμπορικών, οικονομικών και διπλωματικών σχέσεων και τις νέες επενδύσεις στην περιοχή. Τα δημόσια έργα, οι μεταφορές, οι εξαγωγές, τα ενεργειακά, ο τουρισμός, θα είναι μια επόμενη μέρα μεγαλύτερης λεηλασίας των ντόπιων πληθυσμών και του φυσικού κόσμου, με την ακόμη μεγαλύτερη βοήθεια του γειτονικού κράτους στο πλαίσιο της νέας συνθήκης συνεργασίας, και με την ελληνική οικονομία να αποτελεί ουσιαστικά τον Γολιάθ μπροστά σε αυτήν της Δ.Β.Μ.

Τα παραπάνω δεν γράφονται για να υπερασπιστούμε το γειτονικό κράτος ή τις εθνικές βλέψεις των πατριωτικών/εθνικιστικών κομματιών της εκεί κοινωνίας, μα για να καταδείξουμε την αντίφαση της κυρίαρχης προπαγάνδας στο εσωτερικό της ελληνικής επικράτειας, τόσο από το κομμάτι της σοσιαλδημοκρατίας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, όσο και από το κομμάτι του εθνικιστικού μπλοκ. Το ελληνικό κράτος και το ελληνικό κεφάλαιο αναβαθμίζονται, διεκδικούν και αναλαμβάνουν ρόλο ρυθμιστή στην ευρύτερη περιοχή, αρθρώνουν τη δική τους στρατηγική, σφυρηλατώντας τον δικό τους εθνικισμό και τη δική τους εθνική αφήγηση. Ο αλυτρωτισμός περί χαμένων πατρίδων, ο αντιτουρκισμός (σημείο που υπάρχει εμμέσως πλην σαφώς στο επίσημο κοινό ανακοινωθέν της συμφωνίας μεταξύ Η.Π.Α, Ισραήλ, Αιγύπτου, Ελλάδας για τη διασφάλιση των ενεργειακών οδών και τη διακίνηση των αποθεμάτων υδρογονανθράκων προς τη Δύση), η ρητορική περί εθνικής κυριαρχίας που συνοδεύεται από κοινές στρατιωτικές ασκήσεις με τα ολοκληρωτικά καθεστώτα Ισραήλ και Αιγύπτου, και εν τέλει η οικειοποίηση της «εθνικής γραμμής» στο Μακεδονικό, που αφορά την άρνηση εν πολλοίς της οντότητας των Μακεδόνων ως πληθυσμό, γραμμής που διαπερνά πλέον σχεδόν όλο το φάσμα του πολιτικού κόσμου, συμπεριλαμβανομένης και της αριστεράς, διαμορφώνουν το πλαίσιο εντός του οποίου νοηματοδοτείται η ιστορία, η αντίληψή της και η διδασκαλία της, οι όροι συνύπαρξης μεταξύ γειτονικών πληθυσμών, η ίδια η καθημερινότητα στην κοινωνική ζωή

Μεγάλος κερδισμένος από όλο το τελευταίο διάστημα και τα πολιτικά/κοινωνικά του γεγονότα είναι ο εθνικιστικός/ακροδεξιός/φασιστικός χώρος, η μισαλλοδοξία, ο αλυτρωτισμός, ο милитарισμός, ο πόλεμος, ο σκοταδισμός και ο φανατισμός, με προεξέχοντα τον θρησκευτικό. Τόσο από τα πάνω όσο και από τα κάτω, η διαμόρφωση ενός ασφυκτικού πλέγματος στον δημόσιο λόγο και η μετατόπιση όλων των ζητημάτων προς τα ακροδεξιά, θέτουν τους όρους για τη δημιουργία νέων πολιτικών μορφωμάτων που θα επιδιώξουν να πιάσουν το νήμα από εκεί που το άφησε η Χρυσή Αυγή, και από εκεί που δεν μπορεί να το πάει η Νέα Δημοκρατία ως κυρίαρχη οντότητα αυτού του χώρου. Στη δημιουργία δηλαδή ενός μετώπου εθνικιστικού, που θα διεκδικήσει όρους ηγεμονίας και διακυβέρνησης, που θα εφαρμόσει τις σκληρότερες και πιο ολοκληρωτικές καπιταλιστικές πολιτικές, που θα εγκαθιδρύσει καινούριες καταστάσεις εξαίρεσης και θανατοπολιτικής. Για να το κάνει αυτό, πριμοδοτείται από τα ΜΜΕ και άλλα κομμάτια του διεθνούς και ντόπιου κεφαλαίου που βλέπουν τα συμφέροντά τους να περνούν μέσα από την οικοδόμηση ενός τέτοιου κρατικού πλαισίου λειτουργίας, με το ανάλογο πολιτικό δυναμικό. Και τα παραπάνω είναι εμφανή, όταν, πριν καλά καλά τελειώσουν τα συλλαλητήρια, ανακοινώθηκε η δημιουργία νέων πολιτικών φορέων με τα απαραίτητα χαρακτηριστικά. Η απόπειρα είναι να δημιουργηθεί εθνικιστικό κίνημα που θα καταλάβει την εξουσία και θα έχει και το ανάλογο

δυναμικό για να επιβληθεί στο πεζοδρόμιο και την καθημερινότητα, ιδιαίτερα σε μια χώρα όπως η Ελλάδα, που το ντόπιο κίνημα συνεχίζει να διατηρεί μια δυναμική που αποτελεί για τους κυρίαρχους ένα αγκάθι στα πλευρά.

Σημαντικό ζήτημα που δεν πρέπει να παραμεληθεί είναι και η τεράστιας ιστορικής και πολιτικής σημασίας παράδοση του συνόλου σχεδόν της αριστεράς απέναντι στην ιδεολογική επίθεση του εθνικισμού, και η μετατροπή του αγώνα σε αερομαχίες στην αρένα του κυρίαρχου λόγου, η προσαρμογή της «επαναστατικής και ταξικής μάχης» σε πλειοδοσία συντηρητισμού με όρους *real politik*. Ένα κομμάτι της, όχι απλά δεν αντέδρασε, αλλά συνέδραμε και κατέβηκε στα συλλαλητήρια, ξεπλένοντας τον εθνικιστικό τους χαρακτήρα, εκφράζοντας έναν ακραία συντηρητικό και πατριωτικό λόγο, αθλώνοντας τον φασίστα Κασιφά και τις εθνικιστικές καταλήψεις. Είναι το κομμάτι που δεν έχει καμία σχέση με τον διεθνιστικό, προλεταριακό λόγο και δράση, μα παλεύει για εθνική κυριαρχία, πατριδα, κλπ., χτυπώντας στην πλάτη, και ανοίγοντας την κερκόπορτα στον φασισμό, τον οποίο αντιλαμβάνεται μόνο στο πρόσωπο των ναζιστών της Χρυσής Αυγής, και όχι ως μια βαθιά και δομική διαδικασία που διαπερνά πολλά περισσότερα από μια σβάστικα. Αλλά και το ΚΚΕ διέπραξε το μεγαλύτερο ατόπημα, υβρίζοντας επί της ουσίας την ιστορία των Μακεδόνων ανταρτών και ανταρτισμών που πολέμησαν και πέθαναν για τα κομμουνιστικά και διεθνιστικά τους πιστεύω, μέσα από τις γραμμές και του ΕΛΑΣ/ΔΣΕ. Πρέπει να αναφέρουμε την αλλαγή πλεύσης και θέσης σε σχέση με το «Μακεδονικό», που ιδιαίτερα για το ΚΚΕ είναι παράδοση της ίδιας του της ιστορίας, μια μετατόπιση άρρηκτα συνδεδεμένη με το ότι βάλλεται επί δεκαετίες για τη θέση που είχε πριν την αντίσταση, και στον εμφύλιο, για την ευρύτερη περιοχή, θέση που ο ελληνικός εθνικισμός τους χρεώνει πως στόχευαν να παραχωρήσουν την Ελληνική Μακεδονία σε κάποιο άλλο σοσιαλιστικό γειτονικό κράτος. Η κατηγορία περί ΕΑΜΟΒΟΥΛΓΑΡΩΝ άλλωστε, ακόμη και σήμερα βρίσκεται στα χείλη των ακροδεξιών και των φασιστών, και δεν χαρακτηρίζει μόνο το ΚΚΕ.

Για του λόγου του αληθές των παραπάνω, η παράθεση της θέσης του Ριζοσπάστη από το μακρινό 1933, με τις τωρινές θέσεις του ΚΚΕ μιλά από μόνη της. Έτσι αρχικά και σύμφωνα με τα ρεπορτάζ του Ριζοσπάστη στην περιοχή: «Στη Μακεδονία», διαβάζουμε εκεί, «παίζεται ένα άγριο δράμα σε βάρος μιας εθνότητας που δεν εννοεί να υποταχθεί σκλάβο στον ελληνικό, γιουγκοσλαβικό ή βουλγαρικό ιμπεριαλισμό» (19/10/1933). «Έχουν τόσοι αιώνες περάσει από τότε που εγκαταστάθηκε το σλαβικό στοιχείο στη Μακεδονία, που κανένας τους σήμερα δεν ξέρει τίποτα άλλο, παρά μονάχα πως στον τόπο αυτό γεννήθηκε και σ' αυτόν θα πεθάνει. Και πως ούτε Έλληνας, ούτε Βούλγαρος, ούτε Σέρβος είναι» (24/11/1932). «Οι Μακεδόνες επιμένουν. Σφίγγουν τα δόντια τους, μιλάνε τη γλώσσα τους τη μακεδονική με πείσμα, φοράνε τη στολή τους τη μακεδονική με περηφάνια και πιστεύουν κι ελπίζουν και καρτερικά μα σιωπηλά αγωνίζονται για μια Μακεδονία δική τους, για μια Μακεδονία ελεύθερη» (24/10/1933). Συμπληρωματικό στα παραπάνω είναι

το γεγονός πως στις περιοχές που είχαν απελευθερωθεί από το ΔΣΕ, υπήρχαν δεκάδες σχολεία που δίδασκαν τη μακεδονική γλώσσα, γράφονταν μπροσούρες και κείμενα σε αυτή, υπήρχαν τάγματα μαχητών/τριών Μακεδόνων/ισσών και άλλα πολλά σε αυτήν την κατεύθυνση, όταν ακόμη ο διεθνισμός σήμαινε κάτι άλλο για το ΚΚΕ. Η ιστορία όμως αποδεικνύεται αμείλικτη, και έτσι σήμερα η πολιτική επιτάσσει τη μετατόπιση των θέσεων, σε βαθμό που συντάσσονται με την κυρίαρχη προπαγάνδα και αντίληψη για τη γέννηση και την οντότητα των εθνών. Χαρακτηριστικά: «Η θέση περί μακεδονικού έθνους δεν πατάει στην πραγματικότητα», διακήρυξε χαρακτηριστικά ο Κουτσούμπας, «γιατί δεν πληροί στην ενότητά της τα κριτήρια που τονίζουν πως το έθνος, ως ιστορικά διαμορφωμένη σταθερή κοινότητα ανθρώπων, εμφανίστηκε πάνω στην κοινότητα του εδάφους, της οικονομικής ζωής, της γλώσσας και της ψυχосύνθεσης που εκδηλώνεται στην κοινότητα του πολιτισμού» (ορισμός του Στάλιν για το έθνος). Ο ίδιος έσπευσε βέβαια να παραδεχτεί ότι «το κυρίαρχο έθνος που υπάρχει στη FYROM» (και το οποίο απέφυγε να κατονομάσει) «συγκροτήθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στη βάση αυτών των όρων, με την οντότητα όμως που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της ενιαίας Γιουγκοσλαβίας». Ξεχνούν βέβαια όλοι οι παραπάνω να παραθέσουν απλά ιστορικά στοιχεία όπως π.χ. το γεγονός ότι στη σύγχρονη εποχή, και σίγουρα από την εμφάνιση του μακεδονικού Ζητήματος, στον δέκατο ένατο αιώνα ήταν αποδεκτό, ακόμη και από τους Έλληνες ιστορικούς και πολιτικούς, ότι η Μακεδονία, ως γεωγραφική περιοχή του οθωμανικού κράτους, περιλάμβανε κατά προσέγγιση τα εδάφη της σημερινής ελληνικής Μακεδονίας, της ΠΓΔΜ και της περιφέρειας Πιρίν της Βουλγαρίας.

Εν κατακλείδι, αυτό που αντιμετωπίζουμε είναι η διαμόρφωση ενός ιδιαίτερα επικίνδυνου περιβάλλοντος, με τον εθνικισμό να ενδυναμώνεται, και τους κυρίαρχους να κερδίζουν περισσότερο έδαφος. Η μάχη που πρέπει να δοθεί είναι πολυεπίπεδη και αφορά την ιστορία, τη διάστασή της, την αφήγησή της από την κυριαρχία, τη διεμβόλιση της κυριαρχικά κατασκευασμένης ιδέας του έθνους, την ύπαρξη συνολικά κράτους και κεφαλαίου. Είναι καθήκον μας ως αναρχικοί/ες, διεθνιστές/τριες να δημιουργήσουμε αναχώματα στην ιδεολογική και υλική επίθεση πάνω στους/στις από τα κάτω, τη συνέχεια και την ένταση της λεηλασίας των καταπεσμένων και στις δύο μεριές των συνόρων αλλά και παγκόσμια, να προτάξουμε την αλληλεγγύη και την κοινή πάλη απέναντι στον εθνικισμό, τον πόλεμο, τη μισαλλοδοξία, τον καπιταλισμό. Να καταστήσουμε σαφές πως η φαντασιακή ενότητα κάτω από εθνικές σημαίες είναι ενότητα με τους δυνάστες μας, είναι το να γίνουμε τα αναλώσιμα πόνια για τις επιδιώξεις και τις διαμάχες τους. Το φάντασμα του φασισμού και των πολέμων, αλλά και η καθημερινή φρίκη της φτώχειας, των θανάτων, της καταστολής, της λεηλασίας των ζώων μας, της καταστροφής του φυσικού κόσμου, της μισθωτής σκλαβιάς, πρέπει να γίνουν ο στόχος της πάλης μας. Να ξαναβάλουμε την επανάσταση και τον αγώνα για την αταξική, ελευθεριακή, αντιεξουσιαστική κοινωνία στο προσκήνιο, ώστε να γίνουν κτήμα όλο και περισσότερων ανθρώπων. Την κοινωνία εκείνη όπου ο καθένας/μία θα μπορεί να αυτοπροσδιορίζεται με βάση τις επιθυμίες τους στην κατεύθυνση της συλλογικής, ισότιμης, χειραφετημένης από τους καταναγκασμούς και τις καταπιέσεις ζωής. Γιατί μόνο ο αγώνας για την κοινωνική επανάσταση, την ατομική και συλλογική απελευθέρωση μπορεί να αποτελέσει την οριστική απάντηση στον κόσμο της εξουσίας και της βαρβαρότητας, να δημιουργήσει μια νέα κοινωνικότητα συνύπαρξης και αλληλοβοήθειας πέρα από κάθε επίπλαστο διαχωρισμό περί φυλής, φύλου, εθνικότητας, θρησκείας, καταγωγής, σεξουαλικής προτίμησης.

**ΚΑΝΕΝΑ ΕΘΝΟΣ ΔΕ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ
ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΔΕ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ**

**ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ,
ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ**

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΕΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

RedBlack

Βενεζουέλα: Πώς φτάσαμε μέχρι εδώ

Η Βενεζουέλα, ή όπως είναι επισήμως και θεσμοθετημένα το όνομα του κράτους, η Μπολιβαριανή Δημοκρατία της Βενεζουέλας, είναι άλλη μια χώρα της Λατινικής Αμερικής που από τη γέννησή της χαρακτηρίζεται από κοινωνικές αναταραχές και πραξικοπήματα. Το ίδιο μοτίβο δηλαδή, στην ιστορία που συναντάμε και στα γειτονικά της κράτη. Και όπως συνέβη στους γείτονές της, έτσι και στην περίπτωση της Βενεζουέλας δεν θα μπορούσε να λείπει η εμπλοκή των Η.Π.Α. Σήμερα, την εποχή Μαδούρο, οι Αμερικανοί υπουργοί δηλώνουν ανοιχτά στα Μ.Μ.Ε. ότι θα «βοηθήσουν» στρατιωτικά τη Βενεζουέλα αν χρειαστεί, για την εξουδετέρωση του Μαδούρο. Μια βοήθεια που η Η.Π.Α. όπως γνωρίζουμε, μοιράζει απλόχερα μαζί με ελευθερία όχι μόνο στους πολίτες του δικού της κράτους, αλλά και σε άλλα όπως τα Βιετνάμ, Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία, Υεμένη. Ωστόσο, ας μην πιάσουμε ολόκληρη τη λίστα με χώρες που έχουν δεχθεί εισβολή από το κράτος των Η.Π.Α. γιατί θα ξεφύγουμε κατά πολύ, κι ας μείνουμε σε αυτές που βρίσκονται κοντά στα σύνορά της. Παλιότερα θα λέγαμε ότι η εμπλοκή της με άλλες χώρες -και όταν λέμε εμπλοκή εννοούμε την ανατροπή καθεστώτων και τις ενορχηστρώσεις πραξικοπημάτων (είναι υπεύθυνη για τουλάχιστον 50 πραξικοπήματα στην Λατινική Αμερική)- γινόταν με πιο έμμεσο τρόπο, και με την βοήθεια κυρίως μυστικών υπηρεσιών (C.I. A.), ενώ σήμερα το ζητωκραυγάζουν στις ειδήσεις. Ιστορικά, όπως φαίνεται από την πορεία των λατινικών χωρών, την τελευταία λέξη την έχουν οι Η.Π.Α. Προσπαθώντας να κάνω μια πρόβλεψη για το μέλλον της Βενεζουέλας, αυτό που βλέπω είναι η πτώση του Μαδούρο, και την προεδρεία να την αναλαμβάνει ο Χουάν Γκουαϊδό με την πλήρη στήριξη των Η.Π.Α., με ό,τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται. Φυσικά, η εργατική τάξη είναι αυτή που για ακόμη μία φορά θα βιώσει στο πετσί της τις πολιτικές αλλαγές που επιβάλλουν οι από πάνω και κανένας Μαδούρο, Γκουαϊδό ή Τραμπ.

Αφήνοντας τις προβλέψεις και το μέλλον, ας ρίξουμε μια ματιά στο παρελθόν αυτής της χώρας, και ας δούμε πώς φτάσαμε σε αυτή την κατάσταση που τόσο πολύ ταραίζει τα Μ.Μ.Ε., ξεκινώντας απ' τις αρχές του 19ου αιώνα και τη γέννηση του κράτους της Βενεζουέλας. Την περίοδο εκείνη διεξάγεται ο πόλεμος ανάμεσα σε Γαλλία και Ισπανία, και τα περισσότερα κράτη της Λατινικής Αμερικής, υπάγονται στην κυριότητα της ισπανικής κυριαρχίας. Στις 5 Ιούλη του 1811, για πρώτη φορά το κράτος της Βενεζουέλας ανακηρύσσεται ως ανεξάρτητο από τον Φρανσίσκο ντε Μιράντα, μια αποτυχημένη προσπάθεια που θα επαναληφθεί και στις 7 Αυγούστου του 1813, που ανακηρύσσει για δεύτερη φορά την ανεξαρτησία της ως χώρα. Τα χρόνια εκείνα κάνει την εμφάνισή του ο γνωστός ηγέτης διάφορων κινημάτων ανεξαρτησίας, Σιμόν Μπολιβάρ, ο οποίος μαζί με εκατοντάδες κόσμου απελευθερώνουν εδάφη της Λατινικής Αμερικής από τον ισπανικό ζυγό. Έτσι, στις 7 Δεκεμβρίου του 1821 ο Μπολιβάρ ανακηρύσσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Μεγάλης Κολομβίας, που περιελάμβανε τη Βενεζουέλα, την Κολομβία, τον Παναμά και τον Ισημερινό (Εκουαδόρ). Το 1854 καταργείται και η δουλεία στην Βενεζουέλα, αλλά το 1859 διεξάγεται ο εμφύλιος πόλεμος γνωστός ως «Ομοσπονδιακός πόλεμος».

Ακολουθούν πολλές δεκαετίες βουτηγμένες στην πολιτική κρίση και στα στρατιωτικά καθεστώτα. Ένα από αυτά είναι το καθεστώς του στρατηγού Χουάν Βιθέντε Γκόμεζ, ο οποίος κατείχε την εξουσία από το 1908 έως το 1935. Μέσα στα χρόνια, αυτά και πιο συγκεκριμένα στις αρχές του Α' παγκοσμίου πολέμου, το 1914, η Βενεζουέλα ανακαλύπτει εντός των συνόρων της ότι διατηρεί αποθέματα πετρελαίου, και σιγά σιγά από μια αγροτική χώρα εξελίσσεται σε μια από τις μεγαλύτερες χώρες σε αποθέματα πετρελαίου. Αυτό σήμαινε ότι το κράτος εκτοξεύθηκε οικονομικά, και άρχισαν οι καλές σχέσεις και οι διαπραγματεύσεις για το πετρέλαιο με άλλα κράτη όπως αυτά των Η.Π.Α., Βρετανία και Δανία. Άλλωστε, σχεδόν όλο το πετρέλαιο της Βρετανίας και των «συμμάχων» για τον πόλεμο (Α' Π.Π.) ερχόταν από τη Βενεζουέλα. Ο Χ.Β. Γκόμεζ, κατέχοντας για πολλά χρόνια ακόμη την εξουσία, διατήρησε για καιρό αυτές τις καλές σχέσεις με τις άλλες χώρες, γεγονός που έκανε και τον ίδιο προσωπικά ακόμα πιο πλούσιο. Καθόλου έκπληξη δεν αποτελεί, εξάλλου, η φήμη που κυκλοφορούσε ότι ο Γκόμεζ υπήρξε ο πιο πλούσιος άντρας της νότιας Αμερικής. Σε συνδυασμό με το γεγονός ότι είχε υπό τον έλεγχό του τα «αφεντικά», ή αλλιώς «τα μεγάλα κεφάλια», όπως ίσως θα λέγαμε περισσότερο σήμερα, καθώς επίσης και την καθολική εκκλησία, καθιστούσαν τον Γκόμεζ δύσκολο αντίπαλο. Ωστόσο το 1935 πεθαίνει. Ακολουθεί μία περίοδος που η ηγεσία της Βενεζουέλας προσπαθεί να πάρει μία πιο δημοκρατική στροφή, με πιο σημαντικό γεγονός το «Πρόγραμμα του Φεβρουαρίου» του Κοντρέρας, με το οποίο επέτρεψε την ίδρυση διάφορων πολιτικών οργανώσεων -όχι κομμουνιστικών φυσικά- δίνοντας ώθηση στον πολιτικό διάλογο και μερική ανοχή στις λαϊκές κινητοποιήσεις.

Δέκα χρόνια αργότερα όμως, ο στρατός αποκτά για άλλη μια φορά πρωταγωνιστικό ρόλο στο πολιτικό σκηνικό της Βενεζουέλας, και με νέο πραξικόπημα το 1945 την εξουσία αναλαμβάνει ο Ρόμολο Μπετανκούρτ, ηγέτης του επανιδρυθέντος σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, «Acción Democrática (AD)». Ωστόσο, ο Μπετανκούρτ δεν κατάφερε να διατηρήσει για πολύ την προεδρεία της χώρας, και τον Δεκέμβριο του 1947 διεξάγονται εκλογές, οι οποίες θεωρούνται οι πρώτες τίμιες εκλογές στην ιστορία της. Έτσι, στις 15 Φεβρουαρίου του 1948 ο Ρόμολο Γκαλιέγκος (Ρόμολο Άνχελ δεν Μάντε Καρμέλο Γκα-

λιέγκος Φρέιρε) με ποσοστό 74,3% των ψήφων αναλαμβάνει καθήκοντα προέδρου. Διατήρησε την προεδρεία για περίπου εννιά μήνες, οπότε και ανατράπηκε στις 24 Νοεμβρίου του 1948 από νέο πραξικόπημα, αρχηγοί του οποίου ήταν τρεις αξιωματικοί του στρατού, ο Μάρκος Πέρες Χιμένες, ο Λουίς Φελίπε Λοβέρα και ο Κάρλος Ντελγκάδο Τσάλμπο.

Από το 1948 μέχρι και τα τέλη του 1952 όπου πρόεδρος γίνεται ο Μάρκος Πέρες Χιμένες, η χώρα βρίσκεται υπό κατοχή στρατιωτικής χούντας. Η δικτατορία του Χιμένες χαρακτηρίζεται από ακραία πολιτική διαφθορά, πολύ μεγάλη αστυνομική καταστολή και τεράστια ποσοστά ανεργίας. Τον Ιανουάριο του 1958, μετά από αρκετές εξεγέρσεις του λαού έχουμε νέο πραξικόπημα και ο Χιμένες πέφτει από την εξουσία και φυγαδεύεται στις Η.Π.Α. (φημολογείται πως πήρε μαζί του 200 δισεκατομμύρια δολάρια). Τη χρονιά αυτή, μετά την απομάκρυνση του Χιμένες, υπογράφεται στην πόλη Πόντο Φίχο από αντιπροσώπους των τριών μεγάλων πολιτικών κομμάτων (το σοσιαλδημοκρατικό Acción Democrática, το χριστιανοδημοκρατικό COPEI και το κεντροαριστερό κόμμα U.R.D.) ένα ιδιότυπο «κοινωνικό συμβόλαιο» (Puntofijo Pact), που σκοπό είχε τη διεξαγωγή δημοκρατικών εκλογών και τη διατήρηση της δημοκρατίας στη χώρα. Με τη γραπτή και υπογεγραμμένη αυτή συνθήκη τα τρία κόμματα θα σεβόντουσαν τα αποτελέσματα των εκλογών, και μαζί θα πολεμούσαν την όποια επικείμενη δικτατορία. Όμως, τα αποτελέσματα της συνθήκης αυτής για τον κόσμο από τα κάτω, συνάμα σήμαιναν τη διατήρηση της υποτέλειας στις Η.Π.Α. και την εφαρμογή αντικοινωνικών πολιτικών με «δημοκρατικό» μανδύα. Στις εκλογές νικητής βγαίνει το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα με πρόεδρο τον Ρόμολο Μπετανκούρτ.

Τον Νοέμβριο του 1961 η Βενεζουέλα διακόπτει τις διπλωματικές της σχέσεις με την Κούβα, τη χρονιά δηλαδή που το νησί ανακηρύχθηκε σε σοσιαλιστική δημοκρατία, και το καλοκαίρι του επόμενου χρόνου, το 1962 (τη χρονιά που οι ΗΠΑ επιβάλλουν εμπορικό και οικονομικό εμπάργκο στην Κούβα), διαδραματίζονται βίαιες και αιματηρές συγκρούσεις μεταξύ κυβερνητικών στρατευμάτων και αριστερών ομαδοποιήσεων. Παρόλα αυτά ήδη από τις αρχές της επόμενης δεκαετίας (1970) η χώρα γνωρίζει τεράστια οικονομική ανάπτυξη λόγω του πετρελαίου, καθώς σε διεθνές επίπεδο η τιμή του πετρελαίου αυξάνεται, ενώ το 1973 σκάει η πετρελαϊκή κρίση. Αυτό δεν θα κρατήσει για πολύ, και ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '80 οι τιμές του μαύρου χρυσού -όπως αλλιώς συνηθίζεται να λέγεται το πετρέλαιο- πέφτουν. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, από μεριάς κυβέρνησης, πολιτικές οικονομικής λιτότητας. Η κοινωνία, να το θέσουμε με έναν πιο γενικό όρο, αποδιοργανώνεται, και λαμβάνουν χώρα ποικίλες αναταραχές.

Μέσα στην δεκαετία αυτή (1980) κάνει την εμφάνισή στη χώρα το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (Δ.Ν.Τ.). Το 1988 ο Πέρες εκλέγεται πανηγυρικά για δεύτερη φορά πρόεδρος, κι ύστερα από διαβουλεύσεις με το Δ.Ν.Τ. θέλει να εφαρμόσει ένα πρόγραμμα μακροοικονομικής προσαρμογής στη χώρα. Αυτό το πακέτο του Δ.Ν.Τ. μοιάζει σε ορισμένα σημεία με αυτό που θα εφαρμοστεί αρκετά χρόνια αργότερα και στην Ελλάδα, καθώς αφορά το εξωτερικό χρέος και εμπόριο της χώρας, τη φορολογία, το χρηματοπιστωτικό σύστημα και τις δημόσιες υπηρεσίες. Το πρόγραμμα αυτό που επιβάλλει το Δ.Ν.Τ. στη χώρα, έχει ως στόχο για τα επόμενα τρία χρόνια που θα ακολουθούσαν το κράτος της Βενεζουέλας να βάλει στο ταμείο του 4,5 δισεκατομμύρια δολάρια. Σαν να μην φτάνουν όλα αυτά, τον Φλεβάρη του 1989, το υπουργείο Ενέργειας ανακοινώνει την αύξηση κατά 30% του φυσικού αερίου, και ταυτόχρονα ανακοινώνονται αυξήσεις στις τιμές των εισιτηρίων των αστικών συγκοινωνιών, που προβλεπόταν να διπλασιαστούν μετά το πέρας του πρώτου εξαμήνου του ίδιου έτους. Τα φτωχότερα στρώματα πλήττονται σε ακραίο βαθμό από τις νεοφιλελεύθερες αυτές τακτικές και την ίδια χρονιά διαδραματίζεται στη Βενεζουέλα μία από τις μεγαλύτερες κοινωνικές αναταραχές που έχει γνωρίσει η χώρα, και που κορυφώνονται με την εξέγερση του «El Caracazo» όπως και έμεινε γνωστό.

Το «El Caracazo» (η μεγάλη -εννοείται, εξέγερση- στο Καρακάς, την πρωτεύουσα της

χώρας) έχει ως αποτέλεσμα τη ριζοσπαστικοποίηση, ας πούμε, ενός κομματιού του εθνικού στρατού, με συνέπεια το 1992 να έχουμε δύο νέα αποτυχημένα πραξικοπήματα, στο ένα εκ των οποίων συμμετέχουν χαμηλόβαθμοι στρατιωτικοί με αρχηγό τον μετέπειτα πρόεδρο της χώρας, Ούγκο Τσάβες. Μετά την αποτυχία αυτή, ο Τσάβες συλλαμβάνεται και φυλακίζεται μέχρι το 1998 που αποφυλακίζεται. Μετά την απελευθέρωσή του ηγείται του μετώπου «Πατριωτικός Πόλος», που συγκροτείται από το κόμμα «Κίνημα για την Πέμπτη Δημοκρατία (M.V.R.)», το κόμμα «Πατρίδα για Όλους» και το «Κίνημα για το Σοσιαλισμό», με κεντρικό σύνθημα «Για μία ειρηνική και δημοκρατική επανάσταση». Στις εκλογές της 6 Δεκέμβρη ο Τσάβες βγαίνει νικητής με ποσοστό 56,2%.

Με τον ερχομό της νέας χιλιετίας και πιο συγκεκριμένα το 2002, τα δύο μεγάλα κόμματα της χώρας –AD και COPEI– μαζί με το Fedecamaras (την εργοδοτική ομοσπονδία), θα ενώσουν τις δυνάμεις τους και θα προβούν σε νέο πραξικόπημα κατά του προέδρου Τσάβες. Αυτό όμως αποτυγχάνει, και ο Τσάβες θα διατηρήσει για χρόνια ακόμα την πολιτική του εξουσία. Οι νεκροί στο αποτυχημένο αυτό πραξικόπημα θα ξεπεράσουν τους εκατό. Η κίνηση αυτή, ωστόσο, όχι μόνο δεν θα καταφέρει να ρίξει από την προεδρεία τον Τσάβες, αλλά αντιθέτως, κατάφερε να ενδυναμώσει την κυβέρνηση. Έπειτα, μέχρι και το 2010 τέθηκε σε εφαρμογή το γνωστό στην Βενεζουέλα “Missions”, που κατάφερε να θέσει εν δράσει 28 αποστολές (missions) που στόχο είχαν την εξάλειψη του αναλφαβητισμού, την παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και την ικανοποίηση βασικών αναγκών του πληθυσμού. Ο Τσάβες διατήρησε την προεδρεία της Βενεζουέλας μέχρι και το 2013 όπου

και πέθανε από βαριά αρρώστια.

Την προεδρεία αναλαμβάνει ο Νικολά Μαδούρο. Πιστός Τσαβικός, όπως λένε, ο οποίος προσπάθησε να συνεχίσει τις «αποστολές» (missions) του προηγούμενου προέδρου, χωρίς όμως να έχει την πολιτική ωριμότητα για να διατηρήσει τις όποιες ισορροπίες μπορούσε να κρατήσει ο Τσάβες. Έτσι, κάθε αντίδραση του λαού, είτε προερχόταν από την αντιπολίτευση είτε από πιο κοντινά ή μακρινά του στρατόπεδα, την αντιμετώπιζε με ισχυρή βία, διατηρώντας όμως τη στήριξη μεγάλου μέρους του λαού, ίσως με πιο κριτική στάση, αφού επανεξελέγη πρόεδρος στις 20 Μαΐου 2018. Σε τέτοιο κλίμα εμφανίστηκε ο αρχηγός της αντιπολίτευσης, Χουάν Γκουαϊδό, και στις 23 Ιανουαρίου 2019 αυτοανακηρύχθηκε πρόεδρος της Εθνοσυνέλευσης, και μεταβατικός πρόεδρος της χώρας μέχρι να ξαναγίνουν εκλογές. Το γεγονός αυτό έφερε τρομερές εντάσεις στο εσωτερικό της χώρας, με τεράστιες διαδηλώσεις κατά του Μαδούρο αλλά και υπέρ αυτού. Δεν θέλουμε όμως να τοποθετηθούμε για τα σημερινά γεγονότα, παρά μόνο να δώσουμε μια σύνοψη της ιστορικής διαδρομής της Βενεζουέλας, για να κατανοήσουμε, τουλάχιστον, τα πολιτικά και οικονομικά παιχνίδια που παίζονται σε βάρος των ανθρώπων της, και να δούμε με μια πιο κριτική ματιά τον καταϊγισμό των επιλεκτικών ειδήσεων που μας πλασάρουν τα ελληνόφωνα μέσα ενημέρωσης. Σίγουρα πάντως, δεν πιστεύουμε ότι καμία κυβέρνηση και κανένας φερόμενος ως ηγέτης μπορεί να κάνει καλό στον λαό. Μόνο οι άνθρωποι που μαζί θα αντιληφθούν τη δύναμή τους και θα κάνουν το θαρραλέο βήμα προς την αυτοοργάνωση με στόχο την αταξική κοινωνία μπορούν να φέρουν μια αποφασιστική αλλαγή στη ζωή τους.

Περισσότερες πληροφορίες για:

1) πετρελαϊκή κρίση 1973:

- https://www.academia.edu/35487224/%CE%A0%CE%B5%CF%84%CF%81%CE%B5%CE%BB%CE%B1%CF%8A%CE%BA%CE%AE_%CE%9A%CF%81%CE%AF%CF%83%CE%B7_1973
- http://www.europedia.moussis.eu/books/Book_2/6/19/01/01/?lang=gr&all=1&s=1&e=10

2)εξέγερση του “El Caracazo”:

- <https://www.kar.org.gr/2018/02/27/27-flevari-1989-karakaso-i-exegersi-kata-tou-dnt-sti-venezouela/>
- <https://state2parastatescam.blogspot.com/2019/02/caracazo-1989.html>

■/ **μαύρη τουλίπα, gagas**

Πού είναι η μικρή φλογίτσα που σου δώσαμε;

Γράμμα των γυναικών ζαπατίστας προς τις γυναίκες του κόσμου που αγωνίζονται

Αδερφή, συντρόφισσα: Οι γυναίκες ζαπατίστας, γυναίκες που αγωνιζόμαστε, σε χαιρετίζουμε. Αυτό που θέλουμε να σου πούμε, να σε ενημερώσουμε, είναι λίγο στενάχωρο, γιατί δεν θα μπορέσουμε να οργανώσουμε τον Μάρτη του 2019, εδώ στη ζαπατίστικη γη μας, τη Δεύτερη Διεθνή Συνάντηση των Γυναικών που Αγωνίζονται. Μπορεί ήδη να ξέρεις τους λόγους για τους οποίους δεν μπορούμε, και αν όχι θα σου τους εξηγήσουμε: Φαίνεται λοιπόν ότι οι καινούργιες κακές κυβερνήσεις είπαν ήδη καθαρά ότι θα προχωρήσουν στα μεγα-σχέδιά τους, σχέδια του μεγάλου κεφαλαίου: στο Τρένο Μάγια, στο σχέδιο για τον Ισθμό του Τεουαντεπέκ, στη φύτευση δέντρων για εμπόριο ξυλείας και φρούτων. Και είπαν ακόμα ότι θα επιτρέψουν ορυχεία και μεγάλες εταιρείες τροφίμων. Έχουν επιπλέον και το αγροτικό τους σχέδιο που μας καταστρέφει σαν ιθαγενείς λαούς, γιατί μετατρέπει τη γη μας σε εμπόρευμα. Έτσι, με όλα αυτά τα σχέδια, θα ολοκληρώσουν ότι άφησε στη μέση ο Σαλίνας ντε Γκορτάρι τότε που τον σταματήσαμε με την εξέγερσή μας. Αυτά τα σχέδια είναι σχέδια καταστροφής. Όσο κι αν προσπαθούν να το κρύψουν με τα ψέματά τους. Όσες φορές κι αν πλασιάσουν τις 30 εκατομμύρια ψήφους τους. Η αλήθεια

είναι ότι πάνε για όλα εναντίον των ιθαγενών λαών. Πάνε για τις κοινότητές μας, για τη γη μας, για τα βουνά μας, για τα ποτάμια μας, για τα ζώα μας, για τα φυτά μας ως και για τις πέτρες μας. Που πάει να πει ότι δεν στρέφονται εναντίον, μονάχα, των γυναικών ζαπατίστας αλλά εναντίον όλων των ιθαγενών γυναικών. Και ενάντια στους άνδρες βέβαια, αλλά εδώ, σα γυναίκες που είμαστε, μιλάμε για τις γυναίκες. Θέλουν η γη μας, τα εδάφη μας να μην είναι πια για μας, αλλά να 'ρχονται τουρίστες να περιηγούνται, να έχουν τα μεγάλα ξενοδοχεία τους και τα μεγάλα ρεστοράν τους και τις επιχειρήσεις που θα τους προσφέρουν αυτές τις πολυτέλειες. Θέλουν να μετατρέψουν τα εδάφη μας σε τσιφλικία που θα παράγουν πολυτελή ξυλεία, φρούτα και νερό. Να τα μετατρέψουν σε ορυχεία για να βγάλουν χρυσό, ασήμι, ουράνιο και όλα τα ορυκτά που υπάρχουν και που τα θέλουν οι καπιταλιστές. Θέλουν να μετατραπούμε σε δούλες τους, σε υπηρέτριές τους, να πουλήσουμε την αξιοπρέπειά μας για λίγα νομίσματα τον μήνα. Γιατί αυτοί οι καπιταλιστές και όσοι τους υπακούν από τις καινούργιες κακές κυβερνήσεις σκέφτονται ότι αυτό που θέλουμε είναι λεφτά. Δεν μπορούν να καταλάβουν πως εμείς θέλουμε την ελευθερία, δεν καταλαβαίνουν ότι το λίγο που έχου-

με πετύχει το πετύχαμε με αγώνα χωρίς να μας πληρώνει κάποιος, χωρίς συνεντεύξεις, χωρίς φωτογραφίες, χωρίς βιβλία, χωρίς δημοψηφίσματα, χωρίς δημοσκοπήσεις, χωρίς ψηφοφορίες, χωρίς μουσεία και χωρίς ψέματα. Δεν καταλαβαίνουν ότι αυτό που εκείνοι αποκαλούν «πρόοδο» είναι ένα ψέμα, που δεν μπορεί ούτε καν την ασφάλεια των γυναικών να εξασφαλίσει. Στους κόσμους τους, προοδευτικούς ή συντηρητικούς, οι γυναίκες εξακολουθούν να δέρνονται, να βιάζονται, να δολοφονούνται. Πόσες γυναίκες δολοφονήθηκαν σε αυτούς τους προοδευτικούς ή συντηρητικούς κόσμους την ώρα που εσύ διαβάξεις αυτές τις γραμμές, συντρόφισσα και αδερφή;

➤ Ίσως το ξέρεις αλλά το λέμε καθαρά και εδώ: στα ζαπατίστικα εδάφη δεν έχει δολοφονηθεί ούτε μια γυναίκα εδώ και πολλά χρόνια. Παρ' όλα αυτά εμάς κατηγορούν για οπισθοδρομικές, αδαείς, ασήμαντες. Ίσως εμείς δεν ξέρουμε ποιος είναι ο καλύτερος φεμινισμός, ίσως δεν ξέρουμε να πούμε "cuerpa" [i] ή να αλλάζουμε τις λέξεις, ή τι είναι η ισότητα των φύλων ή να προφέρουμε αυτούς τους όρους που έχουν τόσα γράμματα που δεν μπορείς να τα μετρήσεις. Και κατά τη γνώμη μας ούτε καν είναι ολοκληρωμένο αυτό που λένε για «ισότητα των φύλων», γιατί μιλάνε μόνο για ισότητα γυναικών και ανδρών την ώρα που ακόμα και εμείς, που μας λένε αδαείς και καθυστερημένες, ξέρουμε πολύ καλά ότι υπάρχουν και εκείνοι που δεν είναι ούτε άντρες ούτε γυναίκες και που εμείς τους αποκαλούμε «otroas» (άλλους). Αυτοί όμως μπορούν να αυτοαποκαλούνται όπως θέλουν και δεν τους ήταν καθόλου εύκολο να κερδίσουν το δικαίωμα, να είναι όπως είναι χωρίς να κρύβονται καθότι τους κορόιδευαν, τους καταδίωκαν, τους βίαζαν, τους δολοφονούσαν. Θα τους υποχρεώσουμε λοιπόν να είναι ή άντρες ή γυναίκες και να διαλέξουν τη μία ή την άλλη πλευρά; Αν οι ίδιοι δε θέλουν, άσχημα κάνουν όσοι δεν τους σέβονται. Γιατί τότε παραπονιόμαστε που δεν μας σέβονται σα γυναίκες εάν εμείς δεν σεβόμαστε αυτούς τους ανθρώπους; Αλλά ίσως είναι γιατί μιλάμε γι' αυτό που είδαμε από άλλους κόσμους και δεν έχουμε πολλή γνώση αυτών των πραγμάτων. Εκείνο όμως που ξέρουμε σίγουρα είναι ότι αγωνιζόμαστε για την ελευθερία μας και τώρα ήρθε η σειρά μας να παλέψουμε για να την υπερασπιστούμε. Για να μην υποφέρουν οι κόρες και οι εγγονές μας την ιστορία πόνου που έζησαν οι μανάδες και οι γιαγιάδες μας. Είναι η σειρά μας να αγωνιστούμε για να μην επαναληφθεί η ιστορία που μας θέλει στον κόσμο μόνο για να μαγειρεύουμε και να γεννάμε παιδιά, για να τα βλέπουμε ύστερα να μεγαλώνουν μέσα στην ταπείνωση, την περιφρόνηση και τον θάνατο. Δεν κάναμε την ένοπλη εξέγερση για να γυρίσουμε στα ίδια. Δεν αντιστεκόμαστε 25 χρόνια για να γίνουμε τώρα υπηρέτριες στους τουρίστες, τα αφεντικά και τους επιστάτες τους. Δεν θα σταματήσουμε να είμαστε λειτουργοί εκπαίδευσης, υγείας, πολιτισμού, να είμαστε tercias [ii], αντάρτισσες, αρχές, διοικήτριες για να περάσουμε να γίνουμε τώρα υπάλληλοι στα ξενοδοχεία και τα ρεστοράν τους, υπηρετώντας ξένους για λίγα πέσος. Και ούτε καν μας ενδιαφέρει αν είναι λίγα ή πολλά τα πέσος, το θέμα είναι ότι η αξιοπρέπεια μας δεν έχει τιμή. Γιατί αυτό θέλουν συντρόφισσα και αδερφή: να μετατραπούμε στην ίδια μας τη γη σε σκλάβες που δέχονται ελεημοσύνες και να τους επιτρέψουμε, ως αντάλλαγμα, να καταστρέψουν τις κοινότητες. Συντρόφισσα και αδερφή: Όταν έφτασες σε αυτά τα βουνά για τη συνάντησή του 2018, είδαμε ότι μας κοιτάζες με σεβασμό και μερικές φορές ίσως με θαυμασμό. Όχι όλες, γιατί ξέρουμε ότι ήρθαν και κάποιες για να μας κριτικάρουν, να μας κοιτάζουν περιφρονητικά. Δεν πειράζει, ξέρουμε ότι ο κόσμος είναι μεγάλος, γεμάτος από διαφορετικές σκέψεις, και κάποιες καταλαβαίνουν ότι δεν μπορούμε να κάνουμε όλες τα ίδια πράγματα, και άλλες όχι. Το σεβόμαστε αυτό, συντρόφισσα και αδερφή. Εξάλλου δεν ήταν αυτός ο σκοπός της συνάντησης, να δούμε δηλαδή ποια μας δίνει καλή ή κακή βαθμολόγηση, αλλά για να συναντηθούμε και να γνωρίσουμε πώς αγωνιζόμαστε σα γυναίκες. Δε θέλουμε λοιπόν τώρα να μας κοιτάξεις με θλίψη ή οίκτο, να μας δεις σαν υπηρέτριες που τους δίνουν διαταγές με καλό ή κακό τρόπο. Ή σαν εκείνες με τις οποίες παζαρεύετε την τιμή των προϊόντων τους, άλλες φορές τις χειροτεχνίες άλλες φορές φρούτα ή λαχανικά, άλλες φορές ό,τι να 'ναι, έτσι όπως κάνουν οι γυναίκες καπιταλίστριες. Εδώ. Γιατί όταν πάνε στα εμπορικά τους κέντρα εκεί δεν παζαρεύουν αλλά πληρώνουν ό,τι ακριβώς τους ζητάνε οι καπιταλιστές και είναι και ευχαριστημένες. ΟΧΙ! αδερφή και συντρόφισσα.

Εμείς θα αγωνιστούμε με ό,τι έχουμε, με όλες μας τις δυνάμεις ενάντια σε αυτά τα μέγα-σχέδια ανάπτυξης. Εάν κατακτήσουν αυτά τα εδάφη θα είναι πάνω στο αίμα μας, το αίμα των γυναικών ζαπατίστας. Έτσι το σκεφτόμαστε και έτσι θα το κάνουμε. Ίσως αυτές οι νέες κακές κυβερνήσεις σκέφτονται και πιστεύουν ότι, σαν γυναίκες, γρήγορα θα σκύψουμε το κεφάλι και θα υποταχτούμε στο αφεντικό και τους καινούργιους επιστάτες του, γιατί αυτό που ψάχνουμε -σκέφτονται και πιστεύουν- είναι ένα καλό αφεντικό και κάποια καλά λεφτά. Αλλά όχι: αυτό που εμείς θέλουμε είναι η ελευθερία μας που κανείς δεν μας τη χάρισε, την κατακτήσαμε με αγώνα χύνοντας ακόμα και το αίμα μας. Πιστεύεις ότι όταν καταφτάσουν οι δυνάμεις των καινούργιων κακών κυβερνήσεων, οι παραστρατιωτικοί τους, οι εθνοφυλακές τους θα τους δεχτούμε με τιμές, με ευγνωμοσύνη και χαρά; Όχι! Θα τους δεχτούμε με αγώνα και να δούμε εάν έτσι μάθουν τι σημαίνει γυναίκα ζαπατίστας, που δεν πουλιέται, δεν παραδίνεται, δεν ενδίδει. Εμείς, συντρόφισσα και αδερφή, κατά τη διάρκεια της συνάντησης των γυναικών που αγωνίζονται, προσπαθήσαμε να νιώσεις ευχαριστημένη, ασφαλής και χαρούμενη. Εδώ έχουμε ένα πάκο από κριτικές που μας άφησες: ότι ήταν πολύ σκληρές οι σανίδες-κρεβάτια, ότι το φαγητό δεν σου άρεσε, ότι ήταν ακριβό και γιατί το ένα και γιατί το άλλο.. Ήδη σου απαντήσαμε για τον τρόπο που δουλέψαμε και τις κριτικές που δεχθήκαμε. Αλλά ακόμα και με παράπονα και κριτικές, εδώ ήσουν ασφαλής συντρόφισσα, χωρίς να σε κοιτάζουν και να σε αξιολογούν οι άντρες, καλοί ή κακοί. Τώρα πια συντρόφισσα δεν υπάρχει ασφάλεια εδώ, γιατί ο καπιταλισμός έρχεται για όλα και δεν τον ενδιαφέρει το κόστος. Και θα το κάνουν γιατί αισθάνονται ότι υπάρχει πολύς κόσμος που τους υποστηρίζει και θα τους χειροκροτήσει σε όσες βαρβαρότητες κι αν προβούν. Θα μας επιτεθούν και μετά θα τσεκάρουν τις δημοσκοπήσεις τους για να δουν αν τα ποσοστά τους είναι ψηλά. Και θα συνεχίσουν έτσι μέχρι να μας τελειώσουν. Την ώρα που σου γράφουμε αυτές τις γραμμές έχουν ήδη αρχίσει οι επιθέσεις των παραστρατιωτικών τους. Και είναι οι ίδιοι, εκείνοι που πριν ήταν PRI, μετά του PAN, μετά του PRD, μετά του PVEM και τώρα είναι MORENA. Έτσι λοιπόν, συντρόφισσες και αδερφές, δεν θα κάνουμε εδώ τη Συνάντηση. Εσείς να την κάνετε όμως στους τόπους σας, σύμφωνα με τους τρόπους και τους χρόνους σας. Αν και δεν θα παρευρεθούμε, όπως και να 'χει θα σας σκεφτόμαστε. Συντρόφισσα και αδερφή: Μην σταματήσεις να αγωνίζεσαι. Ακόμα και αν οι καταραμένοι καπιταλιστές και οι νέες κακές κυβερνήσεις κάνουν το δικό τους και μας εξαλείψουν από πρόσωπου γης, εσύ

πρέπει να συνεχίσεις να αγωνίζεσαι στον τόπο σου. Γιατί έτσι το συμφωνήσαμε στη συνάντηση: ότι θα αγωνιστούμε για να μην υπάρχει, σε οποιαδήποτε γωνιά του κόσμου, ούτε μια γυναίκα που να φοβάται επειδή είναι γυναίκα. Εσένα σου λαχάινει να αγωνιστείς στον τόπο σου, συντρόφισσα και αδερφή, και σε μας λαχάινει εδώ, στη ζαπατίστικη γη. Οι καινούργιες κακές κυβερνήσεις σκέφτονται ότι θα είναι εύκολο να μας νικήσουν, σκέφτονται πως είμαστε λίγες και ότι καμιά δεν μας στηρίζει από εκεί έξω, από τους άλλους κόσμους. Αλλά, συντρόφισσα και αδερφή, ακόμα και μια να μείνει από μας, θα πολεμήσει για να υπερασπιστεί την ελευθερία μας. Και δε φοβόμαστε, συντρόφισσα και αδερφή. Αν δεν φοβηθήκαμε πριν 25 χρόνια που κανείς δεν μας έβλεπε, ακόμα λιγότερο τώρα που εσύ μας βλέπεις, όπως και να μας βλέπεις. Συντρόφισσα, αδερφή: Αφήνουμε στα χέρια σου το μικρό φως που σου χαρίσαμε. Μην το αφήσεις να σβήσει. Ακόμα και αν το δικό μας φως σβήσει με το αίμα μας, ακόμα και αν σβήσει σε κάποιους τόπους, εσύ φρόντισε το δικό σου. Μπορεί οι καιροί να 'ναι τώρα δύσκολοι αλλά πρέπει να συνεχίσουμε να είμαστε αυτό που είμαστε. Και αυτό που είμαστε είναι γυναίκες που αγωνίζονται. Αυτά είναι όλα συντρόφισσα και αδερφή. Εν ολίγοις, δεν θα κάνουμε τη Συνάντηση δηλαδή, δεν θα μπορέσουμε να συμμετέχουμε. Κι αν εσύ κάνεις τη συνάντηση στο δικό σου κόσμο και σε ρωτήσουν πού είναι οι γυναίκες ζαπατίστας, γιατί δεν ήρθαν, πες τους την αλήθεια, πες τους πως οι γυναίκες ζαπατίστας πολεμάνε στον τόπο τους για την ελευθερία τους σα γυναίκες. Να προσέχεις συντρόφισσα και αδερφή. Ίσως να μην μπορέσουμε να ξαναϊδωθούμε. Μπορεί να σου πουν να πάψεις να σκέφτεσαι τις ζαπατίστας γιατί ξόφλησαν πια. Δεν υπάρχουν πλέον ζαπατίστας, θα σου πουν. Αλλά την ώρα που θα σκέφτεσαι ότι δεν υπάρχουμε πια, ότι ήδη μας νίκησαν, ξαφνικά, χωρίς να το πάρεις είδηση, θα δεις ότι σε βλέπουμε και ότι μία από μας σε πλησιάζει και σε ρωτάει ψιθυριστά στο αυτί, για να το ακούσεις μόνο εσύ: «πού είναι η μικρή φλογίτσα που σου δώσαμε;»

✍ **Οι Γυναίκες Ζαπατίστας**
από τα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού,
Φεβρουάριος 2019

[i] Πρόκειται για τη λέξη cuerpo που σημαίνει σώμα με θηλυκή κατάληξη.

[ii] Tercias (compas) ονομάζονται οι συντρόφισσες που συγκροτούν τα ζαπατίστικα μέσα ενημέρωσης.

Για τις νέες κατασταλτικές επιχειρήσεις από το ιταλικό κράτος ενάντια στον αναρχικό χώρο

«Κηρύττουν τον πόλεμο στους φτωχούς και το αποκαλούν ανάπλαση. Να αντισταθούμε στους αφέντες της πόλης», πανό στη διαδήλωση ενάντια στην εκκένωση της κατάληψης Asilo στο Τορίνο

Τορίνο, 9 Φεβρουαρίου 2019 (από Macerie)

Καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας, αδιάκοπα, στη λεωφ. Μπρεσια ακουγόταν ο θόρυβος των εργασιών στο κτίριο της οδού Αλεσσάνδρια 12. Επιμελείς εργαζόμενοι, προστατευμένοι από ένα μπλε στρατό που έχει δημιουργήσει μια κόκκινη ζώνη, σφραγίζουν τοίχους, χτίζουν τις πόρτες και καίνε τα έπιπλα. Χτίζεται έτσι η «κανονικότητα» της περιοχής, ακριβώς αυτή η κανονικότητα στην οποία αναφέρθηκε η δήμαρχος Αλπεντίνο χαιρετίζοντας μαζί με το αρχηγείο αστυνομίας και με τις αρχές, τη «δικαιοσύνη που επιβλήθηκε», όπως άλλωστε έγραψε και στο τουίτερ του ο υπουργός Σαλβίνι κάνοντας αναφορά στις συλλήψεις των 6 συντρόφων με τη κατηγορία της «ανατρεπτικής οργάνωσης».

Η Αουρόρα είναι μια λωρίδα γης μεταξύ του κέντρου και των αχανών βορείων προαστίων. Δεν είναι ένα μέρος όπου ζει κανείς εύκολα, και παραδόξως, έχει γίνει ακόμα πιο δύσκολο τα τελευταία χρόνια που ο κοινωνικός ιστός και ο πληθυσμός της περιοχής που ήταν κατά κανόνα ομοιογενής και φτωχός υπέστη μεταβολές. Το πάλοι ποτέ εργατικό προάστιο είναι μια μακρινή ανάμνηση, αυτό το Τορίνο δεν υπάρχει πια και χάνεται μαζί με την αλλαγή των μεθόδων εκμετάλλευσης που ονομάζεται οικονομία. Αυτοί και αυτές που ζουν εδώ, πολλές φορές χωρίς σταθερό μισθό, παλεύοντας καθημερινά για την επιβίωση, είτε επειδή είναι μετανάστες και μετανάστριες χωρίς χαρτιά, είτε γιατί ξέπεσαν κοινωνικά και δε δικαιούνται πλέον τις κοινωνικές παροχές, είτε ρισκάρουν καθημερινά να χάσουν το σπίτι και τη δουλειά τους. Αυτές είναι οι υλικές συνθήκες που υπαγορεύουν αυτό το πόλεμο και εδώ στην Αουρόρα φαίνονται όλο και πιο πολύ οι συνέπειές τους από τότε που η αστική οικονομία ξαναέβαλε στο μάτι τη περιοχή αφού προηγουμένως είχε αφήσει τα ερείπια των εργοστασίων να γίνουν φαντάσματα.

Οι εφημερίδες και η τοπική εξουσία ξεκίνησαν μια σπαρτωδική αφήγηση της περιοχής ότι «η Αουρόρα αλλάζει και έρχεται ο πλούτος και το μέλλον» την ίδια στιγμή που στην περιοχή αρχισαν να εγκαθίστανται η εταιρία Lavazza, σχολεία υψηλής φήμης, νέες start-up, αλυσίδες street food κλπ.

Κάποιοι κάτοικοι έπιασαν την καλή βλέποντας την αξία του σπιτιού του να αυξάνεται, κάποιος επιχειρηματίας σκέφτηκε να ανοίξει μια νέα επιχείρηση επιτόπου, οι ιδιοκτήτες που νοίκιαζαν τα σπίτια αύξησαν τις τιμές των ενοικίων. Και έτσι η ρητορική ενάντια τους φτωχούς πήρε μεγαλύτερη διάσταση και έγινε ανυπόφορη: «έξω όποιος δε πληρώνει το ενοίκιο!», «έξω οι αναρχικοί που δημιου-

γούν χάος!», «να γυρίσουν στα μέρη τους, το μόνο που κάνουν είναι να πουλάνε ναρκωτικά!».

Ο πόλεμος διεξάγεται σε πολλά επίπεδα και θα είναι συνεχώς πιο έντονος στις πόλεις τα επόμενα χρόνια και οι περιοχές θα ξεπουληθούν σε συμφέροντα για ένα κομμάτι ψωμί.

Στο Asilo εδώ και πολλά χρόνια προσπαθήσαμε να ερευνήσουμε την ουσία αυτού του πολέμου για να δούμε την ανθρώπινη μιζέρια που επιφέρει και προσπαθήσουμε να δράσουμε με συνέπεια και να δημιουργήσουμε δεσμούς αλληλεγγύης μεταξύ εκείνων που ζουν με λίγα προτείνοντας και χρησιμοποιώντας τον αγώνα ενάντια σε όσους κατέχουν την εξουσία.

Από την αντίσταση στις εξώσεις μέχρι την υποστήριξη με όλες τις δυνάμεις μας στον αγώνα για την καταστροφή των κέντρων κράτησης μεταναστών κάναμε όσα μπορούσαμε, παρόλο που δεν είναι ποτέ αρκετά ώστε να αντιμετωπίσουμε αυτόν τον κόσμο της δυστυχίας και της εκμετάλλευσης.

Και το κράτος ήρθε πολλές φορές με τους φρουρούς του να μας συλλάβει. Τώρα ήρθε ακόμα πιο δυναμικά με βαριές κατηγορίες ενάντια τους συντρόφους και τις συντρόφισσες μας πραγματοποιώντας την εκκένωση του Asilo.

Ήταν κάτι αναμενόμενο καθώς στις ζωές μας έχουμε αποφασίσει να σπάσουμε το πέπλο της αθωότητας παλεύοντας ενεργά για κάτι άλλο, για μια πανέμορφη και ένοχη ανάγκη ισότητας και ελευθερίας.

Συνέλαβαν έξι συντρόφους/ισσες, εκκένωσαν το κτίριο της οδού Αλεσσάνδρια 12.

Το μίσος και η οργή μας δεν μπορούν να ζυγιστούν, μα ένα πράγμα το ξέρουμε καλά, τώρα περισσότερο από ποτέ έχουμε ολοκληρή την πόλη για να τα εκφράσουμε.

ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΞΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ

Για αλληλογραφία :

Rizzo Antonio, Salvato Lorenzo, Ruggeri Silvia, Volpacchio Giada, Blasi Niccolò

De Salvatore Giuseppe casa Circondariale "Lorusso e Cutugno" via Maria Adelaide Aglietta, 3510149 Torino TO.

Η διαδήλωση που έγινε το Σάββατο 9 Φλεβάρη, ενάντια στην εκκένωση της κατάληψης Asilo κατέληξε σε πολύωρες συγκρούσεις με την αστυνομία. Δυστυχώς, 11 ακόμα άτομα συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων.

Τις επόμενες ημέρες οι κατασταλτικές επιχειρήσεις του ιταλικού κράτους συνεχίστηκαν. Την επιχείρηση Scintilla,

που αφορούσε την εκκένωση του Asilo, ακολούθησε η επιχείρηση Renata σε 3 πόλεις του Τρεντίνο. Εφτά σύντροφοι συνελήφθησαν στις 19 Φλεβάρη, με τις κατηγορίες της «ανατρεπτικής οργάνωσης με σκοπό της τρομοκρατίας» (άρθρο 270) και για μία επίθεση με τρομοκρατικό ή ανατρεπτικό σκοπό» (άρθρο 280). Συνολικά πραγματοποιήθηκαν 35 έρευνες σε σπίτια και 5 σε κοινωνικούς χώρους.

Το ιταλικό κράτος συνεχίζει την επίθεση που τόσα χρόνια έχει εξαπολύσει απέναντι στον κόσμο του αγώνα. Ο Σαλβίνι, αντιπρόεδρος της ιταλικής κυβέρνησης, υπουργός εσωτερικών και ομοσπονδιακός γραμματέας της «Λίγκας του Βορρά», δήλωσε πως «μόνο εγκληματίες πηγαίνουν στους χώρους των αναρχικών». Βλέπουμε πως ταυτόχρονα με την καταστολή ξετυλίγεται και μία διαδικασία λασπολόγησης και προπαγάνδας από επιφανή στελέχη του ιταλικού κράτους, με σκοπό κυρίως την αποπολιτικοποίηση του πολιτικού μας χώρου, και την νομιμοποίηση των επιχειρήσεων τους.

Στην Ελλάδα, σε αλληλεγγύη με τις συντρόφισσες και τους συντρόφους στην Ιταλία, που βιώνουν την κρατική εκδίκαση, έγιναν οι εξής παρεμβάσεις και δράσεις:

-Τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού στην πόρτα του ελληνοϊταλικού επιμελητηρίου, Θεσσαλονίκη, Σάββατο 9 Φλεβάρη

-Παρέμβαση με μπογιές και συνθήματα στο ιταλικό προξενείο, Πάτρα, Τρίτη 12 Φλεβάρη

-Ενημερωτική συζήτηση στο ΕΜΠ, Αθήνα, Δευτέρα 18 Φλεβάρη

-Συμβολική κατάληψη του ιταλικού μορφωτικού ινστιτούτου, Αθήνα, Παρασκευή 22 Φλεβάρη

-Εμπρησμός φορτηγού βαν της ιταλικής αρχαιολογικής υπηρεσίας, Πέμπτη 28 Φλεβάρη

-Παρέμβαση με σπρέι και τρικάκια στην ιταλική σχολή Αθηνών, Πέμπτη 7 Μάρτη

-Ενημερωτική εκδήλωση για τις κατασταλτικές επιχειρήσεις στην κατάληψη Terra Incognita, Θεσσαλονίκη, Παρασκευή 8 Μάρτη

-Ενημερωτική εκδήλωση στο ΕΜΠ, Αθήνα, Παρασκευή 15 Μάρτη

-Συγκέντρωση και πορεία στην πρεσβεία της Ιταλίας, Αθήνα, Σάββατο 16 Μάρτη

-Συγκέντρωση στο ιταλικό προξενείο Πάτρας, Σάββατο 16 Μάρτη

-Ενημερωτική εκδήλωση στην κατάληψη Ματρόζου 45, Αθήνα, Κυριακή 17 Μάρτη

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

ΗΠΑ

Με το νέο έτος, στα τέλη του Γενάρη, στο Stone Mountain Park της Georgia καλείται συλλαλητήριο στο οποίο αναμένεται να πάρουν μέρος πολλοί λευκοί εθνικιστές. Αυτό δεν θα πραγματοποιηθεί ποτέ και θα ακυρωθεί καθώς την ίδια μέρα καλείται πορεία που θα καταλήξει σε συγκέντρωση έξω από το πάρκο από αντιφασιστικές και αντιρατσιστικές ομάδες. Ο συνασπισμός των ομάδων αυτών θα πάρει το όνομα FLOWER, ακρωνύμιο που σημαίνει «μέτωπο οργανώσεων που δουλεύουν μαζί για το τέλος του ρατσισμού», και η περιφρούρησή τους αποτελείται από ένοπλες ομάδες. Κατά τη διάρκεια της πορείας τους προς το πάρκο θα κάψουν ένα ομοίωμα μέλους της Ku Klux Klan που στο στήθος είχε μια ζωγραφισμένη σβάστικα.

Αρχές Φλεβάρη, ο πρόεδρος των Η.Π.Α., Donald Trump, ανακοινώνει ως θέμα εκτάκτου ανάγκης για το έθνος, το «πρόβλημα» με τα σύνορα του Μεξικού. Ήδη από την προεκλογική του καμπάνια έκανε λόγο και έδινε υποσχέσεις στους ψηφοφόρους του για το χτίσιμο τείχους το οποίο θα διαχωρίζει τα δυο αυτά κράτη, των Η.Π.Α και Μεξικό. Με την εκλογή του και ως πρόεδρος πλέον, ζητά από το αμερικανικό κογκρέσο οικονομική αρωγή δισεκατομμυρίων δολαρίων, κάτι που δεν θα έχει καμία τύχη. Έτσι φτάνουμε στο σήμερα όπου με ανακοίνωσή του ψάχνει να βρει άλλους τρόπους για την οικονομική στήριξη αυτού του τεράστιου έργου. Στις δηλώσεις του ο Trump συνεχίζει να μας αποδεικνύει το πόσο φασιστική και μισαλλόδοξη είναι η κυβέρνηση των Η.Π.Α, κάνοντας λόγο για εισβολή από ναρκωτικά και εγκληματίες από το Μεξικό στο εσωτερικό της χώρας του.

Στις 19 Μαρτίου ο Donald Trump υποδέχτηκε τον ακροδεξιό πρόεδρο της Βραζιλίας, Ζαΐρ Μπολσονάρο. Ο Μπολσονάρο κάνει το πρώτο του ταξίδι μετά την επικράτησή του στις εθνικές εκλογές της Βραζιλίας, και την εκλογή του ως πρόεδρος, θέλοντας να επικυρώσει τη συμμαχία του με τον Αμερικανό πρόεδρο, και να κλιμακωθεί η πίεση ενάντια στον πρόεδρο της Βενεζουέλας, Νικολά Μαδούρο.

Λατινική Αμερική

Στις 5 Νοεμβρίου 2015, συντελείται στην Βραζιλία μια από τις μεγαλύτερες περιβαλλοντικές καταστροφές που έχει γνωρίσει η χώρα. Το φράγμα που βρίσκεται στην πόλη Mariana στην πολιτεία Minas Gerais καταρρέει, με αποτέλεσμα τον αφανισμό ολόκληρου του χωριού Bento Rodrigues και τον θάνατο 19 ανθρώπων. Σχεδόν τέσσερα χρόνια αργότερα, στις 25 Ιανουαρίου 2019, στην ίδια πολιτεία, στο δήμο Brumadinho, θα καταρρεύσει και ένα άλλο φράγμα. Με την καταστροφή του φράγματος θα απελευθερωθεί ένα τεράστιο κύμα από λάσπη το οποίο θα προχωρήσει πάνω από σπίτια σε κοντινή κατοικημένη περιοχή. Μέχρι και τις 17 Μάρτη ο απολογισμός της καταστροφής είναι 206 νεκροί και 102 αγνοούμενοι. Όπως τυχαίος, τα δυο αυτά φράγματα ανήκουν στην εταιρεία Vale που πλέον αντιμετωπίζει νομικές κυρώσεις.

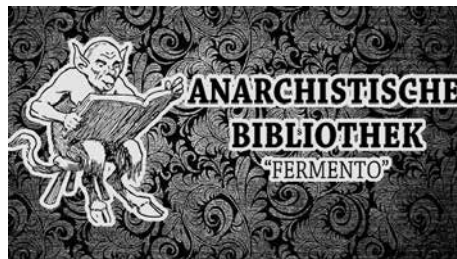

Το Λαϊκό Μέτωπο για την Υπεράσπιση της Γης και του Νερού καταδίκασε τη δολοφονία του αυτόχθονα αγωνιστή και εργάτη στο κοινοτικό ραδιόφωνο της Tlaxcala του Μεξικού, Samir Flores Soberanes. Υπεύθυνη για τη δολοφονία καταδεικνύουν την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση που επιμένει στα καταστροφικά για το περιβάλλον, τη γη και το νερό, σχέδιά της. Είναι μια δολοφονία στις πολλές που έχουν γίνει αυτό το διάστημα στο Μεξικό, σε αγωνιστές που διεκδικούν το αυτονόητο δικαίωμα στο καθαρό νερό και τη μη καταστροφή του χώρου που ζουν.

Ελβετία

Νωρίς το απόγευμα στις 29 Ιανουαρίου η αστυνομία της Ζυρίχης μπουκάρει σε σπίτι ατόμου που είναι μέλος της Αναρχικής Βιβλιοθήκης Fermento και τον συλλαμβάνει. Οι κατηγορίες για τη σύλληψή του είναι η εμπρηστική επίθεση εναντίον οχημάτων του ελβετικού στρατού στην περιοχή Hinwil στη Ζυρίχη, στις 27/9/15, η εμπρηστική επίθεση εναντίον ραδιοσυχνοτήτων των μπάτσων στη Ζυρίχη, και η ανάρτηση αφισών που υποτίθεται παρότρυναν σε χρήση βίας απέναντι σε συγκεκριμένα πρόσωπα και την καταστροφή περιουσιών. Τελικά θα προφυλακιστεί για τρεις μήνες, με την αιτιολόγηση ότι είναι ύποπτος φυ-

γής και με τον κίνδυνο της τέλεσης νέων αδικημάτων.

Τουρκία

Έπειτα από κύμα προσαγωγών στις 15 Φλεβάρη, 500 άνθρωποι φυλακίστηκαν στην Τουρκία. Την ημέρα εκείνη ήταν και η 20^η επέτειος από τη σύλληψη του ηγέτη του Εργατικού Κόμματος Κουρδιστάν (PKK), Αμπντουλάχ Οτσαλάν. Η τουρκική αστυνομία συνέλαβε 735 ανθρώπους με την κατηγορία ότι διασυνδέονται ή παρέχουν στήριξη σε Κούρδους αντάρτες. Οι 226 έπειτα αφέθηκαν ελεύθεροι και 61 από αυτούς, που παρέμειναν υπό κράτηση, συνελήφθησαν επίσημα.

Ρωσία

Την 1η Φεβρουαρίου, στη Μόσχα, η Ρώσικη Κρατική Υπηρεσία Ασφάλειας (αντίστοιχη αντιτρομοκρατική της Ρωσίας, FSB), έκανε επιδρομές σε αρκετά διαμερίσματα και συνέλαβε 10 άτομα με την κατηγορία της «συνομοσίας». Έπειτα από ολοήμερη ανάκριση και βασανιστήρια, όλα τα

άτομα αφέθηκαν ελεύθερα εκτός από ένα, τον Azat Miftahon, ο οποίος κατηγορείται για «κατασκευή εκρηκτικών» και συμμετοχή στην «ριζοσπαστική αναρχική οργάνωση» Narodnaya Samooborona (Λαϊκή Αυτοπροστασία). Έχει υποστεί ακραία βασανιστήρια, σε βαθμό που να μην αναγνωρίζεται το πρόσωπό του, που τον έφτασαν στο σημείο, με βάση κάποια δημοσιεύματα, να κόψει τις φλέβες του και να πάρει χάπια, προκειμένου να αποφύγει κι άλλο βασανισμό ή να δώσει πληροφορίες για συντρόφους του. Κατά τη διάρκεια του τελευταίου χρόνου, η συγκεκριμένη οργάνωση έγινε ο βασικός στόχος της αστυνομικής καταστολής στην Ρωσία: αρκετά μέλη της οργάνωσης συνελήφθησαν, βασανίστηκαν ή απειλήθηκαν. Κάποια από τα μέλη της οργάνωσης χρειάστηκε να φύγουν από τη χώρα κάτω από το ρίσκο πολύχρονων φυλακίσεων και βασανισμών.

Νέα Ζηλανδία

Συνολικά 50 μουσουλμάνοι σκοτώθηκαν την ώρα της προσευχής τους στη μαζική δολοφονία που συνέβη την Παρασκευή 15 Μάρτη σε δύο τεμένη του Κράιστσερτς της Νέας Ζηλανδίας με δράστη έναν 28χρονο Αυστραλό φασίστα. Ο δολοφόνος είχε τέτοιο μένος, που έγραφε στις κάρτες του ονόματα δολοφόνων που έχουν επιτεθεί σε άλλα τεμένη στο παρελθόν.

Τοιχογραφία που έγινε από την Κοινότητα Καταλήψεων Κουκακίου κατά το διήμερο δράσεων 27-28/1 σε αλληλεγγύη με την Ροζάβα έπειτα από το κάλεσμα της Διεθνιστικής Κομμούνας.

Συζήτηση με τον σύντροφο Αντώνη Σταμπούλο

Μπορείς να μας πεις δύο λόγια ώστε να καταλάβουμε την εποχή της σύλληψής σου, το χρόνο και γενικότερα την «παραμονή» σου στις ελληνικές φυλακές, αλλά και τη διαδικασία των αδειών και της αποφυλάκισής σου;

«Η εποχή πού με συλλαμβάνουν είναι το φθινόπωρο του 2014. Ήμαστε στην αρχή της προεκλογικής περιόδου που η τότε κυβέρνηση της νδ πασχίζει να κρατηθεί στην εξουσία. Ήμαστε δύο χρόνια μετά τη γενικευμένη και πολλά υποσχόμενη αντίσταση στη επιχειρούμενη επιτροπεία της χώρας και τα επιβαλλόμενα μέτρα, με χαρακτηριστικό τις ανυποχωρητες μάχες του πλήθους στην πλατεία Συντάγματος. Το 2013 και με αποκορύφωση το 2014 το κράτος εφαρμόζει μια ακροδεξιά ατζέντα, με αιχμή το δόγμα νόμος και τάξη. Η επιβολή των μνημονίων έφερε τη νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση με τα αντίστοιχα αποτελέσματα που ζουμε μέχρι σήμερα και με τα οποία θα ζήσουν, εκτός (θεμιτού) απροόπτου, και οι μελλοντικές γενιές. Οι δυναμικές κινητοποιήσεις του 2010- 12, τελικά δεν έφεραν για την πλευρά μας το προσδοκώμενο αποτέλεσμα, παρότι οι ρημάδες αντικειμενικές συνθήκες μοιάζαν ώριμες. Έτσι, αναπόφευκτα, το κράτος αντεπιτίθεται, με τα πιο προωθημένα κομμάτια του κινήματος μπαίνουν στο στόχαστρο. Οι καταλήψεις χτυπιούνται και εκκενώνονται, οι κινητοποιήσεις καταστέλλονται από την αστυνομία και γενικά η στρατηγική της «μηδενικής ανοχής» βρίσκει τον Χώρο απροετοίμαστο να ανταπεξέλθει αποτελεσματικά. Σε αυτό το κλίμα, ο τότε υπουργός δικαιοσύνης Αθανασίου, εισάγει το νόμο για τις φυλακές τύπου Γ'. Ο νόμος αυτός, που αυστηροποιεί την ποινή όσον αφορά τις συνθήκες φυλάκισης αλλά και τα πραγματικά (εκτιταία) χρόνια, εξευρωπαϊίζει την ποινική μεταχείριση των βαριποινητών και των πολιτικών κρατουμένων. Δηλαδή, εισάγει το πρότυπο των φυλακών υψίστης ασφαλείας που υπάρχουν σε Γερμανία, Ιταλία, Ισπανία και που έχουν εξοντώσει φυσικά δεκάδες και ψυχολογικά εκατοντάδες φυλακισμένων.

Εκείνη την περίοδο και ενώ η καταστολή είναι στα άκρα, περιμένοντας τις αντίστοιχες αντιδράσεις από το κίνημα, συλλαμβάνομαι και περνάω την πύλη της φυλακής. Ο νόμος για τις φυλακές τύπου Γ' είχε ψηφιστεί. Αυτό ήταν κάτι που συζητιόταν έντονα από τους έγκλειστους. Αφενός, γιατί είχε προηγηθεί η μεγάλη απεργία πείνας του 2014 με συμμετοχή χιλιάδων φυλακισμένων, αλλά και γιατί πρακτικά η εφαρμογή των φυλακών τύπου Γ' επηρέαζε πολλούς περισσότερους απ' ό,τι φαινόταν. Αφορούσε όλους όσους είχαν μεγάλες ποινές ή πολλά πειθαρχικά και φυσικά όλους τους πολιτικούς κρατούμενους καταδικασμένους με τον αντιτρομοκρατικό νόμο 187Α. Το 2015 ύστερα από την απεργία πείνας που κάναμε στο σύνολο σχεδόν, όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι και που διήρκεσε 48 μέρες, οι φυλακές τυπου Γ' καταργήθηκαν.

Στη φυλακή έκατσα τριάμισι χρόνια, ένα χρόνο στη Λάρισα, όπου οι συνθήκες από πλευράς υπηρεσίας και κλίματος είναι αρκετά πιεστικές και δύσκολες και δύο χρόνια στον Κορυδαλλό όπου η παρουσία φυλακισμένων σύντροφων εκεί έκανε τη διαβίωση καλύτερη, παρά τις άθλιες συνθήκες κράτησης. Ταυτόχρονα, η επικοινωνία με τον έξω κοσμο ήταν πολύ πιο εύκολη και τα επισκεπήτρια πολύ πιο προσβάσιμα για τους συγγενείς, που δεν ήταν πλέον αναγκασμένοι να ταξιδεύουν εκατοντάδες χιλιόμετρα με ό,τι αυτό συνεπάγεται για το κόστος και τους κινδύνους. Η παραμονή άλλωστε των φυλακισμένων κοντά στον τόπο κατοικίας τους είναι ένα βασικό αίτημα που σωστά το προωθούν οι συγγενείς των Βάσκων πολιτικών κρατουμένων,

σε μια χώρα όπου οι αποστάσεις είναι πολλαπλάσιες από εδώ. Ωστόσο αυτό παραμένει ένα ζητούμενο και για εμάς καθώς το κράτος πάντα επιδιώκει να φυλακίζει μακριά από τον τόπο κατοικίας, παρότι αυτό αντιβαίνει στα δικαιώματα του φυλακισμένου.

Η διαδικασία λήψης των αδειών είναι κι αυτή μια γραφειοκρατική διαδικασία καλά μελετημένη όπως όλες οι γραφειοκρατικές διαδικασίες, ώστε να φτάνουν την υπομονή στα όρια και πολλές φορές να σου αποδεικνύουν ότι μπορείς να τα ξεπεράσεις. Η διαδικασίες γενικά στη φυλακή γίνονται με αιτήσεις προς τον εκάστοτε υπεύθυνο τηρούμενης της ιεραρχίας που η γραφειοκρατεία ορίζει. Στο ενδιάμεσο πολλά μπορούν να συμβούν όπως πχ να εξαφανιστούν έγγραφα, να αργούν δίχως κάποιος να αναλαμβάνει την ευθύνη κτλ. Όπως καταλαβαίνει κανείς, τα περιθώρια για να μην πετύχει κανείς το νόμιμο αίτημα του είναι αρκετά και αυτό δεν είναι τυχαίο. Στην περίπτωση μου για παράδειγμα, μετά την εισβολή της εκαμ το 2016 στη φυλακή Κορυδαλλού (όταν κακοποιήθηκαν δεκάδες φυλακισμένοι) με μετήγαν-απήγαγαν με τη βία, όπως και άλλους εννέα συγκρατούμενους. Έτσι προκειμένου να παραμείνει η παράνομη μεταγωγή μου στη Λάρισα, η αίτηση για παραμονή στον Κορυδαλλό (που είχα προ πολλού κάνει και που δεν μπορούσε παρά να γίνει δεκτή για λόγους σπουδών) παρέμενε «χαμένη» κάπου μεταξύ υπουργείου και Κορυδαλλού. Μονο ύστερα από πίεση δικηγόρων και κυρίως από πίεση από «κινηματικό κόσμο» η μεταγωγή εγκρίθηκε.

Η διαδικασία της λήψης τακτικής άδειας είναι μία φάση όπου εαν πληρεί κανείς τα τυπικά κριτήρια συνήθως τη λαμβάνει. Στην περίπτωση μας ωστόσο μπορούν να υπάρξουν και παραπάνω εμπόδια. Αυτό εξαρτάται από το πολιτικό κλίμα και από το πόσο στραβόξυλο ή φασίστας είναι ο εκάστοτε εισαγγελέας της φυλακής. Στο συμβούλιο για τη λήψη της άδειας ψηφίζουν οι εξής. Εισαγγελέας με δικαίωμα βέτο, διευθυντής και κοινωνικός λειτουργός. Στην περίπτωση μου, αφού ασκήθηκε αρκετή πίεση από πλευράς εισαγγελέα για δηλώσεις νομιμοφροσύνης και μετάνοιες, τελικά, παρότι φυσικά δεν ικανοποιήθηκε αυτή η απαίτηση (όπως και δεν έχει φτάσει στα αυτιά μου να έχει ποτέ ικανοποιηθεί από κανέναν πολιτικό κρατούμενο) και ύστερα από απειλές και άλλα ωραία ελαβα την πρώτη κουτσουρεμένη άδεια. Το ζητούμενο είναι βέβαια να γίνεται η αρχή καθώς τις επόμενες άδειες είναι δύσκολο να στις κόψουν. Δύσκολο αλλά όχι αδύνατο βέβαια, όπως δείχνει η περίπτωση του Δ. Κουφοντίνα που του έκοψαν την τακτική άδεια και μάλιστα από αγροτική φυλακή. Το γεγονός αυτό είναι πολύ σοβαρό και δεν πρέπει να μείνει αναπάντητο από το κίνημα.

Η αποφυλάκιση μου ήρθε την άνοιξη του '18, έχοντας έκτισει την ποινή μου και δίχως να έχει τελειώσει το εφετείο, το οποίο είναι ακόμη σε εξέλιξη».

Αμέσως μετά την υφ' όρον απόλυση σου αναφέρεσαι (από κοινού με τον σύντροφο Γ. Καραγιαννίδη) περί της καταστολής, μέσω της δέσμευσης προσωπικών -και όχι μόνο- τραπεζικών λογαριασμών. Είναι κάτι νέο που βλέπουμε να εγκαθιδρύεται εδώ (όπως π.χ. στις περιπτώσεις της ολικής άρνησης στράτευσης), υπάρχουν άλλες ιστορικές αναφορές σε τέτοιου είδους καταστολής και ποιες μπορεί να είναι οι κινηματικές απαντήσεις, εφόσον δεν μπορούμε όντως εύκολα να απαγκιστρωθούμε στην καθημερινή μας ζωή από τις τράπεζες;

«Το πρόβλημα με τη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων υπήρχε από πριν, με τον αντιτρομοκρατικό νόμο. Έχει δημιουργηθεί μια ανεξάρτητη αρχή που λέγεται «Αρχή καταπολέμησης νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές και τρομοκρατικές δραστηριότητες». Αυτή είναι υπεύθυνη για την παρακολούθηση των κινήσεων στους τραπεζικούς λογαριασμούς όσων είναι καταγεγραμμένοι ως «άτομα σχετιζόμενα με την τρομοκρατία» όπως λέει η ίδια η Αρχή. Προφανώς, το τι σημαίνει ο παραπάνω χαρακτηρισμός παίρνει, όχι τυχαία, πολλές ερμηνείες. Στην περίπτωση μου, όπως και σε πολλούς άλλους πολιτικούς κρατουμένους, οι λογαριασμοί στην τράπεζα είναι δεσμευμένοι. Αυτό σημαίνει ότι αν είχες λογαριασμό με χρήματα, είναι στο χέρι της Αρχής να στα επιστρέψει, επίσης σημαίνει ότι δεν μπορείς να ανοίξεις νέο λογαριασμό δίχως την άδεια της Αρχής, δεν μπορείς να κάνεις ανάληψη ή και σε κάποιες περιπτώσεις να κατατεθούν χρήματα στον λογαριασμό αυτό. Επίσης έχουν δεσμεύσει στο παρελθόν, όπως και σήμερα λογαριασμό συγγενικών προσώπων είτε έχουν συνδικαιούχο κάποιο «άτομο σχετιζόμενο με την τρομοκρατία», είτε όχι. Αυτά δημιουργούν στην καθημερινή ζωή άπειρα εμπόδια. Αρκεί να φανταστεί κανείς πόσο συνδεδεμένη είναι η δραστηριότητα του με τις τράπεζες. Στην περίπτωση που παγώνουν λογαριασμούς μισθοδοσίας συγγενών μπορεί κανείς να μιλήσει για αναβαθμισμένη εκδικητικότητα από πλευράς μηχανισμών. Στην περίπτωση μου, για να καταφέρω να λάβω κάποιο επίδομα που δικαιούνται όλοι οι αποφυλακισμένοι (ένα μικρό πόσο δήθεν βοηθητικό για τα πρώτα βήματα στον έξω κόσμο) πέρασαν έξι μήνες. Ο λογαριασμός παραμένει δεσμευμένος ένα χρόνο μετά. Ακόμη και για επιδόματα πρόνοιας απαιτείται η έγκριση της Αρχής, την οποία πρέπει κατά περίπτωση να αιτηθείς.

Αυτή η κατάσταση, παρότι εν προκειμένω είναι στοχευμένη, σκιαγραφεί ταυτόχρονα μια γενικότερη δυστοπία που επικρατεί. Έχει γίνει πλέον δεδομένο ότι ο πολίτης, όπως υποχρεούται να έχει αμκα και αριθμο ταυτότητας, έτσι πρέπει να έχει λογαριασμό σε τράπεζα. Αλλιώς αποκλείεται αυτόματα από την (οικονομική) ζωή. Όλες οι μισθοδοσίες και τα επιδόματα πρώτα καταθέτονται στην τράπεζα και μετά στον δικαιούχο. Η, με νόμο, σταδιακή μείωση του ανωτάτου ορίου χρήσης μετρητών στις συναλλαγές, είναι χαρακτηριστικό της γενικότερης κατεύθυνσης. Η υποχρεωτική μετατροπή του νομίσματος σε πλαστικό χρήμα σημαίνει την πρόσδεση και τον έλεγχο της οικονομικής ζωής από τις τράπεζες. Ο σκοπός είναι στο μέλλον και η παραμικρή συναλλαγή να γίνεται μέσω τραπεζών. Η σταδιακή κατάργηση των νομισμάτων και η αντικατάστασή τους από πλαστικές κάρτες, δίνει ακόμη περισσότερο τον πολιτική καθώς αφενός τον θέτει υπό συνεχή έλεγχο και αφετέρου δυνητικά του στερεί τον ίδιο του το συσσωρευμένο κόπο που έχει μετουσιωθεί σε ψηφία στον υπολογιστή της τράπεζας. Οι αγορές με πλαστικό χρήμα αποκαλύπτουν με ακρίβεια τις συνήθειες, τις ανάγκες ακόμη και την ακριβή γεωγραφική θέση του ατόμου δίνοντας τη δυνατότητα σε κάποια ιδιωτική εταιρεία και στο κράτος να σχηματίζει το προφίλ του και να ασκεί πανοπτικό έλεγχο. Ταυτόχρονα, η μετατροπή του κόπου σε πλαστικό χρήμα, δηλαδή σε αέρα κοπανιστό, σε έναν λογαριασμό μιας τράπεζας σημαίνει την ελευθερία του κράτους ανά πάσα στιγμή να μπορεί να σου στερήσει τη δυνατότητα να αγοράσεις το παραμικρό απλά παγώνοντας το λογαριασμό. Με μία απλή εντολή ενός κρατικού υπαλλήλσκου εισαγγελέα.

Πιθανόν, προκειμένου να δωθεί μια εναλλακτική στον ολοκληρωτικό έλεγχο που προωθείται, η χρήση άτυπων οικονομικών δικτύων συναλλαγής, μεταξύ παραγωγού και

καταναλωτή, να είναι μια εναλλακτική επιβίωσης. Ειδικότερα, εντός της συλλογικής κουλτούρας στην κοινωνική βάση, όπου κανείς δεν είναι μόνο καταναλωτής αλλά σχεδόν ολοι μας παράγουμε κατι (από υπηρεσίες μέχρι αγαθά), θα μπορούσε να καλλιεργηθεί περαιτέρω η λογική της ανταλλαγής. Πράγμα που ετσι κι αλλιώς υπάρχει και που κάποιες φορές έχει πάρει και μορφή (πχ τράπεζα χρόνου κτλ), και που θα μπορούσε να οδηγήσει σε ενα μεγαλύτερο δίκτυο παραοικονομίας ανεξέλεγκτο από το κράτος. Σαφώς αυτό, δεν αποτελεί κάποια επαναστατική λύση απο μόνο του, αλλά σε μια επαναστατική προοπτική και στην καθημερινή ζωή με τους δικούς μας όρους θα δρούσε θετικά. Έτσι κι αλλιώς το τραπεζικό σύστημα δεν μπορεί να παρακαμφθεί αλλά πρέπει να ισοπεδωθεί απο τη φωτιά της επανάστασης».

Τα τελευταία χρόνια, με ό,τι έχει συμβεί στον κοινωνικό ιστό έξω από τις φυλακές, έχει αλλάξει η ανθρωπογεωγραφία εντός των τειχών; Έχει αλλάξει η «βαρύτητα των εγκλημάτων» για τα οποία φυλακίζονται πια οι κρατούμενοι/ες; Μπαίνουν στη φυλακή περισσότεροι άνθρωποι για πιο «ελαφρά» νομικά «αδικήματα» λόγω φτώχειας πχ που οδηγεί σε παρανομοποίηση ολόκληρων κοινωνικών ομάδων, όπως είχε συμβεί παλαιότερα σε ομάδες μεταναστών;

«Γενικά, η φυλακή είναι για τους φτωχούς ή σίγουρα πάντως δεν είναι για τους πλούσιους. Είναι σπάνιες οι περιπτώσεις πλουσίων που μπαίνουν μέσα, και αυτό είναι λογικό από τη στιγμή που έχουν τη δυνατότητα να έχουν καλή υπεράσπιση ή να έχουν τις κατάλληλες επαφές σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο. Όποιος είναι στο σύστημα εξασφαλίζεται αρκετά απο αυτό τον κίνδυνο, άλλωστε στην ταξική κοινωνία η οικονομική δύναμη σε γλιτώνει απο πολλές κακοτοπιές.

Συνεπώς, απο πάντα η φυλακή είχε μέσα της, φτωχολογία και λούμπεν. Αρα, σήμερα που τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα αποτελούνται κυρίως από μετανάστες, αυτό αντίστοιχα θα επιρρεάσει τον πληθυσμό της φυλακής. Είναι φυσιολογικό λοιπόν οι περισσότεροι φυλακισμένοι να είναι μετανάστες, χωρίς να μετράμε βεβαια όσους κ όσες κρατούνται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο αριθμός των εγκλειστών ολοένα και αυξάνεται με αποτέλεσμα οι συνθήκες μέσα στις φυλακές να παραβιάζουν σχεδόν πάντα τη νομοθεσία περί συνθηκών διαβίωσης και ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα, προκειμένου να μην καταδικάζεται συνέχεια το ελληνικό κράτος για τον υπερπληθυσμό και τις άθλιες συνθήκες κράτησης, πληρώνοντας πρόστιμα ή έχοντας πολιτικές επιπτώσεις, να ψηφίζονται οι διατάξεις αποσυμφόρησης όπως ο λεγόμενος «νόμος Παρασκευόπουλου» και Κοντονή που ξεσήκωσαν τις γνωστές μιντιακές αντιδράσεις της ακροδεξιάς μικροαστικής πλέμπας. Οι διατάξεις αυτές πάντοτε ψηφίζονταν όταν ο αριθμός τον φυλακισμένων υπερέβαινε κατά πολύ την πραγματική δυναμική των φυλακών. Ο υπερπληθυσμός των φυλακών είναι μια μόνιμη κατάσταση για την οποία ευθύνεται η δομή του συστήματος δικαιοσύνης, στο οποίο θα αναφερθώ παρακάτω. Η μεγάλη πλειοψηφία όσων παρανομήσουν και καταδικαστούν μπαίνουν εφ' όρου ζωής σε έναν ατέρμονο βρόχο εμπλοκής με την κρατική δικαιοσύνη. Οι περισσότερες πράξεις που οδηγούν ανθρώπους στη φυλακή αφορούν την παράβαση νόμων περί ναρκωτικών. Ύστερα ακολουθούν πράξεις ενάντια στην ιδιοκτησία, όπως κλοπές και ληστείες και μετά ακολουθούν όλα τα αλλα είδη εγκλημάτων. Σε σχέση με μια δεκαετία πριν υπάρχουν πολύ λιγότερες ληστείες τραπεζών, λόγων των

μέτρων ασφαλείας στα υποκαταστήματα με αποτέλεσμα αύξηση σε ληστείες αλλού, αφού η αιτία που τις γέννα, η φτώχεια, όχι μόνο συνεχίζει να υπάρχει, αλλά ενδυναμώνεται. Επίσης, υπάρχει δυστυχώς μια ποιοτική αλλαγή προς το αντικοινωνικότερο, ειδικά σε κλοπές-ληστείες σε σπίτια με κακομεταχείριση κατοίκων κτλ. Αυτά που παλιότερα δεν ήταν συχνά φαινόμενα, θεωρώ ότι είναι χαρακτηριστικά μιας κοινωνίας με γενικότερα φαινόμενα κοινωνικού κανιβαλισμού. Υπεύθυνο είναι το ίδιο το σύστημα και οι αξίες του. Η εξατομίκευση και ο συνεχής μυθριδατισμός σε ακραία μιντιακή-θεαματική και αρα εύκολη βία που καθημερινά υποβάλλεται ο άνθρωπος ειδικά στα πρώτα χρόνια της ζωής του.

Αρα, έχει αλλάξει αρκετά το είδος και η ποιότητα των εγκλημάτων όσων είναι φυλακή, όπως έχει αλλάξει ποιοτικά, πιθανόν λόγω ποσοτικής αναβάθμισης που λέει η διαλεκτική, το νόμιμο έγκλημα όσων παραμένουν έξω. Γενικά, για να μην πολυλογούμε, παραμένει αλήθεια ότι είναι πιο εγκληματικό να ιδρύσεις μια τραπεζα, παρά να τη ληστέψεις. Και τα πιο ποταπά εγκλήματα που 'χω δει στη φυλακή χωριούν μπροστά σε αυτά που κάνουν τα αφεντικά και οι κρατικοί αξιωματούχοι. Γιατί τα δεύτερα όχι μόνο έχουν μεγαλη κλίμακα αλλά είναι και κατά συρροή, εφ' όρου ζωής».

Η επίδραση, με ουσιαστικούς όρους, του νόμου Παρασκευόπουλου ποια είναι για τους/τις κρατούμενους/ες; Σε ένα ήδη δύσκολο πεδίο, όπως οι υπερφορτωμένες φυλακές, απλώς ανακυκλώνει τους φυλακισμένους; «Κρατάει» μερίδα κρατουμένων σε μία «ησυχία» με την αποφυλάκιση να μοιάζει -χωρίς απαραίτητα να είναι- πιο κοντά; Εν τέλει, έχει αλλάξει καθόλου η κατάσταση στις ελληνικές φυλακές λόγω αυτού του νόμου ή ό,τι ακούγεται υπάγεται στην απαίτηση για «περισσότερη ασφάλεια»;

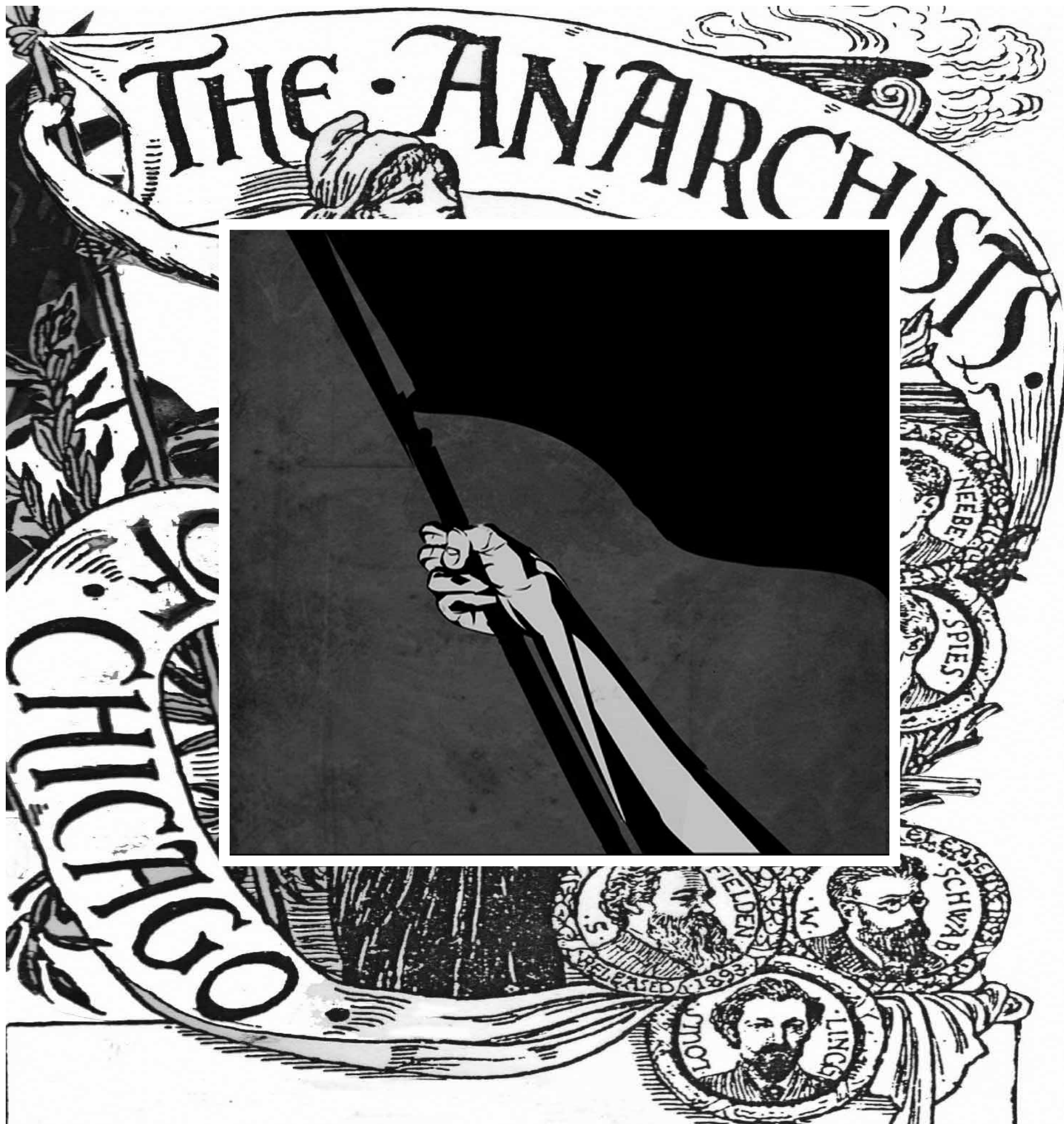
«Κατ' αρχήν, πρέπει να καταλάβει κανείς τι σημαίνει σύστημα δικαιοσύνης. Ας λάβουμε υπόψη το γεγονός ότι περίπου το 80% όσων εμπλέκονται στη δίνη της δικαιοσύνης, ανακυκλώνουν με την παρουσία τους τον πληθυσμό της φυλακής. Αυτό το γεγονός, ότι δηλαδή δεν μπορεί να υφίσταται σωφρονισμός είναι αποδεδειγμένο και παραδεκτό από τους πρώτους κοινωνικούς επιστήμονες που ασχολήθηκαν με το σύστημα εγκλεισμού, τον 18ο αιώνα. Είναι χαρακτηριστικό άλλωστε το ότι οι φυλακές λέγονται κέντρα κράτησης και όχι σωφρονιστικά καταστήματα όπως παλιότερα. Είναι δηλαδή κοινή παραδοχή και από το κράτος ακόμη, ότι ο θεσμός αυτός δεν μπορεί να σωφρονίσει πολλώ δε μάλλον να επανεντάξει σε μια κανονικότητα το άτομο. Άρα, γεννάται το ερώτημα γιατί υπάρχει ο θεσμός αυτός. Η απάντηση κατ' εμέ περιλαμβάνει δύο πτυχές. Αφενός ικανοποιεί μια ανάγκη για τιμωρία, με την έννοια οτι η πλειοψηφία της κοινωνίας μπορεί να διαχωρίσει τον εαυτό της από τους «κακούς». Έτσι, λειτουργεί ως κολυμπήθρα του Σιλωάμ για τις κοινωνικές παραφωνίες. Από την άλλη και αυτό είναι το κυρίαρχο, είναι ένας μηχανισμός που αναγκαστικά υπάρχει γιατί απο αυτόν βιοπορίζονται χιλιάδες οικογένειες που έχουν άμεση συνήθως σχέση με τον κρατικό μηχανισμό. Ο βασικός λόγος λοιπόν για το δήθεν «αδιέξοδο» του σωφρονιστικού συστήματος είναι ακριβώς αυτός. Με όπλο το αυστηρό ποινικό πλαίσιο ικανοποιείται η ανάγκη όλων των διαπλεκόμενων με τη δικαιοσύνη κοινωνικών ομάδων (αστυνομία, δικαστικοί, προσωπικό φυλακών, διοικητικό προσωπικό, δικηγόροι) να αναπαράγουν τον λόγο ύπαρξης τους αναπαράγοντας στην πραγματικότητα το έγκλημα.

Η διάταξη αυτή λοιπόν, όπως καθετί που φωτίζει λίγο τις ελπίδες του φυλακισμένου (πχ ο ευεργετικός υπολογισμός ημερών -μεροκάματα, η υφ' όρων απόλυση κτλ) είναι νομικές οδοί που προφανώς ασκούν επίδραση πάνω στην ψυχολογία του φυλακισμένου και τη συμπεριφορά του. Είναι όπως έξω, που η κοινωνική πολιτική του κράτους συντηρεί για ένα χρονικό διάστημα την κοινωνική βάση σε ένα επίπεδο τέτοιο ώστε να μπορεί να επιβιώνει. Αυτό έχει πολλές συνέπειες, μια εκ των οποίων είναι πιθανόν η μείωση των κοινωνικών ξεσπασμάτων (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η σκληρή αντικοινωνική πολιτική φέρνει τον λαϊκό ξεσηκωμό). Αυτό συμβαίνει και στη φυλακή. Οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης μπορούν να δράσουν καταλυτικά ως προς μια αναταραχή. Χωρίς πάλι να είναι νομοτέλεια αυτο, καθώς βασικός παρονομαστής είναι και η υποκειμενική κατάσταση. Η φυσική και ψυχολογική ανοχή σε καταπιεστικές συνθήκες.

Για να μην θεωρείται ότι ο συριζα έκανε καμία χάρη στους φυλακισμένους, πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η εν λόγω διάταξη ήταν και είναι απαραίτητη για τη διαχείριση του αριθμού των φυλακισμένων. Επομένως, έδωσε αναγκαστικά μια ανάσα σε πολλούς φυλακισμένους βγάζοντάς τους στην κοινωνία κάνα χρόνο νωρίτερα απ' ότι θα έβγαιναν κανονικά. Παρόλα αυτά οι αποφυλακίσεις γίνονται με πολύ αυστηρούς όρους αναστολής, ειδικά σε περίπτωση νέου αδικήματος. Με το δεδομένο ότι η συντριπτική πλειοψηφία θα ξανασυλληφθεί (αφού η στατιστική είναι αμείλικτη), σαφώς και η διάταξη αυτή όντας κομμάτι του συστήματος κρατικής δικαιοσύνης θα ανακυκλώσει τον πληθυσμό των φυλακισμένων. Ως απάντηση στο όργιο των ψηλών ποινών που επιβάλλουν τα δικαστήρια, γίνονται κάποια δειλά βήματα μετρίασης με τον νέο ποινικό κώδικα που έρχεται προς ψήφιση. Προσωπικά θεωρώ πως δεν θα σταθεί εμπόδιο στη συνέχιση της κατάστασης αυτής. Η εντός συστήματος λύση στον υπερπληθυσμό των φυλακισμένων θα έρθει μόνο με τον χειρότερο τρόπο που μπορεί να γίνει. Δηλαδή με νέες θέσεις εργασίας για κρατικούς υπαλλήλους, με την ανέγερση νέων φυλακών. Ο πληθυσμός των φυλακισμένων δεν μπορεί να μειωθεί όσο υπάρχει η βασική αιτία που πετάει κάποιους στη φυλακή. Τα κοινωνικά αδιέξοδα, η απογοήτευση, η εξατομίκευση και η φτώχεια. Γι'αυτό και εμείς ως αναρχικοί μπορούμε να μιλάμε για κοινωνία χωρίς φυλακές. Γιατί το όραμα μας προσβάλλει ακριβώς στη βάση τις γενεσιουργές αιτίες που γεννούν τη συντριπτική πλειοψηφία των εγκλημάτων. Καταργώντας το μεγαλύτερο έγκλημα, που είναι η κατοχή των μέσων παραγωγής από λίγους, το οποίο κατοχειρώνεται ως δικαίωμα στην ιδιοκτησία, επιτρέπουμε στην πλειοψηφία να καρπωθεί τη συσσωρευμένη αξία αιώνων εκμετάλλευσης.

Οι αντικοινωνικές συμπεριφορές, όπως για παράδειγμα η θέληση για εξουσία και επιβολή ή για βιοπορισμό εις βάρος των άλλων, θα υπάρχουν ακόμη και σε ενα σύστημα που οι δομές του είναι τέτοιες που δεν τις προωθούν. Κανείς δεν πρέπει μιλάει για μετεπαναστατικούς παραδείσους. Η αντικοινωνική συμπεριφορά είναι κάτι που η ίδια η κοινότητα μπορεί να διαχειριστεί. Άλλωστε, δεν υπήρχαν από πάντα κράτη και νόμοι, ίσα ίσα αυτά είναι κατασκευάσματα του σύγχρονου πολιτισμού που μετρούν μερικές εκατοντάδες χρόνια. Οι κοινωνίες έχουν τη δυνατότητα να ρυθμίζουν τις ισορροπίες με τρόπο πολύ πιο αποτελεσματικό από το κράτος. Ακόμη και η αυτοδικία, όσο σκληρή κι αν γίνει στιγμιαία, δεν συγκρίνεται με την από το κράτος εκπορευόμενη τιμωρία. Η βαρβαρότητα της κρατικής τιμωρίας έγκειται όχι τόσο στη μορφή της, πχ το βασανιστήριο της στέρησης ελευθερίας, αλλά κυρίως στην ίδια τη δομή που την επιβάλλει, που την αναπαράγει και που υπάρχει ακριβώς χάρη σε αυτήν».

Έρθε η άνοιξη - καλή Πρωτομαγιά
να πλέξουμε στεφάνια για τα αφεντικά

Serkeftin

Κουρδικά - και με την νίκη

Φέτος, η 8 του μάρτη, που έχει καθιερωθεί πια σαν διεθνής ημέρα της γυναίκας, είχε ξεχωριστή σημασία. Για το μαχητικό φεμινιστικό κίνημα, το αντιφασιστικό κίνημα και γενικά για όλους τους αγωνιζόμενους προοδευτικούς ανθρώπους, ο Μάρτιος του 2019, μπορεί να θεωρηθεί ένας μήνας που έγινε κάτι το ασυνήθιστο, κάτι το οποίο δεν μπορέσαμε ακριβώς να καταλάβουμε ούτε και να συνειδητοποιήσουμε τη διάσταση του από ιστορική άποψη, τη δίκια μας ιστορία, δηλαδή αυτή των από τα κάτω, αυτή όσων δεν σταμάτησαν ποτέ να ονειρεύονται ένα κόσμο πιο δίκαιο και που πάλεψαν και παλεύουν γι' αυτόν.

Θυμάμαι τις κουβέντες μας, 20 χρόνια πίσω, έφηβοι ακόμα, με την ορμή μας στο ζενίθ να βάζουμε στη ζυγαριά τι έχουμε να κερδίσουμε αν βαδίσουμε τον δρόμο του αγώνα, της ανυποταξίας, της αμφισβήτησης. Με νηφαλιότητα καταλήγαμε τότε σε ένα κυνικό «τίποτα», δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα, είμαστε από την πλευρά που πάντα χάνει, πάντα ηττάται. Βλέπεις το μυαλό μας ήταν ήδη φαρμακωμένο, η ήττα είχε ήδη μπει βαθιά μέσα μας, στα ενδότερα του φαντασιακού μας. Παρόλα αυτά δεν ήμασταν λίγοι όλοι εμείς που αδιαφορώντας για το αδιέξοδο της κατάστασης δώσαμε της μάχες μας και κάνα δυο φορές η αστική τάξη άρχισε να νιώθει κάπως άβολα. Αλλά μέχρι εκεί. Ποτέ δε πιστέψαμε ότι μπορούμε να νικήσουμε, έτσι αρκεστήκαμε να δίνουμε μάχες με μισή καρδιά, για το γαμώτο.

Τι έγινε λοιπόν το διαφορετικό τον περασμένο Μάρτιο;

Έχουμε να γιορτάσουμε μια νίκη, μια πραγματική, πολύ πραγματική, καθόλου συμβολική νίκη. Μια νίκη δικιά μας, μια νίκη που κερδήθηκε από ένα δικό μας στρατό, ένα στρατό που είναι ο μοναδικός στον κόσμο που έχει φεμινιστικό γυναικείο τμήμα, αυτόνομο και ευδιάκριτο, το ΥΡJ. Ένα στρατό που δεν πολεμάει για κάποιο κράτος και καμιά αστική τάξη αλλά μονάχα για να προστατέψει την επανάσταση και να απελευθερώσει τις κοινότητες του. Ένα στρατό πολυεθνικό και πολυσυλλεκτικό, με μονάδες Κούρδων, Αραμίων, Τουρκμένων και Αράβων. Με διεθνιστές αναρχικούς και κομμουνιστές από πολλές χώρες του κόσμου. Ένα στρατό που συστήθηκε από μια επαναστατημένη κοινωνία με τη βοήθεια ενός οργανωμένου κινήματος.

Έχουμε να γιορτάσουμε και μια ήττα, αυτή του σκοταδιστικού και φασιστικού μορφώματος ονόματι Ισλαμικού Κράτους (I.K) που είδαμε να ξεσπά με απερίγραπτα ωμή και φρικιαστική βία, οργανωμένα και ξεδιάντροπα απέναντι σε κάθε τι διαφορετικό και αδύναμο. Στη μέση ανατολή ο φασισμός πήρε την μορφή του I.K και της σαλαφιστικής ιδεολογίας. Το πρώτο ηττήθηκε πλήρως στρατιωτικά. Είναι πράγματι απολαυστικό να βλέπεις τα καθάρματα αυτά

Μαχήτριες του ΥΡΕ επιβλέπουν την παράδοση τζιχαντιστών στη τελική μάχη στο Μπαγκκούζ

να παραδίδονται γονυπετές στις μαχήτριες του ΥΡJ. Το ρέκβιεμ του I.K παίζεται την ίδια ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές στις όχθες του Ευφράτη ποταμού, όπου οι τελευταίοι και ποιο φανατικοί οπαδοί του αυτό-ανατινάζονται ανάμεσα στις γυναίκες και τα παιδιά τους.

Ένα μεγάλο ερώτημα είναι και το τι θα γίνει με τους περίπου 40.000 αιχμαλώτους τζιχαντιστές (γυναίκες και παιδιά συμπεριλαμβανομένων) που έχουν προσωρινά στοιβαχτεί σε αυτοσχέδιες φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης. Και δεν μιλάμε για τυχαίους αιχμαλώτους, αλλά για τον σκληρό πυρήνα του I.K, για αυτούς που το θεώρησαν ευλογία, που βίαζαν αιχμάλωτες κοπέλες Γιαζίντι, που έκοβαν κεφάλια, πυρπολούσαν και όλα τα γνωστά φρικαλέα. Πέντε με οχτώ χιλιάδες των αιχμαλώτων αυτών είναι μαχητές από όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου, αυτοί που έσπευσαν να πολεμήσουν στις πρώτες γραμμές. Οι χώρες προέλευσης τους αρνούνται να τους πάρουν πίσω και η ευθύνη για την κράτηση τους βαρύνει αποκλειστικά την δημοκρατική αυτοδιοίκηση. Δείγμα του πολιτισμού της οποίας είναι ότι παρέχει ανθρωπιστικά άρθρες συνθήκες (σύμφωνα με τον ερυθρό σταυρό) κράτησης στα κτήνη που λίγο πιο πριν αποκεφάλιζαν παιδιά και συγγενείς τους.

Αλλά φανατικοί ισλαμιστές δεν είναι μονάχα οι σαλαφιστές του I.K, υπάρχουν και ένα σωρό άλλες ομαδοποιήσεις όπως η Αλ Νούσρα (η Αλ Καίντα της Συρίας) και ο Εθνικός Στρατός που περιμένουν με ανυπομονησία την εντολή του Ερντογάν ώστε να συνεχίσουν την επέλαση, πάντα με την κάλυψη των ένοπλων δυνάμεων του τουρκικού κράτους το οποίο θέλει πάση θυσία να δει το πολιτικό πείραμα της Ροζάβα και την κοινωνική εδραίωση του πολιτικού προγράμματος του ΠΚΚ να εκμηδενίζεται.

Δεν είναι μονάχα το τουρκικό κράτος που βλέπει εχθρικά την συνομοσπονδία της βορειοανατολικής Συρίας. Η εισβολή, κατοχή και εθνοκάθαρση που συντελέστηκε στο Αφρίν πριν από ακριβώς ένα χρόνο -με την

σιωπηλή συγκατάθεση ΗΠΑ, Ρωσίας και Ε.Ε- δείχνει ξεκάθαρα της διαθέσεις των τοπικών αλλά και των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων απέναντι στον δημοκρατικό συνομοσπονδισμό.

Όσο για τον σαλαφισμό, αυτός σίγουρα θα βρει άλλους τρόπους και τόπους να επανέλθει, γιατί οι αιτίες που τον γεννούν όχι μόνο δεν εξαλείφονται, ίσα ίσα, γενικεύονται.

Ο φασισμός, με την έννοια της απόλυτης επιβολής μιας νοοτροπίας ανωτερότητας, φυλετικής ή και θρησκευτικής τρέφεται από την απόγνωση, τον φόβο, την φτώχεια. Αυτά περισσεύουν στο πλανήτη και είναι βαθιά νυχτωμένοι όσοι νομίζουν πως η εξαθλίωση μονάχα είναι αρκετή για ένα ξεσηκωμό με θετικό πρόσημο.

Ας φανταστούμε μονάχα τι θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε από ξενοφοβικά, ρατσιστικά και φασιστικά αντανάκλαστικά στις κοινωνίες της «πολιτισμένης» Ευρώπης μας σε περίπτωση μιας μεταναστευτικής κρίσης που δεν θα περιοριστεί στο 1,5 εκατομμύριο που είδαμε πρόσφατα αλλά που θα είναι πολλαπλάσια, πράγμα όχι και τόσο αδιανόητο αν αναλογιστούμε την κλιματολογική-οικολογική και κοινωνική κρίση που διαφαίνεται καθαρά στον ορίζοντα. Ας αναλογιστούμε σοβαρά τις αντιδράσεις όσων θα δουν ακόμη πιο εξαθλιωμένους -από τους ίδιους- ανθρώπους να διεκδικούν όχι λίγο καπιταλιστική «ευμάρεια»... αλλά κάποιο επίδομα ή βοήθεια.

Το τι απαιτείται για να αντιμετωπιστούν αυτού του είδους τα αντανάκλαστικά ίσως να είναι και ένα χρήσιμο διδάγμα από τον αγώνα που έδωσαν και δίνουν οι λαοί στα απελευθερωμένα εδάφη της βορειοανατολικής Συρίας. Τα στοιχεία που ξεχωρίζουν είναι από την μία πως είναι αναγκαίο να υπάρχει ένα εναλλακτικό φαντασιακό που θα εμπνεύσει τις προοδευτικές δυνάμεις της κοινωνίας και από την άλλη να υπάρχει ένας πολιτικός φορέας που να είναι σε θέση να φέρει εις πέρας της προκλήσεις στο οργανωτικό και διπλωματικό επίπεδο. Και φυσικά ο ένοπλος λαός που θα προστατέψει τον εαυτό του.

Και όσοι αντιιμπεριαλιστές σπεύσουν να φωνασκούν πως αυτό έγινε δυνατό μονάχα με την εμπλοκή των ΗΠΑ ας αναλογιστούν πως το I.K έφτασε ως το Κομπάνι μονάχα με την υποστήριξη της νατοϊκής Τουρκίας, του Κατάρ και άλλων χωρών του κόλπου και πως το καθεστώς Ασσάντ υπάρχει μονάχο λόγο του μακελειού που διαπράττει σε καθημερινή βάση η ρωσική αεροπορία εναντίον του συριακού λαού. Είναι ούτως η άλλος μια χρήσιμη συζήτηση το αν την σήμερα ημέρα η όποια επανάσταση μπορεί να σταθεί δίχως να έχει διπλωματικές, εμπορικές και στρατιωτικές σχέσεις με κάποιο από το μπλόκ εξουσίας που λυμαίνονται τον πλανήτη.

Η νίκη των δημοκρατικών δυνάμεων της Συρίας (SDF) κόστισε την ζωή σε περίπου 12.000 μαχητές και μαχήτριες από όλες της εθνότητες που τις απαρτίζουν, μέσα στους νεκρούς αυτούς είναι και δεκάδες διεθνιστές/διεθνίστριες. Χωρίς την θυσία αυτή κανένα αμεσοδημοκρατικό πείραμα δεν θα

μπορούσαμε να λάβει χώρα, καμία γυναίκα απελευθέρωση δεν θα ήταν δυνατή. Οι νεκροί αυτοί είναι και δικοί μας νεκροί και δε θα πρέπει να λησμονηθούν.

carpe diem

Θα κλείσουμε με τα λόγια του συντρόφου Λορέτζο Ορσέτι, που έπεσε μαχόμενος στις 17 Μαρτίου 2019

«Γεια σας.

Αν διαβάσετε αυτή τη στιγμή αυτό το μήνυμα είναι σημάδι πως δεν είμαι πια σε αυτόν τον κόσμο. Μην λυπηθείτε παρά μόνον λιγάκι, γιατί εμένα δεν με λυπεί δεν μετανιώνω για τίποτα, είμαι νεκρός επειδή έκανα αυτό που θεωρούσα σωστό, υπερασπιζόμενος τους πιο αδύναμους και παραμένοντας πιστός στις ιδέες μου για δικαιοσύνη, ισότητα και ελευθερία. Επομένως, παρόλο που έφυγα νωρίς, η ζωή μου μπορεί να θεωρηθεί μια επιτυχία και είμαι σχεδόν σίγουρος πως έφυγα με το χαμόγελο στα χείλη. Δεν θα μπορούσα να έχω επιθυμήσει κάτι περισσότερο.

Σας εύχομαι το καλύτερο δυνατό και ελπίζω (αν δεν το έχετε ήδη κάνει πράξη) να αποφασίσετε να δώσετε τη ζωή σας για τον πλησίον σας, γιατί μόνον έτσι μπορεί να αλλάξει ο κόσμος. Μόνον νικώντας τον ατομισμό και τον εγωισμό μέσα μας μπορούμε να κάνουμε την διαφορά. Οι καιροί είναι δύσκολοι, το ξέρω, αλλά μην αφήνεστε στην παραίτηση, μην εγκαταλείπετε την ελπίδα ποτέ! ούτε για μια στιγμή.

Ακόμα και τότε που όλα μοιάζουν χαμένα και που οι δυστυχίες που χτυπάνε τους ανθρώπους και τον κόσμο μας μοιάζουν ανυπέρβλητες, ψάξτε να βρείτε τη δύναμη και να την μεταφέρετε και στους συντρόφους σας.

Είναι κυρίως στις πιο σκοτεινές στιγμές που το δικό σας φως είναι χρήσιμο.

Και να θυμάστε πάντα πως «κάθε καταγίδα ξεκινάει με μια απλή σταγόνα». Παλέψτε να είστε εσείς εκείνη η σταγόνα.

Σας αγαπώ όλους και ελπίζω τα λόγια μου να βρουν γόνιμο έδαφος σε εσάς.

Serkeftin!

Orso, Tekoser, Lorenzo»

πρώτη δημοσίευση του γράμματος του Lorenzo στα ελληνικά εδώ: infonewstime.wordpress.com

■ Για τη φασιστική δολοφονία του Petrit Zifile

Σκοπός του παρόντος κειμένου, είναι να μιλήσει για την δολοφονία του Petrit Zifile, του Αλβανού εργάτη γης, από τον νεοναζί Δημήτρη Κουρή στα Δραγωτινά Λευκίμμης. Παρόλα αυτά μια απλή αναφορά στα γεγονότα δεν θα είχε ιδιαίτερη σημασία, αν δεν ψηλαφίσουμε την αναδίπλωση του εθνικισμού τόσο σε εγχώριο όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Επιπλέον δεν γίνεται να μιλήσουμε στο σήμερα για φασισμό, αν παράλληλα δεν δούμε τον αξιακό κώδικα που τον συνέχει, με την πατριαρχία, την έμφυλη βία, τον καθημερινό κοινωνικό κανιβαλισμό, τον милитарισμό. Αν τέλος δεν θέσουμε την πολεμική μας απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο.

Στις 25/11/18 ο Δ. Κουρής στην περιοχή των Δραγωτινών στην Κέρκυρα, δολοφονεί εν ψυχρώ τον αλβανό μετανάστη εργάτη γης Petrit Zifile, που για το ελληνικό κεφάλαιο δεν ήταν τίποτα περισσότερο από φτηνότερα εργατικά χέρια. Ο Κουρής - δημόσιος εκφραστής της ναζιστικής προπαγάνδας μίσους της Χρυσής Αυγής - μπήκε στο καφενείο όπου σύχναζε ο Petrit αλλά και άλλοι εργάτες, καθώς το μέρος λειτουργεί και σαν πιάτσα εργατικού δυναμικού για τα γύρω αφεντικά. Ξέσπασε τσακωμός ανάμεσα στους θαμώνες του καφενείου για το ζήτημα της ονοματοδοσίας της Μακεδονίας και τον θάνατο του φασίστα Κατσίφα στην Αλβανία, με τον Κουρή να επιτίθεται με υβριστικό και υποτημητικό τρόπο προς όλους τους μη Έλληνες. Η λογομαχία κλιμακώνεται όταν στη συζήτηση επεμβαίνει ο 63χρονος Petrit Zifile, ο κυρ-Πέτρος όπως ήταν γνωστός στην τοπική κοινωνία, που τολμάει να αντιπαρατεθεί στο μονόλογο μίσους του φασίστα αμφισβητώντας το εθνικιστικό παραλήρημα του δολοφόνου. Ο φασίστας, αφού απείλησε τη ζωή του Petrit, αποχώρησε από το καφενείο ωρνούμενος διαμηνύοντας ότι για αυτόν ο καβγάς δεν έχει τελειώσει. Μετά από λίγες ώρες ο Κουρής στήνει καρτέρι, εκτελεί με караμπίνα και πετάει το σώμα του Petrit σε ένα χαντάκι. Στο μεσοδιάστημα της σύλληψης του, ο Κουρής κυκλοφορεί στο χωριό σαν να μην έχει συμβεί τίποτα. Τελικά ο ίδιος προσάγεται ως ύποπτος και ομολογεί το έγκλημα του, ωστόσο δίνει ψευδή μαρτυρία για την τοποθεσία του όπλου του, καθυστερώντας τους μπάτσους.

Ο Κουρής δεν έκρυβε την πολιτική του ταυτότητα. Δήλωνε δημόσια ότι υποστηρίζει την χρυσή αυγή και είχε τατουάζ με ναζιστικά σύμβολα. Φαίνονται οι στενές σχέσεις του με τη ΧΑ, όταν σε κάθε επίσκεψη του βουλευτή της

ΧΑ Κέρκυρας Αϊβατίδη στη Λευκίμμη, ήταν το πρωτοπαλικάρο και ο παρατρεχάμενος του. Μάλιστα υπάρχει πλήθος μαρτυριών ότι ο Κουρής υπήρξε εκλογικός αντιπρόσωπος της ΧΑ το 2014. Παρόλες τις προφανείς σχέσεις Κουρή-Αϊβατίδη-ΧΑ, μετά τη δολοφονία ο ίδιος ο Αϊβατίδης διαρρυνγνύει ότι δεν έχει καμία σχέση με το θύτη· αυτό άλλωστε αποτελεί πάγια τακτική των φασιστών, το να “αδειάζουν” δηλαδή τον κόσμο τους αφού γι’ αυτούς δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από αναλώσιμοι.

■ Στάση του χωριού απέναντι στη δολοφονία και ο ρόλος των ΜΜΕ

Μέχρι τις 1/12/18, δηλαδή μετά από μια βδομάδα, η υπόθεση έχει φαινομενικά κλείσει και το κίνητρο της δολοφονίας δεν απασχολεί ούτε τους μπάτσους ούτε την τοπική κοινωνία. Όσον αφορά στο χωριό που έγινε η δολοφονία, μια εκκωφαντική σιωπή. Ας έχουμε άλλωστε κατά νου ότι στα Δραγωτινά υπάρχουν φασιστικοί θύλακες. Η Λευκίμμη μπόρεσε να απαντήσει εν μέρει στη φασιστική δολοφονία. Έγιναν πορείες, γραφτικές, αφισοκολλήσεις μέσα στο χωριό. Ένα μεγάλο πλήθος κόσμου έμεινε παρόλα αυτά αδιάφορο και απαθές. Πολλοί ήταν αυτοί που γνώριζαν λεπτομερώς στοιχεία της προσωπικής ζωής του δολοφόνου ναζί Κουρή, οι ίδιοι ήταν αυτοί που έλεγαν ότι δεν μπορούν να είναι σίγουροι για το αν είναι φασίστας. Σε γενικές γραμμές μπορούμε να πούμε ότι το γεγονός για ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας ξεχάστηκε γρήγορα. Στην χώρα της Κέρκυρας έγιναν επίσης δράσεις, οι οποίες σε γενικές γραμμές ήταν μαζικές και μπόρεσαν να συσπειρώσουν γύρω τους ένα ευρύ πλήθος κόσμου.

Τα ΜΜΕ από τη μεριά τους έκαναν λόγο για λεκτικό διαξιφισμό μεταξύ θύματος και θύτη, αλλά κανένας λόγος για το περιεχόμενο του διαξιφισμού ούτε για το προφίλ του δράστη. Δεν πέφτουμε από τα σύννεφα για το ρόλο που επιτελούν οι καλοπληρωμένες πένες των δημοσιογράφων. Τα καθεστωτικά ειδησεογραφικά μέσα αποσιωπώσαν το γεγονός, και μόνο όταν δημοσιεύτηκε η ανακοίνωση της “πρωτοβουλίας αγώνα και αλληλεγγύης για τη Λευκίμμη” μίλησαν για το ζήτημα. Μόνο τότε τα καθεστωτικά ΜΜΕ μίλησαν για την δολοφονία. Μόνο τότε, επειδή δεν μπορούσαν πλέον να την αγνοήσουν. Αφήνοντας παρόλ’ αυτά στο απυρόβλητο το φασισμό τον ίδιο, το σύστημα που τον γεννά και ό,τι τον θρέφει.

Αυτή η φασιστική δολοφονία δεν ήρθε μεταφυσικά, εί-

ναι φυσικό αποτέλεσμα της ανόδου του εθνικισμού τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και σ’ όλη την υδρόγειο. Με το μακεδονικό ζήτημα να επανεμφανίζεται, ύστερα από δύο δεκαετίες, για τα συμφέροντα του ΝΑΤΟ αλλά και γενικότερα του ελληνικού και διεθνούς κεφαλαίου, παρατηρούμε την προσπάθεια ανασυγκρότησης του εθνικού κορμού στην Ελλάδα τον τελευταίο καιρό. Με τα εθνικιστικά συλλαλητήρια για τη Μακεδονία, μαθητικές καταλήψεις και πορείες με εθνικιστικό και φασιστικό πρόσημο. Και τέλος την περίπτωση του φασίστα Κατσίφα, του επίδοξου μακελάρη που τα ΜΜΕ ξέπλυναν σε αντίθεση με τον Πετρίτ που παρέμεινε ένας από τους αόρατους αυτής της κοινωνίας.

■ ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Ζωή Τάχα - Υβριστική Ωδή
Ποίηση: Νότης Γέροντας

Εμείς δεν πολεμήσαμε
Μας κάρφωσαν τον πόλεμο
Στις πιο απίθανες σπηλιές του οργανισμού μας
Εμείς δεν πολεμήσαμε
Μας έχυσαν την έρμη στο πιάτο μας
Οι διοικητές των σουπέρ μάρκετ με πολιτικά
Εμείς δεν πολεμήσαμε Από τα ταβάνια μας στάζει το αίμα
Και ένα σάβανο αγκαλιάζει την αύρα μας
Εμείς δεν πολεμήσαμε Γιατί έχουμε ειρήνη
Που ντύνεται σκόνη στα σκοτάδια της κουζίνας
Κι άλλοτε κρύβεται Στη σχάρα ψήνεται
Μεταμφιεσμένη σε αδερφοσύνη
Κι άλλοτε μπλε σκουλήκι στα μαχαιροπήρουνα
Εμείς δεν πολεμήσαμε Κάθε μπαλκόνι και ένας πεζοναύτης
Ειρηνικές μονάδες πάνοπλου στρατού
Ποτίζουν γλάστρες στις πολυκατοικίες
Φυτρώνουν αγριολούλουδα
Που χύνουν δηλητήριο και γλείφουν το τσιμέντο Εμείς δεν
πολεμήσαμε Άνορθος λόγος Άγαρμπο χάδι
Λωρίδες γαλανόλευκες σε ξεκοιλιάζουν
Εμείς δεν πολεμήσαμε Το αλφάβητο φαύλη ισότητα
Που σε εκθέτει ανεπανόρθωτα στους στρατιώτες
Εμείς δεν πολεμήσαμε
Γιατί έχουμε ειρήνη κάθε Απόκριες

✍/ Συντακτική Ομάδα Κέρκυρας

■ Με αφορμή τα παραπάνω, μερικές σκέψεις για τον φασισμό

■ Η εθνική αστική δημοκρατία γεννάει από τα σπλάχνα της τον φασισμό-την εθνική αστική δικτατορία-ως καθεστώς έκτακτης ανάγκης

Όπως ο ναζισμός του 20ου αιώνα δεν ήταν παρα μια εγγενής ροπή του καπιταλισμού έτσι και στις δικές μας περιόδους-περίοδοι που επονται μιας μεγάλης οικονομικής κρίσης, κρίση δηλαδή που θετει τον ίδιο τον καπιταλισμό σε διακινδύνευση – ο φασισμός αποτελεί τη φυσιολογική συνέχεια του ολοκληρωτισμού.

Ο Giovanni Gentile, Ιταλός θεωρητικός του φασισμού από τον οποίο προήλθε και ο όρος «ολοκληρωτισμός», στο βιβλίο του «Προέλευση και Δόγμα του Φασισμού» το 1932 εξετάζει τον φασισμό ως την ιδεολογική -πολιτική κατεύθυνση και κρατική λειτουργία των δεσμών ολοκληρωτικής εξουσίας στην οποία ολοκληρωτική εξουσία δι-

νει τα εξής χαρακτηριστικά: απόλυτη πρωτοκαθεδρία του κράτους απέναντι στα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των ατόμων, έλεγχος όλων των πλευρών της κοινωνικής ζωής, άρση κάθε διάκρισης δημοσίου και ιδιωτικού, τα ατομικά δικαιώματα προσφέρονται και αυτά από το κράτος, κ.α. Αυτός ο φετιχισμός του κράτους δηλαδή, και αυτή η αντίληψη των μαζών ως πρώτης ύλης στα χέρια του κράτους-Προμυθέν είναι χαρακτηριστική ολοκληρωτική ιδέα.

Στην ομιλία του με θέμα «Σύγχρονος ολοκληρωτισμός και κατάσταση εξαίρεσης» το 2012, ο Φώτης Τερζάκης (συγγραφέας, μεταφραστής, εκδότης) διαβλέπει μια σύνδεση, μια εσωτερική αλληλουχία μεταξύ νεοφιλελευθερισμού και ολοκληρωτισμού. Ο νεοφιλελευθερισμός ως διαμόρφωση ολόκληρης της κοινωνίας ως αγοράς και πολεμική-ανταγωνιστική αντίληψη των κοινωνικών σχέσεων που συνυφαίνονται με αυτήν, είναι κατ’ ουσίαν ένας

ανταγωνισμός ανάμεσα σε ατομικές οντότητες (άτομα ή και ομάδες συμφερόντων,επιχειρήσεις) που ισοδυναμεί με αυτό που λέμε εκλαϊκευμένα δαρβινισμό. Η ιδέα δηλαδή της επιβίωσης του ισχυρότερου. Η λεγόμενη ελεύθερη αγορά μέσα από τον αμοιβαία εξοντωτικό ανταγωνισμό των ιδιωτών «πετάει» αυτούς τους ιδιώτες τον έναν μετά τον άλλον εκτός αγοράς και οδηγεί σε μια μονοπωλιακή συγκέντρωση πλούτου και ισχύος. Κατ’ αντιστοιχία, μια ιδέα που ήταν ζωτικής σημασίας στον γερμανικό ναζισμό, ήταν ο αγώνας των εθνών και των φυλών για διεύρυνση του ζωτικού τους χώρου ("lebensraum" στα γερμανικά).

«Ο αγώνας αυτός είναι στην πραγματικότητα ένας αγώνας που διεξάγεται πολύ πριν μέσα στην αγορά. Ο αγώνας δηλαδή των μεμονωμένων επιχειρηματιών και αργότερα των μεγάλων επιχειρήσεων για διεύρυνση του

► ζωτικού τους χώρου όπου η μονοπωλιακή συγκέντρωση πλούτου και ισχύος θα οδηγήσει με τη σειρά της σε αυτή την τελική συγχώνευση πολιτικής και οικονομίας ή κράτους-διακυβέρνησης και στρατιωτικοβιομηχανικού πλέγματος που ήταν ακριβώς ο ολοκληρωτισμός¹. Με τη σύνθεση οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, ο φασισμός μεταφέρει τον εγγενή στην κεφαλαιοκρατική κοινωνία οικονομικό δεσποτισμό στον ανατρεπτικό της αστικής δημοκρατίας πολιτικό δεσποτισμό². Απο την ίδια την δομή δηλαδή των κεφαλαιοκρατικών σχέσεων, ο ολοκληρωτισμός είναι το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού που αναδύεται σε συγκεκριμένες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες.»

Η εθνική βάση του φασισμού είναι πολιτισμική

Παρά το ότι φαίνεται γενικό, το ζήτημα του πολιτισμού δεν είναι καθόλου φιλοσοφικό. Ένας πολιτισμός δεν είναι μια αφαίρεση που επισκιάζει τη ζωή. Είναι ακριβώς ό,τι διέπει, περιβάλλει και αποικιοποιεί την πιο καθημερινή, την πιο προσωπική ύπαρξη. Στο ιδεολογικό πλαίσιο του φασισμού με κρατική διαχείριση, ο όρος «έθνος» παραπέμπει στο κοινωνικό σώμα/γίγνεσθαι, η ταξική ιεραρχία του οποίου ασκεί την ιδεολογική και πολιτική εξουσία στον κοινωνικό χώρο του κράτους διεκδικώντας για τον εαυτό του μια συγκεκριμένη εδαφική κυριαρχία, μια πατρίδα. Κάτω από

την ομπρέλα του έθνους και της αυτής εθνικής ενότητας, ενός αφηγήματος που παραμένει διαχρονικό στο συλλογικό φαντασιακό, η αναπαραγωγή της συλλογικής μνήμης των πολιτών τίθεται από το κράτος με όρους ιστορικής καταγωγής, προδιαγραφόμενου ιστορικού προορισμού, ελαχιστοποίησης ή αν είναι δυνατόν εξάλειψης των ανταλλαγών του με το «έξω» του.

Χαρακτηριστικό αλλωστε κάθε πολιτισμού είναι η αφομοίωση και η σύνθεση στοιχείων που παίρνει απο άλλους πολιτισμούς. Ένας πολιτισμός λοιπόν, ο οποίος κλείνεται αμυντικά στον εαυτό του και προσπαθεί να ελαχιστοποιήσει τις ανταλλαγές με το έξω του είναι ένας πολιτισμός σε παρακμή, ένας πολιτισμός που προαναγγέλει τον ίδιο του τον θάνατο. Υπό αυτή την έννοια, θα λέγαμε πως οι εθνικιστικές ιδεολογίες είναι ιδεολογίες πολιτισμικού θανάτου. Και δεν είναι τυχαίο που αναζωπυρώνεται στις ημέρες μας που ακριβώς η κεφαλαιοκρατική παγκοσμιοποίηση τείνει να εξαλήψει τις διαφορές των πολιτισμών.

Καταλήγοντας, μέσα σε έναν αιώνα η ελευθερία, η δημοκρατία και ο πολιτισμός έχουν αναχθεί στο επίπεδο των υποθέσεων. Όλο το έργο των διευθυνόντων συνίσταται πλέον στην διαχείριση των υλικών και ηθικών, συμβολικών και κοινωνικών συνθηκών, στις οποίες αυτές οι υποθέσεις έχουν κάποια εγκυρότητα, και στη διαμόρφωση χώρων εντός των οποίων αυτές να φαίνεται οτι λειτουργούν. Προκειμένου να εξυπηρετηθεί αυτός ο σκοπός, όλα τα

μέσα είναι καλά, συμπεριλαμβανομένων και των λιγότερο δημοκρατικών, των λιγότερο πολιτισμένων και των πλέον ασφαλίτικων, στα οποία ο πολιτισμός δεν έπαψε να ομοιοκαταληκτεί με την εξόντωση και στα οποία η ελευθερία έδωσε τη θέση της στις πιο «ακραίες» και «εξτρεμιστικές» πολιτικές επιβεβαιώνοντας αυτο που εύστοχα είχε γράψει πριν ο χρόνια ο Γεράσιμος Λυκιαρδόπουλος: «ότι η καλύτερη άμυνα της δημοκρατίας είναι η αυτοκατάργησή της».

«Σήμερα στρατόπεδο συγκέντρωσης είναι εν δυνάμει ολόκληρη η κοινωνία. Η οικονομική κρίση, οι στρατιές των απόκληρων που ζουν στο όριο της ανθρώπινης υπόστασης, ο κοινωνικός κανιβαλισμός, η αντιμετώπιση των περιθωριακών και των μεταναστών με όρους υγειονομικούς (οπως πχ στην απεργία πείνας των 300 μεταναστών το 2011,στην υπόθεση με τις οροθετικές ιερόδουλες κ.α), τα καθημερινά πογκρόμ και λιντσαρίσματα, οι σύγχρονες «δημοκρατίες»,το φάσμα της εκμηδένισης ολόκληρων πληθυσμών είναι μερικές μόνο ψηφίδες μιας εικόνας που πλέον γίνεται πεντακάθαρη³.»

✍/ *anapTir

1 Ολοκληρωτισμός/Ακροδεξιά/Δεξιά, Μια Συζήτηση Με Τον

Φώτη Τερζάκη απο το youtube κανάλι «Ο Ελευθεριακός»

2 «Σημειώσεις για τον φασισμό», Δημήτρης Κωτσάκης

3 «Εξοδος κινδύνου», Κώστας Δεσποινιάδης

■ Η Πρώτη Μεγάλη Σύγκρουση - Ιούνης 1848

Το παρόν κείμενο πραγματεύεται την πρώτη μεγάλη σύγκρουση της εργατικής τάξης με αυτή των αστών, τον Ιούνιο του 1848 στη Γαλλία, και πιο συγκεκριμένα στο Παρίσι. Μία σύγκρουση η οποία διέλυσε την ψευδαίσθηση ότι με το τέλος της μοναρχίας όλα τα προβλήματα των καταπιεσμένων θα λυθούν ως δια μαγείας, και που αποτέλεσε μία σημαντική παρακαταθήκη για τους επόμενους αγώνες των εργατών, όχι μόνο στη Γαλλία αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο.

Προϊστορία 1815-1830

Η Γαλλία εκείνα τα χρόνια βίωνε ακόμη τις συνέπειες της ήττας των Ναπολεόντειων πολέμων, και μετά από 13 χρόνια συνεχόμενων πολεμικών επιχειρήσεων, με συνολικά 10 εκστρατείες εναντίων των μοναρχικών καθεστώτων της Ευρώπης, καλούταν τώρα να πληρώσει τα «σπασμένα». Μία από τις πρώτες κινήσεις των νικητών ήταν να επιστρέψει στον γαλλικό θρόνο ο βασιλικός οίκος των Βουρβόνων, ο οποίος είχε διωχθεί μετά τη Γαλλική Επανάσταση.

Έτσι η χώρα επέστρεψε στις «παλιές καλές» εποχές, με τσακισμένο το κύρος της απέναντι στις άλλες μοναρχίες, με τεράστια χρέη, αλλά επίσης και με ένα καταρρακωμένο ηθικό για τους Γάλλους εργάτες και αγρότες, που είδαν τους αγώνες τους για μία πιο δίκαιη και δημοκρατική κοινωνία να πηγαίνουν στον βρόντο. Στο ίδιο μοτίβο βρίσκονταν και οι Γάλλοι αστοί, οι οποίοι ήλπιζαν σιγά-σιγά να ανέλθουν στην εξουσία, αλλά και μία γκρουπά μοναρχικών που υποστήριζαν ότι η βασιλεία των Βουρβόνων αντιτίθεται στα εθνικά συμφέροντα της Γαλλίας, αφού είχε επιβληθεί από τους ξένους ηγεμόνες, καθώς επίσης και ότι είχε έρθει η ώρα να γίνουν κάποιες αλλαγές στο πολίτευμα.

Η ουσία όμως της δυσaréσκειας των τελευταίων βρισκόταν στο γεγονός ότι είχαν μείνει έξω από το παιχνίδι της εξουσίας, και πόνταραν πολλά στην αναδιανομή της πίτας με αυτούς πρωταγωνιστές. Μπροστά-ρηδες βρισκόταν ο Λαφαγιέτ, ο ιστορικός Γκιζό, οι τραπεζίτες Περιέ και Λαφίτ, αλλά και ο πιτσιρικάς τότε Θιέρσος, ο οποίος το 1871 θα αιματοκυλίσει την Παρισινή Κομμούνα.

Η ρήξη δεν θα αργήσει να έρθει μεταξύ των παραπάνω ομάδων και του βασιλιά, και αφορμή θα υπάρξει η έκδοση ενός βασιλικού διατάγματος το οποίο λογόκρινε τον αντιπολιτευτικό τύπο, τον Ιούλιο του 1830. Παρά το ασήμαντο της αφορμής, οι Γάλλοι εργάτες θα βγουν μαζικά στους δρόμους και θα νικήσουν τον στρατό που θα καλεστεί να τους καταστείλει. Υπολογίζεται ότι κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων σηκώθηκαν περισσότερα οδοφράγματα από οποιαδήποτε άλλη γαλλική εξέγερση.¹ Ο βασιλιάς και η κουστωδιά του, έχοντας ακόμα νωπές τις μνήμες από τη Γαλλική

Επανάσταση, θα παρατήσουν άρον-άρον τη Γαλλία αφήνοντας τη χώρα ακυβέρνητη, κενό το οποίο θα καλύψουν άμεσα οι μοναρχικοί, και θα ζητήσουν να αναλάβει τα ηνία της ο δούκας της Ορλεάνης, Λουδοβίκος Φίλιππος, ενώ πρωθυπουργός της χώρας θα οριστεί ο Γκιζό.

Η εξέγερση του Φλεβάρη του 1848

Τη δεκαετία του 1840, η Ευρώπη βίωνε την «Άνοιξη των Λαών». Ήταν η περίοδος που το φάντασμα πλανιόταν πάνω από την Ευρώπη, όπως έλεγε ο Μαρξ, και που είχε αρχίσει να τρίζει τα θεμέλια των ευρωπαϊκών μοναρχιών, από την Αγγλία με το κίνημα των Χαρτιστών², τη Γερμανία με τις αγροτικές εξεγέρσεις ενάντια στους φεουδάρχες, μέχρι το Παλέρμο το οποίο μαχόταν για την αυτονομία του από τη Νάπολη.

Αυτός ο αναβρασμός είχε δύο βασικά αίτια. Από τη μία, τα απολυταρχικά καθεστώτα είχαν φτάσει στο τελευταίο στάδιο αποσύνθεσης και προσπαθούσαν να παραμείνουν στην εξουσία με νύχια και με δόντια. Από την άλλη, η μεγάλη εμπορική κρίση που βίωνε η Αγγλία το 1845, και η αρρώστια της πατάτας στην Ιρλανδία, είχαν επιφέρει τεράστια οικονομική κρίση.

Η Γαλλία δεν θα καταφέρει να μείνει ανεπηρέαστη από όλη αυτή την κατάσταση, και το Παρίσι θα μετατραπεί σε μία πόλη άστεγων και άνεργων οι οποίοι έβλεπαν τον βασιλιά να μην πολυ-ενδιαφέρεται να αλλάξει την κατάσταση³, ενώ ταυτόχρονα το μακροχρόνιο αίτημα μεταρρύθμισης του εκλογικού νόμου είχε ξαναβγεί στην επιφάνεια⁴, τόσο από τους εργάτες όσο και από τους αστούς, οι οποίοι βέβαια απέρριπταν την ιδέα μίας βίαιης λύσης, που πολύ πιθανόν να είχε στόχο και τους ίδιους.

Τον Δεκέμβριο του 1847, προγραμματίστηκε για τον ερχόμενο Φλεβάρη ένα συνέδριο στρατολόγησης νέων μελών από το 12ο τάγμα της γαλλικής εθνοφυλακής στις εργατικές γειτονιές του Παρισιού, Σαιν Μαρσέλ και Σαιν Βικτόρ, το οποίο θα συνδυαζόταν και με μία ειρηνική πορεία διαμαρτυρίας. Η μέρα που είχε οριστεί ήταν Κυριακή, και το αντίτιμο για να το παρακολουθήσει κάποιος ήταν υποτυπώδες.

Οι μοναρχικοί αντιλαμβανόμενοι αυτό το συνέδριο σαν απειλή, θα σπεύσουν να το απαγορεύσουν, κίνηση η οποία δεν σταμάτησε ωστόσο τους διοργανωτές. Η αστική αντιπολίτευση από την άλλη, πράττοντας πιο έξυπνα, θα προτείνει να μην ακυρωθεί, απλά να αντικατασταθεί η διοργανωτική επιτροπή από μία πιο «ευνόηλη»⁵. Έτσι, με τα κατάλληλα άτομα κατάφεραν να μεταφέρουν την ημέρα του συνεδρίου από Κυριακή σε Τρίτη, δηλαδή εργάσιμη, τον τόπο διεξαγωγής από τις εργατικές γειτονιές στα πλούσια Ηλύσια Πεδία, και να αυξήσουν την τιμή της εισόδου.

Ωστόσο, παρά τη ντρίπλα που έκαναν οι αστοί, δεν είχαν υπολογίσει τον «από μηχανής

νής μπαχαλάκια». Το όνομά του ήταν Αρμάν Μαρράστ, και ήταν εκδότης της αντιπολιτευτικής εφημερίδας «Le National». Ο Μαρράστ, μία μέρα πριν το συνέδριο, στις 21 Φλεβάρη, θα βγάλει κεντρικό θέμα στην εφημερίδα του λεπτομέρειες της συζήτησης που θα πραγματοποιηθεί, αλλά και της πορείας, η οποία θα παρουσιαστεί σαν να ετοιμάζεται για σύγκρουση. Η κυβέρνηση θα απαγορεύσει οποιαδήποτε συγκέντρωση στις 22 Φλεβάρη, με τους αστούς και την διοργανωτική επιτροπή να υπακούν στη διαταγή, και τους εργάτες να έχουν βρεθεί στη μέση, προδομένοι και εξοργισμένοι με όλους.

Στις 23 Φλεβάρη, οι εργάτες αντί να πάνε στις δουλειές τους θα γυρνάνε στους δρόμους του Παρισιού συζητώντας τις εξελίξεις, και σιγά-σιγά θα αρχίσουν να μαζεύονται στα εργατικά προάστια και να στήνουν τα πρώτα οδοφράγματα, τα οποία στις επόμενες ώρες θα ξεπεράσουν τα 1500, με βασικό αίτημα την αποκαθίλωση του πρωθυπουργού Γκιζό⁶.

Ο βασιλιάς θα καλέσει την εθνοφρουρά να καταστείλει την εξέγερση, αλλά από τα 12 τάγματα μόνο τα 3 θα παρουσιαστούν, αναγκάζοντάς τον να ξηλώσει τον Γκιζό. Το βράδυ της ίδιας μέρας οι εργάτες θα πραγματοποιήσουν πορεία για να γιορτάσουν τη μεγάλη αυτή νίκη, κατά τη διάρκεια της οποίας θα περάσουν μπροστά από τις αντιπολιτευτικές εφημερίδες για να βγει ο κατάλληλος νικητήριος λόγος, καθώς και από άλλα δημόσια κτήρια. Ένα από αυτά ήταν και το υπουργείο εξωτερικών, το οποίο φρουρούταν από ένα άγημα 200 ανδρών, ο διοικητής του οποίου, φανερά πανικόβλητος, μόλις θα δει την πορεία να κατευθύνεται προς το μέρος του θα διατάξει τους στρατιώτες του να στοχεύσουν το πλήθος. Θα υπάρξει λεκτικός διαπληκτισμός μεταξύ πορείας και στρατού, και κάποια στιγμή ένας πυροβολισμός από μεριάς των διαδηλωτών θα τραυματίσει έναν φαντάρο. Αμέσως θα υπάρξει μία ομοβροντία η οποία θα σκοτώσει συνολικά 52 άτομα.

Λίγες ώρες μετά, τα οδοφράγματα θα ξαναρχίσουν να στήνονται στις γειτονιές του Παρισιού, ζητώντας την απομάκρυνση του Λουδοβίκου και την κατάργηση της μοναρχίας. Ο βασιλιάς θα καλέσει μάταια τον στρατό να καταστείλει την εξέγερση⁶, και στις 24 Φλεβάρη θα αναγκαστεί να παρατήσει τον θρόνο μπας και γλιτώσει το κεφάλι του.

Μετά από τη μεγάλη τους νίκη, οι εργάτες ελλείψει πολιτικών εργαλείων αλλά και κάποιας παρακαταθήκης, θα ζητήσουν από τις αντιπολιτευτικές εφημερίδες να ορίσουν αυτές μία προσωρινή κυβέρνηση μέχρι να πραγματοποιηθούν ελεύθερες εκλογές, η οποία θα εγκαθίδρυε την αβασίλευτη δημοκρατία, θα όριζε τη σημαία της χώρας από εδώ και μπρος, και τέλος θα θέσπιζε το δικαίωμα σε όλους στην εργασία.⁷ Τα μέλη της, κομμάτια της γαλλικής αστικής τάξης,

μαζεύτηκαν στο δημαρχείο του Παρισιού και άρχισαν με γοργούς ρυθμούς να νομοθετούν. Ανάμεσά τους οι διευθυντές των αντιπολιτευτικών εφημερίδων, διάφοροι δημοκρατικοί, πολλοί πρώην μοναρχικοί που μεταπήδησαν αμέσως μετά την εξέγερση, και ένας εργάτης με το ψευδώνυμο Αλμπέρ, ο οποίος επιβλήθηκε από το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο απ' έξω.

Αν και όλα φάνηκαν να πηγαίνουν ομαλά για τους αστούς, λίγο πριν το τέλος της ημέρας ένα γεγονός συνέβη. Κάποια στιγμή ανέβηκε στην αίθουσα που συνεδρίαζαν ένας εργάτης, από το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο απ' έξω, εν ονόματι Μαρς, «20 με 25 χρονών, μεσαίου αναστήματος, με μέλη γεροδεμένα. Το πρόσωπό του, με μουτζούρες από μπαρούτι, φαινόταν ωχρό από τη συγκίνηση. Τα χείλι του τρεμούλιαζαν από θυμό, και τα μάτια του, βαθυλωτά κάτω από το προεξέχων μέτωπό του, πετούσαν φλόγες. Στο παρουσιαστικό του είχε συσσωρευτεί ο ηλεκτρισμός ενός ολόκληρου λαού... Με το αριστερό του χέρι ανέμιζε μια λωρίδα κόκκινου υφάσματος και με το δεξί κρατούσε την κάννη μίας καραμπίνας, τη λαβή της οποίας κοπανούσε με κάθε λέξη που πρόσφερε, κάνοντας να αντηχεί το πέτρινο δάπεδο... Μιλούσε όχι σαν άνθρωπος, αλλά σαν ένας λαός που έπρεπε να τον υπακούσεις, και δεν θα ανεχόταν καμία καθυστέρηση... Επαναλάμβανε, με αυξανόμενη ένταση, όλους τους όρους του μανιφέστου των απιθανοτήτων, που οι κραυγές του λαού απαιτούσαν να γίνουν δεκτές και να πραγματοποιηθούν στη στιγμή - την ανατροπή της κάθε γνωστής κοινωνικής τάξης πραγμάτων, την εξαίεψη της ιδιοκτησίας και των καπιταλιστών, την άμεση εδραίωση των απόκληρων στην κοινωνία των εχόντων, την προγραφή (καταδίκη χωρίς δίκη) των τραπεζιτών, των πλουσίων, των βιομηχάνων, των αστών κάθε λογής».⁸ Ο Μαρς θα αποχωρήσει, δίνοντας διορία 3 μήνες να κάνει η κυβέρνηση πράξη τις υποσχέσεις της.

Από την επανάσταση στην αντεπανάσταση

Η αστική τάξη γνώριζε ότι για να παραμείνει στην εξουσία έπρεπε να βρει μία λύση για τους χιλιάδες άνεργους που είχαν ξεσηκωθεί ενάντια στη βασιλεία, και που συνέχιζαν να ζουν στη γαλλική πρωτεύουσα. Την απάντηση σε αυτή τη σπαζοκεφαλιά έδωσε ένας νεαρός φοιτητής, ο Εμίλ Τομά, υποστηρίζοντας ένα πρόγραμμα σύμφωνα με το οποίο η κυβέρνηση θα προσλάμβανε χιλιάδες εργάτες για δημόσια έργα, μέχρι τελικά όλοι οι προλετάριοι να μεταπηδήσουν στην μπουρζουαζία. Το συγκεκριμένο πλάνο, αν και αρκετά ονειροπόλο και αβάσιμο, αποτέλεσε τη λύση στο ζήτημα της εργασίας για τους αστούς, οι οποίοι δημιούργησαν τα «εθνικά εργαστήρια», τα οποία στελεχώθηκαν από περίπου 120.000

εργάτες. Ταυτόχρονα ωστόσο, η ίδια η κυβέρνηση ξεκίνησε μία εκστρατεία συκοφάντησης των εργασθηρίων, προβάλλοντας τους εργάτες τους σαν τεμπέληδες οι οποίοι απομυζούν την ύπαιθρο. Το παράδοξο της στάσης των αστών είχε μία πολύ απλή εξήγηση. Η κυβέρνηση, γνωρίζοντας ότι η στιγμή της σύγκρουσης δεν θα αργούσε, προσπαθούσε να περιορίσει τις αναταραχές μόνο στα αστικά κέντρα, τρέφοντας το μίσος των μικροκτηματιών προς το Παρίσι.

Ωστόσο οι αστοί δεν αρκέστηκαν μόνο στα εθνικά εργαστήρια. Αμέσως μετά την εξέγερση του Φλεβάρη, η κυβέρνηση δημιούργησε τη “garde mobile”, μία μονάδα εκπαιδευμένη αποκλειστικά στην καταστολή εξεγέρσεων, απαρτιζόμενη από νεαρούς εργάτες. Τα μέλη της κυβέρνησης είχαν δει ότι κατά την διάρκεια των συγκρούσεων υπήρχε ένα κομμάτι των εξεγερμένων, μεταξύ 16-22 χρονών, το οποίο αποτελούσε το πιο μαχητικό κομμάτι των οδοφραγμάτων. Αυτό το κομμάτι οι αστοί κατάφεραν να το αποσπάσουν από την εργατική τάξη, να το απομονώσουν από το αστικό περιβάλλον, βάζοντάς το σε στρατόπεδα εκτός πόλεως, και με την κατάλληλη προπαγάνδα να το κατευθύνουν προς τη μεριά τους. Ο μόνος που θα καταλάβει τι παιζόταν ήταν ο σοσιαλιστής Λουί Μπλανκί, ο οποίος θα καλέσει μέσα από την εργατική λέσχη που συμμετείχε να διαλυθεί και η garde mobile και κάθε άλλο ένοπλο σώμα, χωρίς βέβαια να έχει κάποια απήχηση.

Η εξέγερση του Ιουνίου

Τον Ιούνιο του 1848 η κυβέρνηση δεν θα αντέξει το οικονομικό βάρος των εθνικών εργαστηρίων και θα τα κλείσει, αναγκάζοντας όσους έμειναν άνεργοι να πάνε να υπηρετήσουν τον γαλλικό στρατό. Στις 22 Ιουνίου ξεκινούν στο Παρίσι οι πρώτες διαδηλώσεις, και την επόμενη μέρα περίπου 50.000 εργάτες αρχίζουν να στήνουν τα πρώτα οδοφράγματα. Η αστική τάξη, υπό τον φόβο μίας επιτυχημένης εξέγερσης, θα παραδώσει την εξουσία στον στρατηγό Καβαινιάκ, γνωστό για τις φρικαλεότητες του στη γαλλική Αλγερία.

Για 4 μέρες οι Γάλλοι εργάτες θα αντισταθούν γενναία απέναντι στις υπέρτερες στρατιωτικές δυνάμεις. Κατά την προσπάθειά κατάληψης του εργατικού προαστίου του Σαιντ Αντουάν, τρεις στρατηγοί θα σκοτωθούν από τη σφοδρότητα των συ-

γκρούσεων. Παρόλα αυτά, στις 26 Ιουνίου θα παραδοθεί και ο τελευταίος θύλακας αντίστασης. Οι νεκροί κατά τη διάρκεια των μαχών υπολογίζονται σε 400-500, τις επόμενες μέρες θα εκτελεστούν περίπου 3000 αιχμάλωτοι, ενώ όσοι γλύτωσαν από την αγχόνη, περίπου 15.000, θα εξοριστούν στη γαλλική Αλγερία.

Συμπεράσματα

Μετά από κάθε εξέγερση που εξετάζεται, επιτυχημένη ή όχι, δημιουργείται το ερώτημα ποια ήταν η κατάσταση την επόμενη μέρα, τόσο από την μεριά των εργατών όσο και από των αστών.

Όσον αφορά τους εργάτες, οι απώλειες ήταν τεράστιες, εάν αναλογιστεί κανείς ότι περίπου 20.000 εργάτες, δηλαδή το 1/10 της παρισινής εργατικής τάξης, είτε σφαγίστηκαν είτε πήραν τον μακρύ δρόμο της

αποφασίσει αυτός τότε θα παραδώσει πίσω την εξουσία.

Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι η εργατική τάξη έμεινε με σταυρωμένα τα χέρια. Παρά το βαρύ τίμημα του Ιουνίου, οι Γάλλοι εργάτες όχι μόνο δεν έμειναν με σταυρωμένα τα χέρια, περιμένοντας να κλείσει η πληγή, αλλά αντιθέτως ξεκίνησαν να χτίζουν ξανά τις δομές και τις σχέσεις μεταξύ τους, καταφέροντας να ξανασηκώσουν την κόκκινη σημαία στην πρωτεύουσα, 21 χρόνια μετά, στην Παρισινή Κομμούνα του 1871.

Το υλικό αντλήθηκε από το βιβλίο «Guerre Serville ή αλλιώς Πόλεμος Σκλάβων, Λίγα λόγια για την εξέγερση του Ιουνίου του 1848 στη Γαλλία», Εκδόσεις Τραμπάκουλας

■/ Τραμπάκουλας

εξορίας. Δυστυχώς οι εξεγερμένοι δεν κατάφεραν να ξεπεράσουν τα στενά όρια της γαλλικής πρωτεύουσας, αφού μόνο η πόλη της Μασσαλίας εξεγέρθηκε μαζί με τους παριζιάνους εργάτες. Αντίθετα, η ύπαιθρος όχι απλά δεν έμεινε αμέτοχη, αλλά μπήκε με περισσή όρεξη στα τρένα για να πολεμήσει τους πρωτευουσάινους χαραμοφάηδες, με τις ευλογίες των παπάδων πάντα.

Οι αστοί από την άλλη, φοβούμενοι μήπως και χάσουν αυτά τα λίγα τα οποία είχαν καταφέρει να κερδίσουν από την εξέγερση του Φλεβάρη με το αίμα των εργατών, προτίμησαν να παραδώσουν τα ηνία σε έναν καραβανά, αφήνοντάς του το ελεύθερο να

Υποσημειώσεις:

1. Κατά τη διάρκεια των μαχών, πολλές φορές όταν ο στρατός κατάφερνε να πάρει ένα οδόφραγμα, συχνά μετά από ώρες συγκρούσεων, όταν προχωρούσε λίγα μέτρα και είχε να αντιμετωπίσει το επόμενο, οι εξεγερμένοι είχαν ξαναστήσει το προηγούμενο οδόφραγμα που είχε μόλις καταληφθεί, κάνοντάς τους ουσιαστικά σάντουιτς.

2. Ονομάστηκε έτσι από τη Χάρτα του Λαού του 1838, που όριζε τους 6 βασικούς στόχους του κινήματος:

α) Μία ψήφος για κάθε άντρα άνω των 21, που έχει σώας τας φρένας και δεν έχει υποβληθεί σε τιμωρία για έγκλημα

β) Μυστική ψηφοφορία

γ) Καμία προαπαίτηση ύπαρξης ιδιοκτησίας για τα μέλη του Κοινοβουλίου, καθιστώντας εφικτό στον οποιονδήποτε να εκλεγεί είτε είναι πλούσιος, είτε φτωχός

δ) Πληρωμή των μελών του κοινοβουλίου, για τον ίδιο λόγο με το παραπάνω

ε) Ετήσια κοινοβούλια

στ) Ανάλογες εκλογικές περιφέρειες, εξασφαλίζοντας το ίδιο ποσοστό εκπροσώπησης για τον ίδιο αριθμό εκλογέων, αντί να επιτρέπονται μικρές εκλογικές περιφέρειες να ισοσκελίζουν την ψήφο των μεγάλων.

3. Ενδεικτικό της κατάστασης που επικρατούσε είναι οι πτωχεύσεις οι οποίες εκτινάσσονται εκείνα τα χρόνια στο Παρίσι, αφού το 1845 θα ανέβουν στις 691, το 1846 στις 931 και το 1847 στις 1139.

4. Από τα εκατομμύρια Γάλλων πολιτών το 1848, δικαίωμα ψήφου είχαν μόνο 240.000

5. Ο Γκιζό δήλωνε ότι εάν κάποιος θέλει να έχει δικαίωμα ψήφου, το μόνο που έχει να κάνει είναι να πλουτίσει, δυναμιτίζοντας αρκετά την κατάσταση

6. Κατά τη διάρκεια των μαχών, ο εθνοφρουρός Φωβέλ Ντελαμπάρ, τοπικός επιχειρηματίας που είχε πάει με το μέρος των εξεγερμένων, βρισκόταν σε ένα οδόφραγμα κοντά στην τράπεζα της Γαλλίας. Κάποια στιγμή εμφανίστηκε ο γαλλικός στρατός με αρχηγό κάποιον στρατηγό Μπεντώ, ο οποίος στην προσπάθειά του να αποφύγει την αιματοχυσία, ξεκίνησε διαπραγματεύσεις με τους εξεγερμένους. Ο Ντελαμπάρ, θέλοντας να κερδίσει χρόνο, έπεισε τον Μπεντώ ότι έπρεπε να μιλήσει με τον ανώτερό του ο ίδιος. Όταν όμως έφτασε εκεί, έπεισε τον αποκομμένο και χωρίς επικοινωνία στρατηγό, ότι η μάχη είχε κριθεί και πως έπρεπε να αποσύρει τα στρατεύματά του!

7. Η προσωρινή κυβέρνηση κατάφερε στο πολιτειακό ζήτημα, δηλώνοντας ότι επιθυμεί την αβασίλευτη δημοκρατία, να μην κάνει καμία ουσιαστική αλλαγή, στο θέμα της σημαίας να μην αλλάξει η τρικολόρε με την κόκκινη που ζητούσαν οι εργάτες, με την αιτιολογία ότι η τρικολόρε, συμβόλιζε τη Γαλλική Επανάσταση, ενώ τέλος το δικαίωμα σε όλους στην εργασία έμελλε να κριθεί στην πράξη.

8. Τη μαρτυρία την καταθέτει το μέλος της προσωρινής κυβέρνησης Λαμαρτίνος, με μία μεγάλη δόση υπερβολής, για να δείξει το ταξικό μίσος που επικρατούσε.

Για τους τσανακογλύφτες

Πολλές φορές οι λέξεις κρύβουν πολλές ιστορίες πίσω από το νόήμά τους. Μία από αυτές είναι και η λέξη τσανακογλύφτης που σήμερα μεταφράζεται σε αυτόν που γλύφει το πιάτο της εξουσίας. Το πρώτο της συνθετικό είναι η «τσανάκα», δηλαδή το πιάτο και το δεύτερο φυσικά ο γλύφτης. Στην πόλη του Πύργου η ιστορία της συγκεκριμένης λέξης ξεκινάει απ' το μακρινό 1941, στη διάρκεια της ιταλικής κατοχής. Οι Ιταλοί είχαν το αρχηγείο τους στο σημείο που βρίσκεται σήμερα το 1ο Γυμνάσιο, και στην περιοχή είχαν μαζευτεί πολλά παιδιά που είχαν χάσει

τους γονείς τους κατά τη διάρκεια του πολέμου, τα οποία κοιμόντουσαν κάτω από τα ιταλικά φορτηγά.

Μία μέρα κάποια από τα ορφανά ξεκίνησαν να παίρνουν τα άδεια πιάτα των φαντάρων (τις τσανάκες) για να πάνε να τις πλύνουν στη βρύση της πόλης που βρισκόταν αρκετά μακριά από το στρατόπεδο. Ο λόγος φυσικά ήταν για να φάνε ότι είχε απομείνει, και μέχρι να φτάσουν στη βρύση το πιάτο δεν χρειαζόταν καν να πλυθεί. Έτσι εμφανίστηκαν οι τσανακογλύφτες, αυτοί δηλαδή που έγλυφαν το πιάτο της εξουσίας. Οι ομάδες αυτές σιγά-σιγά μεγάλωσαν και μάλιστα με τον καιρό άρχισαν να διώχνουν μικρότερα ορφανά που ήθελαν να πάρουν και αυτά καμιά τσανάκα, ενώ επίσης γίνονταν πολλοί τσακωμοί για το ποιος θα πάρει

τις περισσότερες.

Με το τέλος του πολέμου αυτές οι ομάδες εξαφανίστηκαν, όχι όμως και η λέξη, που πήρε την αρνητική σημασία που έχει μέχρι και σήμερα, ξεχνώντας τις ρίζες της και συγχέοντας τους τσανακογλύφτες του σήμερα είτε μιλάμε για ρουφιάνους συναδέλφους, είτε «προδότες» πολιτικούς, με τα παιδάκια που στη κατοχή αναγκάστηκαν να ρίξουν την αξιοπρέπειά τους απέναντι στον κατακτητή με αντάλλαγμα λίγα αποφάγια.

■/ Τραμπάκουλας

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ
ΤΕΛΟΣ.
ΖΩΗ ΜΑΓΙΚΗ

Νέες Εκδόσεις

«Όταν ο κόκκορας λαλούσε στο σκοτάδι, **Ανθολογία αναρχικών κειμένων 1971-1978**», εκδ. Βιβλιοπέλαγος.

Αυτά τα κείμενα είναι όλα γραμμένα από ανθρώπους, οι οποίοι πίστευαν στην κατάργηση όλων των διαχωρισμών και που για πρώτη φορά πίνουν την πένα, για να κάνουν πράξη ακριβώς αυτό, να καταργήσουν το διαχωρισμό ανάμεσα σ αυτούς που γράφουν και σε εκείνους που δεν γράφουν, ανάμεσα σε καθοδηγητές και καθοδηγούμενους.

«**Η φλόγα που πάντα καίει. Το επαναστατικό κίνημα στην Τουρκία 1965-2018**», Εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου.

Η τούρκικη εμπειρία παρουσιάζει το πως πρόσφορες συνθήκες επέτρεψαν στους ένοπλους να προσαρμόσουν την αντάρτικη στρατηγική της υπαίθρου σε ένα αστικό περιβάλλον.

«**Αναρχισμός και Δημοκρατία**»,

Ε. Μαλατέστα, Σ. Μερλίνο, εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα.

Ο Ε. Μαλατέστα και ο Σ. Μερλίνο, συζητούν μέσα από δημοσιεύσεις σε εφημερίδες και περιοδικά της εποχής για τα ζητήματα της δημοκρατίας (και της θεωρητικής και πρακτικής σχέσης της με την αναρχία), της αντιπροσώπευσης, της συμμετοχής ή μη στις εκλογές, της επιλογής του μικρότερου κακού ή της άκαμπτης υπεράσπισης ιδεών και πρακτικών σε οποιεσδήποτε συνθήκες κ.α

«**Η κοινωνική επανάσταση**», Μ. Μπακούνιν, εκδ. Πανόπτικον.

Ο τέταρτος και τελευταίος τόμος της σειράς των έργων του Μπακούνιν, σε επιμέλεια Γκ. Μαξίμοφ

«**Η κοινότητα ενάντια στο κράτος**», Γκ. Λαντάουερ, εκδ. Πανόπτικον.

Κείμενα και επιστολές ενός από τους σημαντικότερους αναρχικούς στοχαστές

που συνάμα υπήρξε μια από της ευγενέστερες φυσιογνωμίες αυτής της πολιτικής παράδοσης, ένας από τους πρωταγωνιστές της σύντομης «Δημοκρατίας των εργατικών συμβουλίων» της Βαυαρίας του 1919, που φυλακίστηκε από το σοσιαλδημοκρατικό καθεστώς και δολοφονήθηκε από τους ακροδεξιούς παραστρατιωτικούς των freikorps.

«**Εξέγερση ενάντια στο μέλλον. Οι Λουδίτες και ο πόλεμός τους ενάντια στη Βιομηχανική Επανάσταση. Διδάγματα για την ψηφιακή εποχή**», Κερκπάτρικ Σέιλ, εκδ. Futura.

Μια μελέτη για την ιστορία των Λουδιτών, την εξέγερσή τους ενάντια στη Βιομηχανική Επανάσταση και την βίαιη καταστολή τους.

«**Είναι ήδη νεκρός**», Τ. Θεοφίλου, εκδ. Red n Noir.

«**Να ξανακάνουμε πράσινη τη Ροζάβα**», Διεθνιστική Κομμούνα της Ροζάβα, εκδ. Ευτοπία.

«**Ολτρετορέντε, μια καθόλου συνηθισμένη αντιφασιστική ιστορία**», Πίνο Κακούτσι, εκδ. Απρόβλεπτες.

Μια αντιφασιστική ιστορία απο τις γειτονίες της Πάρμα, το 1922

«**Από το Κίνημα των Πλατειών στο Δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία: Δυο Κείμενα για την Περίπτωση της Καταλονίας**», εκδ. the ajanib project.

«**Ενάντια στα social media: επιτήρηση κοινωνικός έλεγχος και καταστολή**» antisocial.espinblogs.net.

Η έκδοση αυτή είναι το αποτέλεσμα κουβέντας και ζυμώσεων με θέμα το διαδίκτυο και τις κακοτοπιές του

Με αφορμή τον θάνατο του σπουδαίου Γιουγκοσλάβου σκηνοθέτη Ντούσαν Μακαβέγιεφ,

Dušan Makavejev
(13 October 1932 – 25 January 2019)

Το 1993 πραγματοποίησε ομιλία σε μία σειρά τηλεοπτικών διαλέξεων στη Βρετανία σχολιάζοντας

«Πριν από την εμφύλια σύγκρουση οι λαοί αυτοί (Σέρβοι και Κροάτες) βρίσκονταν σε εθνικιστικό πυρετό και όταν η σύρραξη φάνταζε αναπόφευκτη παγιδεύτηκαν. Πόσο καιρό χρειάζεται για να δημιουργηθεί ένα «εθνικά καθαρό» κράτος για κάθε έναν που θα επιζήσει;

Ένα κράτος για κάθε οικογένεια, ένα κράτος για τον πατέρα σε περίπτωση που είναι Κροάτης, ένα κράτος για τη μητέρα σε περίπτωση που είναι μουσουλμάνο, ένα κράτος για την κόρη σε περίπτωση που είναι Γιουγκοσλάβα, ένα κράτος για τον γιο σε περίπτωση που είναι Σέρβος, μία συγκεκριμένη σημαία για τον σκύλο και ειδικό νόμισμα για τη γάτα».

Στην απλότητα κρύβεται η ευτυχία αν και η ζωή είναι πολύπλοκη

Μπορώ να γίνω ευτυχισμένος με τα πιο απλά πράγματα

και με τα πιο μικρά... Αλλά μονίμως τα αφεντικά μου μου στερούν ακόμα κι αυτά.

Και με τα καθημερινότερα των καθημερινών. Δουλεύω σκληρά όμως για να τα αποκτήσω.

Μου φτάνει που οι εβδομάδες έχουν Κυριακές. Αλλά έτσι όπως πάει θα τις καταργήσουν κι αυτές...

Μου φτάνει που τα χρόνια φυλάνε Χριστούγεννα για το τέλος τους. Όμως ήταν τότε που σκοτώσανε άδικα τον Αλέξη...

Που οι χειμώνες έχουν πέτρινα, χιονισμένα σπίτια. Και που καθόμασταν το καλοκαίρι γύρω απ' τις φωτιές στις παραλίες.

Που ξέρω ν' ανακαλύπτω τα κρυμμένα πετροράδικα στις κρυψώνες τους. Όμως δε φυτρώνουν πια στα παρτέρια των πεζοδρομείων.

Μου φτάνει που μ' αγαπάνε τέσσερις άνθρωποι. Και με φοβίζει που με μισούν χιλιάδες άλλοι χωρίς καν να με γνωρίζουν.

Πολύ...

Μου φτάνει που αγαπάω τέσσερις ανθρώπους. Μα θά'θελα να αντέξω ν' αγαπήσω περισσότερους....

Πολύ...

Που ξοδεύω τις ανάσες μου μόνο γι' αυτούς. Κι ίσως τελικά, να 'πρεπε να κρατήσω καμία και για μένα.

Που δεν φοβάμαι να θυμάμαι. Που δε θέλω να ξεχάσω.

Που δε με νοιάζει να με θυμούνται.

Που μπορώ και κλαίω ακόμα.

Και που τραγουδάω... μερικές φορές...

Που υπάρχουν μουσικές που με συναρπάζουν.

Και ευωδιές που με γοητεύουν...

Που ζω...

Οδυσσέας Ελύτης
και μια απάντηση

Απ' αυτή την άποψη βρισκόμαστε λοιπόν στην εποχή μιας υπέρβασης του παλιού καπιταλισμού απ' όλες τις απόψεις, τεχνολογική, εδαφική, οργανωτική και το πέρασμα σε μια νέα φάση παγκοσμιοποίησης. Αλλά αυτή η κίνηση «προς τα πάνω» συνοδεύεται από μια αντίστροφη κίνηση «προς τα κάτω». Ο καπιταλισμός «μοριοποιείται», καταδύεται στη μικροκλίμακα, αγκαλιάζει το ίδιο το άτομο, το ίδιο το υποκείμενο, τη μικρή ομάδα, τα ίδια τα συναισθήματα. Ο σύγχρονος καπιταλισμός δεν παράγει απλά ή κύρια κάποια εμπορεύματα, κάποια αντικείμενα, είναι πρώτα απ' όλα μια τεράστια παραγωγή υποκειμενικότητας. Το κυριότερο στοιχείο για τη διατήρηση και επέκταση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής δεν είναι τίποτε άλλο από την ίδια την «παραγωγή» ανθρώπων. Ο καπιταλισμός μπορεί να υπάρχει σαν τέτοιος από τη στιγμή και πέρα που παράγει στο επίπεδο του ατόμου μια συγκεκριμένη ψυχική δομή ικανή να προσαρμοστεί στις ανάγκες και τις απαιτήσεις του συστήματος.

Αυτή η μοριοποίηση, η υποκειμενοποίηση της καπιταλιστικής δομής εκφράζεται σε όλα τα επίπεδα. Και αποφασιστικό εδώ είναι το επίπεδο της καταστολής. Στο παρελθόν ο καπιταλισμός — και αυτό το βλέπουμε ακόμα στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, ή σε μερικές χώρες του ανατολικού κρατικού καπιταλισμού/σοσιαλισμού — στηριζόταν σε μια γενικευμένη καταστολή των κατώτερων τάξεων με τη χρησιμοποίηση της ανοιχτής βίας. Οι εργατικές τάξεις στο επίπεδο της διαμόρφωσης της υποκειμενικότητας, στο επίπεδο των επιθυμιών, ελάχιστα ή καθόλου ελέγχονταν από το σύστημα, που ακριβώς τις αντιμετώπιζε — στον 19ο αιώνα — με μιά καταστολή «εξωτερικού τύπου», με τον αποκλεισμό από την ψήφο, την περικύκλωση με στρατιωτικές μονάδες, τη φυλάκιση στα άσυλα και τα Workhouses, την καταστολή μέσω της θρησκείας, κ.λπ. Οι εργατικές εξεγέρσεις αντιμετώπιζονταν με τα ξίφη των φαντάρων, με τους «κοζάκους». Ο σύγχρονος καπιταλισμός αντίθετα καταστέλλει πολύ περισσότερο με τον έλεγχο της επιθυμίας, τη διείσδυση μέσα στα άτομα, μέσα στη γειτονιά, στο μικροεπίπεδο. Οι μηχανισμοί ελέγχου του κεφαλαίου σμικρύνονται και αλλάζουν χαρακτήρα. Ακόμα και η ίδια η βίαιη καταστολή αλλάζει χαρακτήρα, γίνεται περισσότερο επιλεκτική. Έτσι κεφάλαιο και εργασία, καπιταλιστές και εργάτες, παύουν να χωρίζονται από ένα σινικό τείχος στο επίπεδο μεγάλων κατηγοριών. Συγκρούονται πια μέσα στις ίδιες τις μικρές ομάδες ανθρώπων, μέσα στα ίδια τα άτομα!

Η ΜΟΡΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

